

Giới thiệu Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly

Truyện Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly của tác giả Tả Ninh là truyện ngôn tình hiện đại với tình tiết cởi mở, thoáng đãng.

Chiêm Hiểu Đường là một cô nàng trẻ trung, xinh đẹp, nhưng vẫn chưa có ai theo đuổi. Vậy mà giờ nàng phải chạy theo một người đàn ông, cô ngây thơ cho là len lén giấu đi nuôi sẽ không có người phát hiện.

Dù sao, người đàn ông kiêu ngạo như chim Không Tước này không ngờ cũng rất hưởng thụ được cô bao nuôi. Liệu chuyện tình này sẽ đi đâu, về đâu, kết thúc ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bóng đêm thâm trầm, một bóng dáng màu trắng đang bay nhanh đến, phía sau toàn là tiếng súng và tiếng bước chân gián đoạn.

Một mảnh hỗn loạn, tất cả mọi người đều đem phòng khóa lại thật chặt không dám ra cửa.

Bỗng nhiên lại một loạt đạn bay tới, chỉ nghe bóng dáng màu trắng kia một tiếng nức nở nghẹn ngào, liền thấy trên cánh tay tràn ra một mảng máu tươi, rồi sau đó vết máu từ từ lan rộng, tản ra bốn phía, theo cánh tay "tí tách" rơi thẳng xuống.

"Anh che vết thương, chân mày khẽ nhú lại, mồ hôi lạnh trên mặt như những hạt ngọc càng không ngừng toát ra ngoài, bắt đầu dĩ cười một tiếng, "Thật sự là phiền toái, tại sao có thể có người bám theo như vậy? Chẳng lẽ nguyên nhân là đáng đáp mình quá xuất sắc?"

Lúc này, trước mặt đã không còn đường đi, sau lưng cũng không rõ số lượng người.

Anh đem lỗ tai dán xuống đất: "Một, hai, ba, bốn. Mười bảy. . .Mười tám."

"Mới vừa rồi giải quyết bảy tên, nên chỉ còn lại không đến ba tên, tại sao lại nhiều hơn mười tên?" Anh thở dài, "Thật đáng ghét, chẳng lẽ nhất định mình phải chết như thế?"

Bây giờ trên người anh một viên đạn cũng không có, chỉ còn lại một thanh đao nhỏ làm bằng bạc, tay lại bị trúng một viên, vừa nãy chỉ cảm thấy một hồi tê dại, hiện tại cảm giác đau từ từ lan ra, khiến đầu óc anh nhất thời tỉnh táo không ít.

Anh bình tĩnh nằm ở phía sau mấy hòm gỗ lớn, lúc này chỉ cần khẽ động cũng có thể khiến cho anh đau rách gan rách phổi.

Anh kiểm tra sơ qua một lượt thân thể của mình, hình như gãy hai xương sườn, nội tạng chảy máu, phía trên trúng một đao, cánh tay bị trúng một viên đạn.

Ừ, không có gì đáng ngại, nếu như không bị bắt, vẫn có thể sống sót an toàn.

Làm bằng bó đơn giản cho mình sau đó anh cười cười, giống như thân thể này không phải của mình, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng cặp mắt lại lóe tia sáng kỳ dị, không sợ hãi chút nào khi đối mặt với tử vong.

Anh cảm thấy rất kích thích, thậm chí có chút hưng phấn, nếu như có thể, anh thậm chí muốn hát chút tiểu khúc. Đối với anh mà nói, đây chỉ là trò chơi, mặc dù hoàn toàn hiểu hậu quả trò chơi thất bại, róc xương lóc thịt, cắt da gọt thịt, sau đó bị phanh thây cho chó ăn, chết cũng không phải là tốt, nhưng sống không bằng chết thì không phải cái chuyện làm người ta vui mừng gì.

Đêm sao thưa trắng sáng, gió nhẹ từ từ thổi, không vừa lòng được, nếu như giờ có mỹ nhân có món ngon, anh sẽ càng vui vẻ hơn.

Dần dần, thân thể cũng không hề thấy đau nữa, ngay sau đó thần trí lại mù mịt.

Xem ra là mất quá nhiều máu rồi. Làm thế nào? Anh nghĩ, mấy lần thử đứng lên lại không thành công, thân thể cơ hồ hoàn toàn chết lạng, không chịu nổi bất kỳ không chế nào, nhưng gương mặt anh vẫn thờ ơ, ửng như tự giấu dưới cười.

Bỗng dưng, nghe một loạt tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến gần xung quanh, sau đó dừng ở đầu ngõ, hình như ở trò chuyện với nhau cái gì.

Bốn phía lại yên tĩnh, anh ngừng thở, có một chút khẩn trương. Tưởng tượng nếu như bị bắt, nên nói cái gì?

"Mọi người khỏe, cực khổ các vị rồi."

"Ai nha, vẫn bị mọi người tìm được, thật là lợi hại! Trờ về mời mọi người ăn khuya thôi." Có thể có chút chí khí: "Muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được, cái khác không có, tính mạng thì có một!"

Nghĩ vậy, đột nhiên anh cảm thấy mình thật sự có đủ nhàm chán, không khỏi thở dài, "Ai."

Lúc này, ngắt xiù mạnh hơn trận trận đánh tới, một lớp mạnh hơn một lớp, mà máu vẫn còn không ngừng chảy ra ngoài.

Không biết mình biến thành xác ướp sẽ là hình dáng gì, anh nhàm chán ảo tưởng, đột nhiên bức tường sau lưng dựa vào truyền ra thanh âm, ngay sau đó chợt bắt đầu xuất hiện dấu hiệu dần ra.

Động đất? Anh chịu đựng đau đớn, một mối nhích thân thể ra, nhưng hình như chỉ có chỗ anh dựa vào mới xuất hiện chấn động, chợt liền nghe "ầm" một tiếng, xuất hiện một động lớn có thể để cho một người cúi người ra vào. Sau, lộ ra một cái đầu nhỏ, chớp hai mắt thật to, cảnh giác ngó ra ngoài một vòng, lại không phát hiện ra anh, sau đó cô liền chuẩn bị bò ra ngoài.

Trời không tuyệt đường người, người đàn ông trong lòng nghĩ ngợi, trong con ngươi lóe ra ánh sáng vô hạn.

Mặc dù Athen là nơi lãng mạn, chỗ mê người, thế nhưng chỉ nhằm vào người có tiền mà nói.

Bất kỳ một thành phố nào, đều có một nhóm người như vậy, bên cạnh cuộc sống của bọn họ ở thành phố, đã từng trải qua thời kỳ giống như dân chạy nạn, bọn họ thiện lương, thật nhảm, lười biếng mà lại không có việc gì, chẳng qua là có thể lấp đầy bụng, cũng không phải nổi lên tình yêu màu xanh dương xinh đẹp với biển Aegean.

Chính phủ cứu trợ chỉ có thể tạm hoãn khẩn cấp, để cho bọn họ miễn cưỡng duy trì tính mạng, thường ngày người dân nhàn nhã tìm một chút việc kiếm thêm thu nhập, không phải là vì để dành, mà là vì mua rượu uống, thí dụ như hai chị của Chiêm Hiểu Đường, chính là loại người như thế.

"Các chị tại sao có thể như vậy? Mau đưa tiền trả lại cho em, đó là tiền em muốn trả tiền phòng tháng này!" Chiêm Hiểu Đường ngăn cách với hai chị bằng cánh cửa, cô đỏ mặt dùng sức gõ cửa, nhưng cửa vẫn bị họ đóng thật chặt.

Chị hai A Ly Tát cười nói: "Hiểu Đường, em không cần tranh đi cãi lại, tiền thuê phòng đóng muộn hai ngày cũng sẽ không sao, chúng ta chỉ mượn dùng tạm, hai ngày nữa sẽ trả em!"

Chị cả Lạp Á một mặt vui mừng đếm tiền trong túi giấy, một mặt rất không khách khí chặn cửa trước mặt Chiêm Hiểu Đường la ầm lên: "Nói đúng là, mọi người đều là chị em, làm gì dễ giận như vậy?"

Hai mắt Chiêm Hiểu Đường đều đỏ lên, "Đó là em tốn hơn nửa năm mới tích cóp được, một năm tiền thuê phòng, ngày mai sẽ phải đưa cho chủ cho thuê nhà rồi, các chị muốn chúng ta ba người đều ngủ trên đường đi sao?" Vì ngăn cản họ lấy đi tiền, cô từ phòng của mình vẫn đuổi đến cửa chính, nhưng vẫn bị họ dùng cánh cửa chặn lại đường.

Hai người bên kia cánh cửa nhỏ nhỏ nói thầm những thứ gì, hình như là đang thương lượng một âm mưu. Một giây kế tiếp, Lạp Á móc từ ví da bên trong ra dây xích sắt lớn bằng ngón tay "Răng rắc" hai tiếng liền đem cửa khóa lại, hướng về phía xích sắt khóa cửa chính âm trầm cười một tiếng, nhanh chóng cùng với A Ly Tát ôm tiền thật vui vẻ đi đến quầy rượu tiêu xài.

Có lẽ ba ngày, có lẽ một tháng, chờ thời điểm họ đem tiền toàn bộ xài hết sẽ trở về nữa. Chỉ là, họ cũng không lo lắng em gái của các họ sẽ bị họ khóa ở trong nhà đói chết, bởi vì đây không phải lần đầu tiên họ làm như vậy, mà trước họ vô luận khóa cô bao lâu, cô em gái này cũng sẽ như cũ có thể sống được thật tốt.

Đem cửa nhà khóa lại, chỉ vì tránh khỏi cô sẽ làm trở ngại đến họ lấy tiền đi mà thôi.

"Này! Chớ đi, mở cửa ra!" Chiêm Hiểu Đường hướng ngoài cửa kêu mấy tiếng, thấy không ai đáp lại cô, nhất thời tiết khí suy sụp hạ hai vai, nước mắt cũng trong nháy mắt trào ra, "Hai người kia cư nhiên lại đem tiền lấy đi, khẳng định đi quầy rượu uống rượu hoặc là bài bạc, nếu ngày mai chủ cho thuê nhà đến đòi tiền thuê phòng, nên làm cái gì?"

Cô từ từ đi vào gian phòng của mình, từ trên bàn viết trong một đồng sách tìm kiếm ra một tấm chỉ phiếu được giấu rất bí mật, trừ bỏ phí sinh hoạt cơ bản nhất không tính, còn sót lại tiền gửi ngân hàng còn chưa đủ để lấy trả một phần ba tiền thuê phòng sang năm.

Cô cảm thấy mình quả thật khóc không ra nước mắt, trời mới biết tại sao có thể có hai người chị gái như vậy. Kể từ cha mẹ qua đời, hai người bọn họ cũng chưa có một ngày trách nhiệm của người chị, cho đến bây giờ đều là cô đi làm kiếm tiền nuôi sống họ.

Vốn là dựa vào tài sản bố mẹ để lại, cộng thêm ban ngày đi ra ngoài làm, cứu trợ của chính phủ, cũng không trở thành quá túng quẫn, ít nhất ăn no cũng sẽ không thành vấn đề. Hết lần này đến lần khác lại có hai người chị đánh cược thành tính lại chỉ biết ăn uống vui đùa, khiến cho cuộc sống trở nên khó khăn như vậy, nhất là thời điểm hàng năm đóng học phí và tiền thuê phòng cô đều khổ sở không chịu nổi.

Chiêm Hiểu Đường chợt sầu não đồng thời lại không khỏi oán hận chính mình, nếu như mình có thể đem tiền giấu được bí mật một chút nữa nữa, cũng sẽ không bị họ phát hiện. Cô cực kỳ hối hận tại sao mình không có đem khoản tiền kia cũng gửi vào ngân hàng, đợi đến trước lúc giao cho chủ cho thuê nhà một khắc sẽ rút tiền ra ngoài, nhưng là bây giờ hối hận thì có ích lợi gì?

Không biết những ngày này còn kéo dài bao lâu, cô đã chịu đủ rồi, chịu đủ bị người khác bóc lột rồi.

Chiêm Hiểu Đường lau sạch nước mắt, mang theo một chút kiên nghị, từ dưới gầm giường lấy ra một cái rương da nhỏ, đem chùng vài bộ quần áo và vài cuốn sách bỏ vào, cô lặp lại tự nói với mình, cô muốn rời nhà trốn đi, muốn rời xa cái nhà này, rời đi hai con quỷ hút máu này, về sau vĩnh viễn cũng không trở lại!

Trên thực tế, đây cũng là lần thứ hai mươi mốt các chị cướp đi tiền của cô, lần thứ hai mươi mốt quyết tâm rời nhà trốn đi. Nhưng thường thường cô vừa mới một bước ra khỏi nhà, liền bởi vì quyết tâm dao động đối với cái nhà này, lại buông tha rời đi.

Gian phòng của cô phía sau hợp với một viện nhỏ nhất, nhờ ánh trăng cô chạy đến một góc trong sân, cẩn thận đem những tấm gạch sớm bị cô mở ra vô số lần từng cục mang đi.

Họ cho là khóa lại cửa chính, đã có thể nhốt cô sao? Căn bản là không thể đấy! Thò đầu ra, nhìn ngắm bốn bề, xác định không có ai, vừa định leo ra, chợt lại bị cái gì bịt miệng, cứng rắn bị đẩy trở về viện.

Che miệng của mình hình như là cái tay, dính dính còn mang theo một cỗ tanh hôi sặc người.

Cô tròn to hai mắt, liều mạng giãy giụa, vung tay trắng, nâng tay ngọc lên đánh, đá, muốn đem cái người xâm lăng không biết tên đẩy ra ngoài, tuy nhiên hoàn toàn lực bất tòng tâm.

Cô muốn kêu lại không kêu được, vô luận giãy giụa như thế nào cũng không có tác dụng một chút, cô không biết người giữ chặt cô tại sao có thể có sức lực lớn như vậy.

Người mang tội giết người? Tội phạm chạy trốn? Tội phạm chuyên nghiệp? Xã hội đen? Trong lòng Chiêm Hiểu Đường lúc này loạn lên, chân tay lạnh lẽo, mồ hôi lạnh trên người không ngừng tuôn ra.

"Không cần nói, tôi không phải người xấu." Là một thanh âm của người đàn ông, dịu dàng mà có từ tính. Lúc này cô mới cẩn thận từng li từng tí mở hai mắt đang nhắm chặt ra.

Dưới ánh trăng mờ lung, đúng là hình dáng trải qua tâm tâm mài dũa xinh đẹp như điêu khắc, tóc màu đen, bộ dáng ngũ quan Phuong Đông anh tuấn lộ ra một cỗ câu hồn đoạt phách, chỗ giữa hai lông mày có một nét cao quý không nói ra được chỉ vương giả mới có thể có được phong cách ấy.

Chiêm Hiểu Đường có chút mơ hồ, chưa từng thấy qua dáng dấp người đàn ông đẹp mắt như vậy, hơn nữa còn sát lại gần với mình như vậy, hơi thở của anh phun lên trên cổ của mình, có cảm giác ngứa một chút. Cô thậm chí đều đã quên giãy giụa, đưa mắt nhìn khuôn mặt của anh cả người cũng ngây ra.

Nhìn cô đã không còn hoảng sợ như lúc đầu, thậm chí đã hoàn toàn yên tĩnh lại, người đàn ông yên lòng xoay người lại, đem những tấm gạch kia lần nữa đặt trở về cửa hang.

Sau đó đem lỗ tai dán lên trên tường, nghe trộm động tĩnh bên ngoài, quả nhiên hai giây sau, tiếng bước chân bắt đầu thay đổi gấp rút, hơn nữa càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tim của anh lần lượt nhảy lên đến cổ họng, chỉ sợ bọn họ sẽ phát hiện dấu vết gì, như vậy không chỉ có mình bị hại, có thể cô gái trước mắt này cũng sẽ dính líu với anh, kết quả sẽ thế thảm, nếu như thế thật, mình thật sự là tội lỗi lớn.

Đang suy nghĩ, người bên ngoài rú ra rú rít nói gì đó, liền lần lượt rời đi.

Cho đến khi cũng không nghe thấy tiếng bước chân xa, anh lúc này mới yên tâm, ngay sau đó cả người cũng mềm nhũn ngồi xuống.

Lúc này, Chiêm Hiểu Đường mới từ trong si mê phục hồi tinh thần lại, đêm khuya yên tĩnh, một người đàn ông xa lạ nằm ở trong sân nhà cô, hang còn bị chiếm mất nửa, cô nam quả nữ, sống chung trong một phòng, ngộ nhờ là người hèn hạ, vô si, tên biến thái xấu xa?

Cường hiếp trước sau đó giết? Giết người phanh thây? Từng thứ một đáng sợ từ từ hiện lên trong đầu cô, sợ hãi dần dần nước mắt rơi đầy gương mặt của cô.

Cô há miệng, theo bản năng vừa muốn thét chói tai, lại bị anh há miệng lập tức chặn lại, một cái tay nắm hông của cô, dùng sức mút vào môi của cô, để cho cô không phát ra được một chút thanh âm nào.

Quả nhiên. Trong lòng cô trầm xuống, lại không thoát ra khỏi ngực của anh, nước mắt lập tức tuôn xuống như mưa.

Một lát sau anh mới dừng lại, đầu tiên chỉ vì không để cho cô phát ra thanh âm, kể sách dưới tình huống cấp bách, nhưng lúc ấy, anh lại có chút thích thú mùi vị này, nếu không phải vết thương đau đớn, anh thật không thể dừng lại như vậy được!

Cho dù vẫn chưa thỏa mãn, anh vẫn đem miệng mình từ môi cô dời đi, "Nói hay lắm, không gọi, tôi liền buông cô ra."

Chiêm Hiểu Đường sưng mù gật gật đầu, người đàn ông mới dần dần buông tay ra, ánh mắt buồn bã, cả người liền đột nhiên ngã lên trên người cô.

Chiêm Hiểu Đường không rõ chân tướng, hoảng sợ kêu lên: "Làm gì? Buông tôi ra, buông tôi ra, người ta là thực nữ thuần khiết, anh như vậy với tôi, muốn tôi làm sao gả ra ngoài?"

Động người một cái, lại phát hiện người đàn ông này chỉ nằm ở trên người của mình không hề cử động cái gì quá mức, thậm chí còn đẩy anh một cái, mới

phát hiện anh đã không còn nhúc nhích.

Này. Cô nhỏ giọng kêu lên, người đàn ông này một thân toàn máu cô hoảng sợ trợn mắt há mồm.

Không phải chết đi? Đáng tiếc gương mặt tốt như vậy, cô đưa tay xuống phía dưới mũi anh tìm tòi, vẫn còn thở nhẹ.

Còn sống, cô một hồi mừng rỡ không hiểu, sự mơ hồ mới vừa rồi từ trong nụ hôn hoàn toàn tỉnh táo. Đây chính là nụ hôn đầu của cô, nghĩ như vậy, mặt của cô đã thành một mảnh đỏ sẫm.

Không đúng, cứu người quan trọng hơn, hiện tại cũng không phải là thời điểm xấu hổ, cô vỗ trên mặt mình một cái, cố gắng lắc đầu, mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhưng.Cô do dự một chút, ngộ nhờ anh ta là người bại hoại làm thế nào? Thật phải cứu anh ta sao? Thế nhưng sao gương mặt vô hại, hơn nữa bị thương cũng có thể đi đâu chứ?

Nhìn chân mày anh nhíu lại, cô cảm thấy có chút đau lòng lại có chút thân thiết, diện mạo cũng giống Phương Đông như mình, cô quyết định mang anh vào trong nhà, dù sao cô có thể bảo đảm hai người chị em trai chắc chắn sẽ không cự tuyệt có người đàn ông đẹp trai này ở trong nhà.

Về phần kế hoạch rời nhà ra đi của mình, cũng tạm thời để qua một bên, chờ cứu sống anh lại nói cũng không sao, dù sao sau này cũng có nhiều cơ hội có thể rời đi, nhưng cứu người quan trọng hơn.

Cô run run rẩy rẩy mà đỡ anh lên, từng bước lắc lư kéo về gian phòng của mình.

Không kéo được khoảng cách bao xa, cô đã cảm thấy mình cũng sắp chết rồi, thật không biết người đàn ông này ăn cái gì lớn lên, cư nhiên có thể nặng như vậy.

Chỉ là. Phải làm gì trước đây? Đợi đến lúc Chiêm Hiểu Đường thở hổn hển đem người đàn ông vào đến trong nhà, cô nghĩ mãi cũng không ra.

Làm thế nào? Căn bản không có tiền dư để đưa anh đi bệnh viện, trong nhà cũng chỉ có một chút thuốc đơn giản để chữa thương khi bị ngã, ngay cả băng gạc cơ bản nhất cũng không có.

Đột nhiên nghiêng mắt nhìn thấy ga giường mình vừa mới giặt màu trắng.

Cô nhíu mày, liền vội vàng tìm cây kéo, đem đem ga giường cắt thành những miếng vải vừa rộng bằng cái băng gạc bình thường.

Sau đó, đem cúc áo sơ mi của anh từng cái từng cái cởi ra, dựa vào ánh đèn lờ mờ bên trong nhà, cơ thịt xinh đẹp từ từ hiện ra trước mắt cô.

Bà vai nở nang, lồng ngực bển chắc, bắp thịt rõ ràng với làn da màu lúa mạch. Gương mặt xinh đẹp, vóc người hoàn mỹ, người đàn ông này đúng là không phải em người bình thường.

Cô không tự chủ nuốt nước miếng một cái, cho đến khi nhìn thấy phần eo bị thương lớn bằng lòng bàn tay đã có chút sưng đỏ, cô mới lấy lại tinh thần, "Không đúng! Bây giờ không phải lúc chảy nước miếng, là thời điểm cứu người!" Cho thuốc lên chỗ bị ứ đọng máu trước? Hay là cầm máu trước? Đúng rồi, nên cầm máu trước! Nhưng làm thế nào cầm máu được? Không cần dùng thuốc gì, trực tiếp sử dụng vải buộc vết thương lại? Nhưng mà quả thật cũng không có thuốc gì.

Nhìn mặt của anh bắt đầu hiện lên trắng bạch, Chiêm Hiểu Đường càng khẩn trương, càng khẩn trương lại càng không biết nên làm thế nào cho phải.

Bình tĩnh! Chính cô phải điều chỉnh hô hấp xuống, lại nhìn thấy dưới chân anh cũng có một vết thương rất lớn, chỉ là bị ống quần quần chặt lại mới không chảy máu nữa.

Nhưng là, như vậy. Không phải là phải cởi quần của anh xuống? Mặt của Chiêm Hiểu Đường nhất thời hồng như con tôm bị luộc chín.

Thôi! Cứu người quan trọng nhất! Chiêm Hiểu Đường mặc dù muốn như vậy, mới cởi ra dây lưng quần của anh, nhưng trong lòng rốt cuộc có ý niệm xấu xa gì chỉ sợ cũng chỉ có chính cô mới biết.

Ừ, tháo ra, sau đó, cởi xuống! Tim của Chiêm Hiểu Đường đập loạn lên, trong lòng lại nghĩ, không biết đạo trưởng* hình dáng như thế nào, có thể rất lớn hay không? Nhưng ngoài miệng lại cố ý nói lớn: "Tôi là vì cứu anh!"

(*: ta nghĩ đó là bộ phận kia của con trai)

Cô nhắm mắt lại, đem quần của anh từ từ kéo xuống, từ từ mở ra một con mắt, cũng may, mặc quần lót màu trắng, giữa quần lót đội lên một tòa núi nhỏ.

Cô từ từ dịch ra sau, chột dạ nhìn chung quanh một chút, xác định không có người khác, sau đó đầu ngón tay út nhẹ nhàng đưa ra một cái, ngón tay dài chậm rãi hạ thấp xuống.

Nhưng mà thời điểm chỉ thiếu chút xíu nữa, người đàn ông chợt từng tiếng rên, cô bị dọa sợ vội vàng thu tay lại, làm bộ dáng như cầm vải định băng bó cho anh.

Mắt thấy anh lại ngủ mê man như trước, cô mới thở nhẹ một hơi, vội vàng bung một chậu nước ấm đến, cầm khăn lông nhưng không biết làm thế nào để rửa sạch vết thương cho anh, giống như bất kể cô làm nhẹ nhàng như thế nào, anh nhất định cũng sẽ rất đau, chò nên vô luận như thế nào cô cũng không xuống tay được.

Tháo băng gạc xuống, có thể nhìn thấy vết thương dài chừng bảy phân đã xuất hiện hiện tượng sưng tấy có mủ, còn có một vài mảnh vờ không biết là cái gì, cô run rẩy vẩy chút nước lên trên, đã nhìn thấy anh cả người anh co giật một chút.

Quả nhiên rất đau, cô nước mắt lưng tròng.

Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào? Chỉ nghe một tiếng thở khẽ, anh đã mở mắt, giùng giàng muốn ngồi dậy.

Chiêm Hiểu Đường cuống quýt đi, "Chậm một chút..., ngu ngốc!"

Anh không nói chuyện, chỉ cười cười, "Tôi tự mình làm thôi." Nói xong, anh nhận khăn lông trong tay cô, thuần thục tẩy rửa vết thương của mình, từ đầu đến cuối, lông mày chỉ nhăn có mấy cái, một tiếng kêu cũng không có.

Ngược lại Chiêm Hiểu Đường đứng ở một bên đau lòng không chịu được, nếu như không phải là phải giúp anh đưa khăn lông, cô nhất định phải trốn ra bên ngoài.

Nín thở, nhìn anh thuần thục dùng nước rửa vết thương lấy gì đó ra ngoài, trở mình rửa vết thương, mắt đều không nháy một cái, cả người cô từng trận da gà đột nhiên nổi lên, nước mắt lưng tròng nhìn anh, khó chịu thay anh.

"Có loại đồ vật như cái kim hay không?" Anh cắn răng hỏi, trên trán đều là mồ hôi lạnh, hiện tại chỉ còn đạn trong cánh tay là chưa lấy ra.

"Không có." Chiêm Hiểu Đường mê man nhìn anh.

Trầm mặc một chút, anh lại hỏi: "Rượu cũng nên có chứ?"

"Tôi đi tìm một chút!" Chiêm Hiểu Đường chạy ra khỏi gian phòng, thật may là rất nhanh liền mang đến hai chai rượu mạnh các chị để lại.

Cô đưa cho anh, hỏi: "Anh phải uống sao?"

Người đàn ông cười cười không nói gì, cầm lấy rượu cần roi nắp bình, rót vào miệng hai cái, dùng sức nuốt xuống, muốn cho mình tỉnh táo một chút.

Chiêm Hiểu Đường cầm khăn lông cẩn thận giúp anh lau đi mồ hôi hột trên người.

Anh cúi đầu một chút, liền thấy phía dưới cổ áo T-shirt rộng lộ ra một mảnh trắng như tuyết, hô hấp không khỏi có chút gấp rút, có lẽ là do tác dụng của rượu, thế nhưng lúc này thần kinh đã có chút kích động.

Không ngờ vật nhỏ này còn thu hút như vậy, người đàn ông đem mắt chuyển đến nơi khác, nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ, ngoài mặt nhìn không ra cái gì, trong lòng nhưng lại than thở như thế.

"Đau thì hãy nói, không cần nín nhịn." Chiêm Hiểu Đường thương xót nói, mắt hiện lên một tầng sương mù, càng thêm cẩn thận thay anh lau mồ hôi trên mặt.

"Không sao, chút đau đớn này tôi còn có thể nhịn." Người đàn ông ngẩng đầu lên, cười yếu ớt với cô.

Bởi vì nằm cạnh quá gần, người đàn ông có thể nghe được tiếng tim đập của cô, ngửi thấy mùi thơm của thiếu nữ, cảm thụ hơi thở ấm áp trên người cô, tim của anh một hồi rung động, bụng dưới cũng bắt đầu có chút phản ứng.

Gặp quý, anh là thế nào? Người đàn ông lần nữa xoay đầu dời đi chỗ khác, không biết là tác dụng của rượu hay là bởi vì tình huống này. Trên mặt lại có chút ửng hồng.

"Oa! Thật to, thật to!" Chiêm Hiểu Đường chợt liếc thấy hạ thể của anh dần dần trưởng đại, trong lòng không khỏi kêu lên.

Thật thần kỳ! Cứ nhiên có thể trở nên to lớn, giống như ma thuật! Cô hình như quên mất chủ nhân cái thần kỳ đông đông này còn ở trạng thái tỉnh táo, cứ nhiên cứ như vậy nghiêm túc quan sát.

"Tiểu nha đầu, rất thú vị sao?"

À? Chiêm Hiểu Đường mặt đỏ lên, ngôn ngữ theo phản ứng nói: "Không phải, không phải rồi! Tôi, tôi là giúp anh xem vết thương phía trên"

"Vết thương phía trên là ở nơi này sao?"

Chiêm Hiểu Đường cứng họng rồi, cảm giác trên mặt nóng lên như lửa đốt, nhưng cô cũng thật tò mò, tại sao phía dưới của người đàn ông trước sau sẽ chênh lệch to lớn như vậy? Cô kim lòng không được lại nhìn xuống phía dưới.

Còn nhìn? Cô gái chết tiệt! Thật là không biết sống chết! Trên trán người đàn ông nổi gân xanh, trong lòng đã sắp gào thét ra ngoài, anh lúc này cũng đã

phải không chế không được thỏa mãn dục vọng nữa người dưới rồi.

Anh tức giận lại đổ vào miệng hai chai rượu, sau đó lập tức đem rượu đổ vào chỗ bị thương trên cánh tay trái, đau đớn kịch liệt làm anh cũng đem môi cắn cho chảy máu, nhưng thủy chung vẫn là không được còn hừ một tiếng, chỉ cắn chặt hàm răng cố nhịn xuống.

Dừng lại chốc lát, anh lại đổ thêm nửa chai nữa lên vết thương, lần này càng thêm đau đến tê liệt tim phổi, toàn thân giống như muốn tan ra, môi cũng bị hàm răng cắn rách ra, trong cổ họng truyền đến một trận máu tanh, thấy Chiêm Hiểu Đường một bên run như cây sậy, không khỏi liên tiếp lùi về phía sau.

Ngừng lại năm giây, người đàn ông hít một hơi thật sâu, trầm trọng nói: "Xoay qua chỗ khác."

"Há?" Chiêm Hiểu Đường hoàn toàn mê mang nhìn anh.

"Chuyển, qua, đi!" Người đàn ông lần nữa từng chữ từng chữ nói ra mấy chữ này, Chiêm Hiểu Đường mới nhanh chóng nghiêng đầu qua một bên.

Thời gian một giây lại một giây trôi qua, chỉ mơ hồ nghe tiếng hít thở nặng nề của người đàn ông, lại không biết anh đang làm cái gì, khó khăn, chẳng lẽ. . .

Cô nhớ lúc nhỏ đã từng trong lúc vô tình nhìn thấy người anh hàng xóm ngồi ở trong phòng, để tay tại tiểu đê đê của chính mình, sau đó tay không ngừng đưa lên đưa xuống, cũng thờ dốt nồng đậm như vậy, chẳng lẽ người này cũng làm chuyện như anh ta?

Mặt Chiêm Hiểu Đường trở nên đỏ hơn, mặc dù cô cũng không hiểu rõ đó là hành động gì, lại mơ hồ biết đó phải là chuyện rất bí ẩn, thời gian chưa bao giờ trôi qua lâu như thế, cô bắt đầu dĩ chuyển động đầu ngón tay chơi.

Cho đến khi nghe người đàn ông một tiếng thở dài đúng như thở phào nhẹ nhõm, cô mới cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Xong chưa?"

Hồ hạp người đàn ông có chút gấp rút, "Được rồi."

"Quần cũng mặc xong?" Cô lại hỏi.

Người đàn ông có chút kỳ quái với vấn đề của cô, ngược lại vừa nghĩ, quần? Ông trời, nha đầu chết tiệt! Cô sẽ không cho là mình làm cái đó chứ?

Người đàn ông lười phải giải thích với cô, chỉ nói: "Được rồi, giúp tôi đem những miếng vải kia đến đây, băng bó một chút."

Chiêm Hiểu Đường lúc này mới từ từ xoay đầu quay lại, chỉ nhìn thấy trên cánh tay anh lượng máu hòa vào với rượu theo cánh tay càng không ngừng chảy xuống, nhiễm đỏ một mảng lớn, ga giường cũng bị nhuộm, anh bây giờ cũng giống như quả bóng cao xu xì hơi, không còn hơi sức tê liệt ngã xuống trên giường của cô, hai mắt đều đã mất đi thần thái ban đầu.

Cô quay đầu một cái nữa, nhìn chỗ trên đất cách giường không xa có một viên tròn lớn gần bằng ngón cái màu đỏ, còn mơ hồ lộ ra chút vàng, cô vừa đến gần nhìn, là viên đạn mang theo thịt, thì ra là mới vừa rồi anh.

Thượng Đế, không thể tưởng tượng nổi người đàn ông này! Lòng của cô lập tức liền giống bị cái gì khuấy động, lắc lắc đầu, cô vội vàng cầm lấy những miếng vải kia, hết lòng giúp anh một vòng một vòng băng bó hai chỗ bị thương lại, vừa băng, nước mắt vừa từng giọt từng giọt nhỏ xuống xuống đất.

"Thế nào? Hù dọa em?" Người đàn ông khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hoa lệ đầm lệ của cô, cư nhiên nhếch miệng cười lên, đôi môi lại trắng bệch giống như người chết.

Chiêm Hiểu Đường nói không ra lời, cổ họng giống như bị cái gì chặn lại, chỉ lắc đầu một cái, dừng lại một chút, hít một hơi thật sâu nói: "Không nói lung lung, nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi làm cái gì cho anh ăn, muốn ăn chút gì không?"

Người đàn ông cười, cô gái này thật biết điều.

Ngắm nhìn căn phòng bản thân đang ở, rất đơn sơ cũng rất sạch sẽ, trong không gian nhỏ bé chỉ có cái giường anh nằm này, giường vừa đúng chạm tới bệ cửa sổ, từ cửa sổ có thể nhìn thấy tiểu viện an tĩnh bên ngoài, bên cạnh giường là một hộc tủ, không có gương, bàn trang điểm và hai cái ghế có dựa lưng.

Muốn ăn chút gì không? Anh đoán chừng tự mình muốn ăn cô cũng thương mà không giúp gì được, vì vậy cười nói: "Tùy tiện đi, cho tôi uống một ly nước muối, có chút gì đó cũng có thể." So với thức ăn, lúc này anh muốn nhất là ngủ một giấc thật tốt, giống như khí lực của toàn thân cũng bị tiêu tan hết, hiện tại dù nói một câu đều đã là chuyện vô cùng đau khổ, nhưng, anh cũng biết trước hết anh nên bổ sung năng lượng thích hợp.

"Ừ, tốt!" Chiêm Hiểu Đường gật đầu một cái, liền vội vàng vàng chạy ra cửa bên ngoài.

Nhìn bóng dáng chạy đi của cô, người đàn ông đột nhiên có chút đau lòng đối với cô gái đáng yêu lại thiện lương này, hiển nhiên hoàn cảnh của cô cũng không tốt, lại nguyện ý chấp nhận một người bị thương không rõ lai lịch thế nào. Cô thế nào cũng không thể tưởng tượng, ngộ nhờ mình là người chuyện ác nào cũng có thể làm, còn có thể lấy oán báo ân đại bại hoại vậy phải làm thế nào? Như vậy không phải dẫn sói vào nhà sao?

Chương 2

Anh gục đầu xuống, nhưng mí mắt vẫn chưa rũ xuống, giống như phải chịu sức nặng ngàn cân rất nặng nề.

Một lát sau, Chiêm Hiểu Đường chạy trở lại, một tay cầm một cốc lớn nước, một tay bưng một bát cháo ngô có mùi thơm bốn phía.

Mùi vị rất dễ chịu, nên ăn cũng không tởi, chỉ tiếc hiện tại miệng anh hoàn toàn khô khốc, đại khái không thể nói có vị giác gì.

"Còn chưa hỏi tên tuổi của cô." Người đàn ông nói.

"Hiểu Đường! Chiêm Hiểu Đường, gọi tôi Hiểu Đường là được rồi, anh thì sao?"

Người đàn ông đáp: "Tôi tên là Nelson."

"Tên rất êm tai!" Chiêm Hiểu Đường cười nói.

"Vậy sao?" Người đàn ông cũng cười.

"Đến, uống nước trước, cái này rất nóng." Chiêm Hiểu Đường cẩn thận đem cháo ngô để vào trên bệ cửa sổ, muốn cho nó nhanh nguội một chút, sau đó lại cầm trở lại, cẩn thận nghiêm túc giống như đối với đứa bé vậy, dùng cái thìa nhỏ múc một thìa lại một thìa đút vào trong miệng của anh.

Cô nghiêm túc như vậy, không chút nào phát hiện mình ở trước mắt người bị thương này mang đến bất kỳ ảnh hưởng gì, mỗi lần đút cháo cho anh, cô sẽ phải cong thân thể một cái, có thể khiến cho bất kỳ người đàn ông cũng nuốt nước miếng, mỗi lần cái rãnh nhỏ kia lộ ra, anh rất muốn không nhìn đến, nhưng chỉ cần ăn một miếng, sẽ phải vội vã nghiêng đầu đến chỗ này một lần.

Không phải anh muốn nhìn, mà là anh không thể không nhìn! Tiếp tục như vậy nữa, anh cảm thấy mình thể nào cũng phải tồn thọ mấy năm.

Bỗng chốc, không biết cô nhìn thấy cái gì trên mặt đất, lại đem lưng khom xuống, khẽ cong không quan trọng, quan trọng là thiếu chút nữa hại anh phun máu mũi.

Cô gái nhỏ này chẳng lẽ không mặc áo lót sao? Anh ngây dại, cảm thấy huyết mạch đang không ngừng sôi sục, mới vừa rồi một màn kia đối với anh mà nói, thật là có điểm rung động lòng người, một mảnh cảnh xuân kia kiều diễm cơ hồ cũng hoàn toàn lộ ra, ngay cả đỉnh hồng anh đào nhỏ bé cũng hiện lên rõ ràng trước mắt anh.

Ông trời, anh bất đắc dĩ cảm thấy được hạ thể của mình cũng đã điên cuồng trương lên, vì vậy lại nhìn thấy tiểu nha đầu kia trừng to mắt mà nhìn xem tình cảnh biến hóa dưới người anh.

"Thật to! Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ nguyên nhân là do bị thương?" Chiêm Hiểu Đường hỏi.

Anh lần nữa rơi vào trầm mặc, còn chưa kịp mở miệng nói chút gì, lại nhìn thấy cô đưa tay đến phía trên nó, chọc một cái, hỏi: "Đau không?"

Ông trời, Nelson có loại cảm giác khác không ra nước mắt, nhưng không thể phủ nhận, một khắc vừa rồi, thật rất thoải mái, anh bắt giác rên một tiếng, Chiêm Hiểu Đường lại cho rằng những tiếng rên kia xuất phát từ đau đớn, càng thêm hốt hoảng, "Thật đau lắm hả? Vậy phải làm sao bây giờ?"

Cô gấp gáp nhìn đến bộ vị bị sưng lên của anh, mới vừa rồi chỗ kia cứ nhiên cứng rắn giống như tảng đá! Không đúng, cô nhớ rất rõ thời điểm đại thẩm sát vách Y Toa La mang cháu trai, rất mềm, chẳng lẽ chỗ của anh cũng bị thương rất nghiêm trọng hay sao?

"Làm thế nào? Thật rất đau sao? Tôi nên làm thế nào?" Chiêm Hiểu Đường nói xong, lại chọc xuống phía trên đỉnh của anh.

"Không nên đụng, không phải bị thương, tôi không có bị thương!" Anh đè ép thanh âm nói, sắc mặt đã có chút ửng hồng.

"Ah? Cũng sưng thành ra như vậy rồi, chẳng lẽ còn không đau?"

Chiêm Hiểu Đường kinh ngạc nhìn anh, lại sờ soạng mấy cái, "Thật không đau?"

Anh khổ sở nhìn lại cô, không tự chủ nghiêng mắt nhìn hai vú của cô, lúc này ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy đôi anh đào trắng đứng dựng lên, sau nhẹ nhàng cầm eo nhỏ cùng với bộ ngực đầy đặn hơi vênh lên.

Thật là muốn chết, anh cứ nhiên thấy đáng vẻ nha đầu này phía dưới không ngừng run rẩy, sau đó vừa rên, vừa dùng đưa eo thon nhỏ.

Không được, không thể còn muốn, nếu không có thể sẽ chảy máu! Anh cố gắng đè xuống ngọn lửa dục vọng của mình, nhỏ giọng nói: "Cô không cần chạm vào nó, sau đó nó sẽ nhỏ xuống, có thể phiền toái cô cho tôi một cái chăn hay không, tôi cũng cần nghỉ ngơi."

"Thật chờ một chút sẽ tốt? Thật thần kỳ nha." Chiêm Hiểu Đường nửa tin nửa ngờ giúp anh đắp kín chăn, "Nhưng cháo ngô anh còn chưa ăn."

"Không cần!" Mới vừa thở phào nhẹ nhõm chính anh cuống quýt nói: "Tôi hiện tại cần nghỉ ngơi, chỉ cần nghỉ ngơi."

Cho anh ăn thêm vài hộp nữa, anh sẽ chết mất, sau đó ngày thứ hai liền đăng báo trang đầu, Hoàng tử thứ sáu của Dolly hi Mía, phong nhã hào hoa, chết tha hương ở Athen, tiêu đề là hồng nhan họa thủy*, đột ngột chết!

(*: họa vì người đẹp)

Anh thậm chí có thể tưởng tượng sau khi anh chết, đám anh em trong nhà chết tiết không có lương tâm kia sẽ nhạo báng anh trắng niên mà chết sớm.

Nghĩ thế, khỏe miệng anh một hồi co giật, không được, anh nhất định phải sống thật tốt!

Qua vài ngày sau, thân thể Nelson hơi chuyển biến tốt, Chiêm Hiểu Đường liền thường xuyên điu anh vào trong sân ngồi một chút, những đóa hoa trong sân nhỏ đã nở, thơm nức mũi, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Mấy ngày nay Nelson cảm thụ tác dụng lớn của thiên nhiên, tâm tình không tệ, có thể có thời điểm nhìn Chiêm Hiểu Đường ngây thơ thình thoảng lộ ra một chút bộ vị, trong nội tâm Nelson cũng sẽ nhận nhận, không khỏi cảm thán, thiên nhiên cũng nở hoa kết trái rồi, anh năm cũng đã là người đàn ông ba mươi tuổi, không biết lúc nào mùa xuân mới có thể tới? Mỗi lần nghĩ đến đây, trong đầu của anh không nhin được sẽ xuất hiện khuôn mặt Chiêm Hiểu Đường, sau đó chính là những bộ vị kia của cô làm cho người mộng tưởng.

Chiêm Hiểu Đường cả ngày bận rộn, ở bên cạnh anh lúc ẩn lúc hiện. Thình thoảng cô còn có thể nhìn mặt của Nelson ngẩn người, những thứ này đối với Nelson sớm đã không có gì đáng trách, con gái nhìn thấy anh 89% cũng sẽ si tâm, huống chi là cô gái nhỏ này?

Trong sân có mấy con bướm bướm, nhanh nhẹn bay qua, Nelson bỗng cảm thấy một chút khốn khổ, từ trong sân nhỏ bước đi thông thả trở về phòng ngủ bù.

Không biết mơ màng màng ngủ bao lâu, anh cảm thấy thể lực mình đã khôi phục hơn một nửa, và lại vết thương trên người cũng đã không còn đau như vậy nữa, mới tỉnh lại.

Ánh mặt trời sáng rỡ ngoài cửa sổ chiếu vào trên người của anh, ánh sáng màu vàng toát ra một loại ấm áp, Chiêm Hiểu Đường ở ngoài cửa phòng nhìn ngọc thể của anh ngang dọc, bộ dáng quả thật ngậy đại.

"Này, tiểu nha đầu, cô lên lút nhìn cái gì?" Người đàn ông giương mắt, hài hước hỏi.

"Không có, không có gì." Chiêm Hiểu Đường vội vàng thu hồi tinh thần, cười hi hi đi tới bên cạnh anh, "Anh hôm nay có khá hơn một chút hay không? Nelson."

Nelson đột nhiên cảm thấy một chút cảm động nhỏ, gật đầu một cái, nhưng kế tiếp Chiêm Hiểu Đường nói một câu lại làm cho Nelson thiếu chút nữa phải học máu.

"Phía dưới anh còn sưng không?" Chiêm Hiểu Đường ngây thơ hỏi.

"Cô chớ ở trước mặt tôi hoảng mấy lần, nó cũng không sưng lên!" Nelson tức giận trả lời.

"Thật?" Chiêm Hiểu Đường trên mặt là vẻ mặt đau lòng, "Thì ra là có quan hệ đến tôi, thật xin lỗi!"

Nelson vừa định nói cô hiểu là tốt rồi, ngoài cửa lớn lại bỗng vang lên tiếng kim loại "thùng thùng, đồng đồng" va chạm.

Chiêm Hiểu Đường vội vàng chạy đến cửa, cửa phòng cũng đồng thời bị mở ra, đi tới là một người đàn ông bụng to phề phề.

Thì ra là chủ nhà sát vách!

Ông chủ chủ nhà, cười mỉ mỉ nhìn Chiêm Hiểu Đường, một tay cầm một cái rìu, một tay cầm một cái dây lớn bằng ngón cái, xích sắt đã bị chém thành hai khúc, "Hiểu Đường, chị cô lại đem cô nhốt rồi hả? Thật không ra cái gì, tại sao họ có thể đối với cô như vậy? Chỉ là, tôi đã giúp cô giải quyết sợi xích sắt, cô cũng không cần phải lại bị nhốt ở trong nhà."

"Cám ơn chủ". Chiêm Hiểu Đường lập tức mời chủ cho thuê nhà vào phòng khách, còn khéo léo rót chén nước cho ông ta.

Chủ nhà nhận lấy nước, cười nhìn Chiêm Hiểu Đường như cũ, "Hiểu Đường, cô còn nhớ hôm nay là ngày mấy hay không?"

Chiêm Hiểu Đường nháy mắt mấy cái, nửa u mê nửa giả bộ ngu cười nói: "Hôm nay? Chẳng lẽ là sinh nhật chú? Hoặc là ngày kỷ niệm chú và bà xã kết hôn?"

Mặt chủ nhà lập tức trầm xuống: "Cô đang giả bộ hồ đồ với tôi phải không? Hiểu Đường, cô nghĩ lại xem tiền thuê phòng sang năm cô có phải nên giao

nộp rồi phải không? Hà?"

Bỗng nhiên trên mặt Chiêm Hiểu Đường đột nhiên hiện lên thần sắc khó chịu, "Chú, cháu hiểu biết rõ là cháu nên nộp tiền thuê phòng, nhưng Thế nhưng hai ngày nay đầu cháu có chút khó chịu chú có thể thư thả mấy ngày nữa hay không, cháu bảo đảm đến lúc đó nhất định sẽ đem toàn bộ tiền thuê phòng nộp lên."

Mặt của ông chú lập tức chuyển nhiều mây, "Không được, cô mỗi lần đều nói như vậy, nếu là người người đều giống như cô khát nợ như vậy không giao nộp tiền thuê phòng, tôi còn lấy cái gì để sống? Chẳng lẽ ngày ngày đều phải ăn không khi?"

Chiêm Hiểu Đường ngồi xổm bên chân ông chú chủ nhà lấy lòng, thay ông ta đắm xuống, trên mặt đầy tràn nụ cười nịnh hót, "Đại thúc, chú người tốt như vậy, giúp cháu mấy ngày đi, cháu có thể rửa chén cho chú, quét dọn gian phòng, xoa bóp, đắp bóp, còn có thể làm tốt rất nhiều chuyện."

Chủ nhà bất đắc dĩ cười khổ, "Hiểu Đường, tôi cũng vậy không phải là không muốn giúp cô, nhưng cô mỗi lần đều như vậy, tôi cuối cùng không thể vĩnh viễn đối với cô thư thả thêm?"

Trên mặt cười Chiêm Hiểu Đường, không giảm mà lại tăng, "Nếu chú cũng đã giúp cháu nhiều lần như vậy, cần gì phải quan tâm nhiều hơn một lần nữa, đại thúc chú sẽ thấy giúp cháu một lần nữa, coi như một lần cuối cùng, có được hay không?"

Chủ nhà còn muốn nói tiếp cái gì, lúc này, một đạo thanh âm miễn cưỡng lại chen vào, "Phòng của em thuê bao nhiêu? Tôi thay em trả."

Chiêm Hiểu Đường nhìn người xuất hiện tại cửa phòng khách, Nelson đang dựa vào trên ván cửa rất cố hết sức mới có thể làm cho mình đứng thẳng, vội vàng đi tới đỡ anh, "Anh không ở trên giường nghỉ ngơi thật tốt, chạy đến đây làm cái gì?"

Nelson cười đáp: "Thay em trả tiền thuê phòng, em không hoan nghênh?"

Chiêm Hiểu Đường bữu môi nói: "Anh thay tôi trả tiền thuê phòng? Trên người anh có tiền sao?"

Người này một thân quần áo đều nhuộm máu cô có thể giúp anh giặt sạch sẽ, không phát hiện có các loại đồ vật ví tiền, ngay cả bộ quần áo anh mặc trên người bây giờ tất cả đều là cô mua cho anh, mặc dù là hàng trên vỉa hè đồ hạ giá, anh vẫn giống như cũ hình tượng cao lớn, tản ra khí thế cao quý đặc sắc khó tả, người đàn ông này mặc lên có chút ít khí thế vương giả, hoàn toàn không có tiền nhưng cũng là sự thực.

Nelson nghe vậy lắc đầu một cái, hoàn toàn không phản đối nói: "Không có."

Chiêm Hiểu Đường lại bữu môi, thương cho anh một cái liếc mắt, Nelson cũng không để ý, liếc về phía ông chú chủ nhà, "Chẳng lẽ phòng của cô ấy thuê cũng chỉ có thể dùng tiền mặt mới có thể trả?"

Chủ nhà không đáp lời của anh, chỉ là kinh ngạc hỏi Chiêm Hiểu Đường, "Cậu ta là ai? Tại sao ở nhà của cô?"

Chiêm Hiểu Đường ngây ngô cười một tiếng, "Cháu có một người anh họ xa, đến Hy Lạp du lịch, vì vậy ở tạm nhà cháu mấy ngày."

"Anh họ xa?" Chủ nhà cực kỳ nghi ngờ, "Cô không phải trừ hai người chị, cũng không có người thân nào khác sao?"

Chiêm Hiểu Đường gãi gãi đầu, áp a áp ứng nói: "Cái này. Vốn cho là không có, chỉ là sau lại đột nhiên liên lạc được, cho nên mới. Hắc hắc."

Ông chú chủ nhà hiển nhiên cũng là người đơn thuần, hai ba câu đã tin là thật, sờ sờ đầu Chiêm Hiểu Đường, "Liên lạc được người thân khác là tốt rồi, cô có người anh họ này làm chỗ dựa, cũng tránh cho cô còn bị hai người chị tiếp tục khi dễ."

Chiêm Hiểu Đường một bên lúng túng liều mạng cười khúc khích, vừa chợt dạ rủ mất xuống, ánh mắt không dám đối mặt ông chú chủ nhà. Lần đầu nói láo trong đời, còn là lừa gạt ông chú chủ nhà thiện lương, yếu mền, điều này làm cho nội tâm Chiêm Hiểu Đường cảm thấy lo lắng sâu sắc.

Nelson lấy xuống chiếc nhẫn ở ngón tay út trên bàn tay phải, đưa cho chủ nhà, "Chú cầm cái này đi, mang đi cầm hay đi bán thích hợp cũng tùy ý chú, mặc dù tôi cũng không rõ giá trị của chiếc nhẫn này, nhưng để trả tiền thuê phòng tuyệt đối dư dả, nếu như chú không tin tôi, cũng có thể tìm một người đến đây kiểm tra trước, sau đó quyết định có nhận hay không."

Chủ nhà không cầm chiếc nhẫn của anh, chỉ lắc đầu, "Cậu cứ giữ lại đi." Lại nhìn Chiêm Hiểu Đường: "Tôi cho cô thêm thời gian 2 tuần, đến lúc đó nhất định phải chuẩn bị xong tiền thuê phòng."

Thế nhưng, Nelson lại cố chấp cứng rắn đem chiếc nhẫn nhét vào trong tay chủ cho thuê nhà: "Cầm đi! Tôi đã nói qua sẽ thay cô ấy trả tiền thuê phòng, nhất định sẽ trả, nói không giữ lời không phải hành vi của đại trượng phu? Chú không cần cho cô ấy thêm thời gian 2 tuần, 2 tuần sau chú cũng không phải đến nữa."

Chủ nhà nhìn Nelson trước mặt một chút, cho dù được Chiêm Hiểu Đường đỡ, vẫn tràn đầy khí phách tôn quý có một không hai., nhìn lại hình dáng chiếc nhẫn trên tay mình khéo léo lại sáng rỡ kỳ diệu, trầm giọng thở dài: "Được, vậy tôi liền nhận nó." Rồi đem chiếc nhẫn bỏ vào túi áo.

Sau khi chủ nhà đi, Chiêm Hiểu Đường nhìn Nelson, "Cái đó. Anh đưa cho chú ấy chiếc nhẫn rất quý phải không?"

Nelson cười đáp, "Tôi làm sao biết, một người bạn tặng, chỉ mong có thể đáng chút tiền, nếu không chủ nhà quay lại tìm chúng ta tính sổ, chúng ta có thể

thăm, chẳng qua người bạn kia của tôi nhìn qua đáng về rất có tiền, sẽ không tặng đồ rẻ tiền cho tôi."

Chiêm Hiểu Đường nghe được quả thật ngay người như phỗng, thì ra là người này không những căn bản không biết giá trị chiếc nhẫn kia, thậm chí có thể chống đỡ tiền thuê phòng hay không một chút cũng không nắm chắc, thật phục anh lúc trước còn có thể nói với chủ nhà như đinh chém sắt, nói gì mà dùng nó trả tiền thuê phòng này tuyệt đối dư dả.

Chiếc nhẫn này có thể hoàn toàn không đáng giá một đồng, nhưng ngược lại, cũng có khả năng giá trị rất cao, nhưng anh cứ nhiên như vậy đơn giản liền đưa cho người khác.

Đầu Chiêm Hiểu Đường đột nhiên một hồi choáng váng hít sâu một cái, giọng điệu sâu hơn: "Anh vô duyên vô cớ tại sao muốn trả tiền thuê phòng thay tôi? Anh căn bản không cần thiết làm như vậy."

Nelson suy nghĩ một chút, "Cô là ân nhân cứu mạng của tôi, giúp cô trả tiền thuê phòng cũng coi là báo đáp ân cô cứu mạng rồi, không phải sao?"

"Tôi cứu anh cũng không mong anh sẽ báo đáp." Chiêm Hiểu Đường mắt to trừng trừng.

"Tôi hiểu biết rõ." Nelson nở nụ cười, êm ái như mây trôi, mắt sáng như sao, "Tôi chính là muốn báo đáp cô!"

Hôm nay, thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng.

Trong sân là cỏ xanh mơn mơn và một gốc cây to không biết tên, dưới tán cây là một giàn nho, hình như mới dựng lên không lâu, cây trúc còn màu xanh. Những lá non nhỏ nhỏ đã bắt đầu leo lên, mọc ra những mầm non nót, thỉnh thoảng còn nhìn thấy một hai con bướm nhẹ nhàng bay đến.

Thời gian chỉ mấy ngày, nhưng lại như là đã thật lâu rồi, chưa bao giờ được yên tĩnh như vậy, yên tĩnh giống như thời gian cũng ngừng lại, tất cả thế gian đều không quan trọng như vậy.

Thiên đường, cũng không hơn nơi này.

Vài tia nắng ban mai chiếu vào phòng, ảm áp hôn lên gương mặt của Nelson, trên bệ cửa sổ là chậu xương rồng nhỏ nhỏ, còn đọng lại vài giọt sương trong suốt óng ánh.

Tất cả yên tĩnh luôn bị đánh vỡ, ví dụ như bóng dáng nhỏ nhỏ đó không ngừng ra vào, một lát đã chạy đến, một lát lại chạy đến, loay hoay cực kỳ vui mừng, một hồi giặt quần áo, một hồi phơi quần áo, một hồi vào phòng bếp đi nấu cơm làm món ăn, một hồi lại nghe thấy cô ở dưới đất kêu lên.

Mà bây giờ, cô đứng trong phòng bếp nghiêm túc làm bữa ăn sáng, tại sao muốn bận rộn như vậy chứ?

"Đến, buổi sáng ăn cái này." Chiêm Hiểu Đường cười, lại chạy đến, trong tay bưng một bát canh thịt bò và một đĩa thịt bò.

Rốt cuộc có phần rảnh rồi rồi! Nelson giống như đứa bé nở nụ cười, "Nhìn bộ dạng ăn thật ngon, chính cô nấu sao? Rất thơm nha."

"Người bị thương nên ăn thức ăn tốt một chút, anh tự mình ăn đi, tôi còn có việc."

"Ai nha, thật khó chịu!" Nghe được chính mình phải tự ăn, đột nhiên anh che vết thương trúng đạn trên cánh tay phải, khổ sở kêu lên.

Chiêm Hiểu Đường không thể làm gì khác hơn cong môi lên, "Tôi mới vừa rồi còn nhìn thấy anh cử động rất vui vẻ, đừng cho là tôi không nhìn thấy, vết thương của anh căn bản là đã tốt không kém bình thường lắm!"

"Bị phát hiện rồi?" Anh một bộ dạng giả vờ rất giật mình, đáng về rất kinh ngạc.

"Này!" Cô không chịu nổi vỗ đầu, nói: "Anh là quái vật sao?"

"Tại sao hỏi như vậy?"

Chiêm Hiểu Đường cầm bát đặt lên trên bệ cửa sổ, "Anh đã gặp người nào bị thương nặng như vậy, nửa tháng mà có thể tốt nhiều như vậy sao? Anh không phải quái vật thì là cái gì?"

Mấy ngày qua, Chiêm Hiểu Đường tạt qua vẫn vô cùng lo lắng đề phòng, luôn lo lắng ông chú chủ nhà sẽ đến cửa tìm bọn họ tính sổ, nhưng nửa tháng cũng đã qua, ông chú chủ nhà thủy chung vẫn không đến, như vậy có thể thấy được chiếc nhẫn này thật đúng không phải là đồ rẻ tiền.

Mà Nelson hình như căn bản cũng không lo lắng ông chú chủ nhà sẽ đến tính sổ, cả ngày ăn ngon, ngủ ngon, không có tim không có phổi giống như người ngu ngốc.

Nelson nhận lấy bát cơm trên tay Chiêm Hiểu Đường, để sang một bên, cười cười, thật ra, nói đến mình khôi phục vết thương, anh đúng là so với quái vật không phân cao thấp, vẫn bị mọi người trong nhà gọi là con gián, con gián ngoan cường, con gián vĩnh viễn không chết. Hơn nữa miệng vết thương luôn có thể khép lại hoàn toàn, không lưu lại bất kỳ vết sẹo nào, điều này làm cho anh rất vừa ý với thân thể mình.

"Đi làm việc gì? Tôi xem em mỗi ngày đều bận rộn thành đáng về như vậy, không mệt mỏi sao? Cuộc sống không nên lo lắng."

"Làm sao có thể không lo lắng? Nếu như không làm việc, sẽ đói chết, hơn nữa tôi cảm thấy có chút việc làm, cuộc sống mới có thể tương đối phong phú!" Nói xong, Chiêm Hiểu Đường đột nhiên giống như là nhớ tới cái gì, từ trong túi áo lấy ra một đĩa CD cho anh, "Đừng rồi, đây là tôi vừa mới mua." Cô giơ cánh tay lên, tư thế giống như kéo đàn vi-ô-lông về phía anh: "Chính là khúc đàn vi-ô-lông, rất êm tai."

"Em thích Vi-ô-lông?"

"Đúng vậy." Chiêm Hiểu Đường nở nụ cười, nụ cười có lúm đồng tiền tinh khiết và tự nhiên, giống như đóa hoa Bách Hợp nở rộ ở mùa xuân, làm cho người ta nhìn hoa mất, "Tôi thích giai điệu của nó, cao quý ưu nhã như vậy, mỗi một bài hát, từng giai điệu tôi đều cảm thấy thật thân thiết, xinh đẹp làm sao! Tôi quả thật không có cách nào đối với anh hình dung tôi yêu thích nó, tôi thậm chí cảm thấy, chỉ cần là người thích vi-ô-lông, cũng sẽ không phải người xấu." Cô thần thái phấn khởi nói, hoàn toàn đắm chìm trong yêu thích của mình đối với vi-ô-lông.

Nếu không phải trong nhà nghèo quá, cô cũng sớm đã ghi danh đi học vi-ô-lông rồi, mà bây giờ mình cũng chỉ có thể thỉnh thoảng mua đĩa CD, say sưa ở trong âm điệu phát ra, điều này đối với cô mà nói, đã coi như là một loại hưởng thụ vô cùng xa xỉ rồi.

Chỉ cần là người thích vi-ô-lông cũng sẽ không phải người xấu? Nelson không khỏi nghĩ đến anh hai của anh, người đó cao cao tại thượng thường kéo đàn vi-ô-lông luôn tự cho mình là đúng, đoán chừng cô bé này chưa gặp qua anh, nếu không cô cũng sẽ không nói câu nói này rồi. Người đó khẩu phật tâm xà, giết người không thấy máu, khiến cho người ăn một bụng thua thiệt hèn hạ không thể nuốt xuống, đối trá, ma quỷ vô si! (yên: Ca nè thú vị quá ha!)

"A!" Chiêm Hiểu Đường chợt xấu hổ, "Trời ạ, tôi như thế nào lại nói những thứ này với anh? Thật không không biết xấu hổ."

"Đúng vậy a, em cái vật nhỏ này cư nhiên cũng thích âm nhạc, thật là không nhìn ra." Anh đột nhiên rất muốn trêu chọc cô.

"Anh cái người này! Cái gì gọi là 'Tôi cũng sẽ thích âm nhạc?' đây là thái độ của anh với ân nhân cứu mạng sao? Mấy ngày trước còn kêu khóc phải báo đáp tôi, hôm nay cư nhiên liền đổi thành sắc mặt này, tôi nên sớm ném anh trên đường cái cho chó ăn!" Chiêm Hiểu Đường giận đến muốn giơ chân, người đàn ông đáng chết, thân thể tốt hơn liền thay đổi, trước kia vẫn còn rất khách khí, nói thật đáng yêu.

"Người nào khóc kêu phải báo đáp em, tôi chỉ là lúc ấy nhìn em không có tiền trả tiền thuê phòng, đáng thương mới giúp em một chút, chiếc nhẫn kia có đủ trả tiền thuê phòng hay không tôi cũng không biết, hơn nữa tôi làm vậy không phải hoàn toàn vì em, phải biết hiện tại tôi cũng ở nhà của em, nếu em không trả nổi tiền thuê phòng bị đuổi ra khỏi cửa, tôi cũng vậy sẽ không có nơi ở, còn nữa không phải em cũng cần bản cũng không trông cậy vào tôi báo đáp sao?"

Nhìn mặt cô một hồi xanh một hồi trắng, Nelson cảm thấy vô cùng thú vị, lại cười nói: "Được rồi, không nên nổi giận, tôi chỉ cảm thấy rất tò mò, thế nào em cũng sẽ yêu thích âm nhạc? Tôi còn tưởng rằng em chính là một cô bé!"

"Tháng mười hai năm nay là tôi hai mươi tuổi rồi."

"Tháng mười hai?" Nelson bấm đầu ngón tay, nói đúng là, còn hơn bốn tháng mới đến 20 tuổi, hiện tại cũng chỉ là một cô bé mười chín tuổi.

Bây giờ tiểu nha đầu trở mã cũng tốt như vậy sao? Anh liếc mắt sơ lược một cái, nhìn vóc dáng của cô, từ trên xuống dưới chừng 165 centimet, so với mình thấp hơn gần hai mươi phân, còn rất xúng, da không tồi, mặt đương đương, trong sáng, hơn nữa còn là kiểu mình thích nhất trắng nõn, cá tính cũng rất tốt, mặc dù bề ngoài không phải cực kỳ đẹp mắt, tuy nhiên càng nhìn càng muốn nhìn, nhìn thế nào cũng không chán.

Không tệ, thật không tệ, không biết vì sao, Nelson đối với cô gái nhỏ này đã càng nhìn càng thuận mắt, thấy thế nào liền thích thế đó, không khỏi thích.

Mùa xuân, mùa xuân, mùa xuân của anh chẳng lẽ là thật sẽ đến?

Chiêm Hiểu Đường là cô gái rất đơn thuần, thế nào cô cũng không nghĩ đến, người đàn ông này mặc dù là vẻ mặt ôn hòa cười với cô, tuy nhiên đã một bụng đầy ý nghĩ xấu đánh chủ ý với mình rồi.

Đột nhiên rất nhớ cái hôn lúc vừa mới gặp cô, "Nha đầu, đến đây!" Nelson ngoắc ngoắc đầu ngón tay về phía cô.

Nha đầu? Chiêm Hiểu Đường tâm lý run lên, lúc nhỏ, ba cũng thường gọi mình như vậy.

"Làm gì?" Chiêm Hiểu Đường cực kỳ khó chịu nhìn anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tới.

"Ngồi xuống, đến chỗ này." Anh dùng bộ dáng như mới vừa rồi như không thể nhúc nhích tay vỗ vỗ bên giường gần chỗ của mình nhất.

Chiêm Hiểu Đường tất nhiên có chút không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, "Làm gì? Tôi phải đi."

"Một ngày không đi cũng sẽ không sao." Anh nhìn đôi môi hồng hào của cô, hai cánh môi khê đóng khê mở, thật giống như kẹo đường mềm mại chờ đợi anh thưởng thức, lần trước thuần túy là vì chặn lại miệng của cô để ngăn cô lên tiếng làm bại lộ hành tung của cả hai, căn bản là không có thưởng thức tốt cô, chẳng qua cảm thấy rất thơm rất ngọt để cho người ta rất lưu luyến thôi, về phần lần này.

"Tại sao có thể không đi?" Chiêm Hiểu Đường nói xong cũng từ trên giường đứng lên.

Vừa muốn đi, liền bị anh chặn ôm ngang trở về, "Tôi bị thương, em nên chăm sóc cho tôi."

"Anh làm gì đấy? Buồng tôi ra!" Chiêm Hiểu Đường bị anh ôm đến sát sao, cả người cũng vùi ở trong ngực của anh, hơn nữa nửa người trên của anh còn để trần.

Cô dùng sức giãy giụa, bất luận như thế nào cũng không tránh thoát khỏi kiểm chế của anh.

Anh hôn lên môi của cô, trần trọc trở mình, tỉ mỉ mút vào.

"Anh làm gì đấy?" Cô hàm hồ không rõ, nức nở nghẹn ngào, nhưng mới vừa hé miệng, liền bị lưỡi dài của anh thừa cơ mà chui vào. Chiêm Hiểu Đường chỉ cảm thấy thân thể có chút mềm yếu, nụ hôn này dịu dàng như vậy, nhiệt tình như vậy, để cho cô thoải mái không nguyên kháng cự, khi anh hôn cả người cũng giống như tan chảy ra.

Lý trí dần dần dời xa mình, thậm chí không tự chủ được liền có một chút tư vị đáp lại.

"Trước kia không thử qua sao?" Anh càng thêm ôm sát eo nhỏ của cô, một tay đã dò vào trong áo sơ mi của cô, vuốt ve lên sống lưng tinh tế bóng loáng.

Chiêm Hiểu Đường không nhận được phía dưới thân thể khẽ động, cái khẽ động này quá mạnh, đầu gối không cẩn thận liền đụng phải vết thương bên trái của anh.

Nelson kêu đau một tiếng, động tác liền dừng lại, Chiêm Hiểu Đường cũng chợt tỉnh táo lại, nhìn mình cứ nhiên ngồi trên người của người đàn ông, cơ hồ lộ ra cả thân, lại nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của mình, đột nhiên kêu to một tiếng, liền từ trên người anh nhảy xuống.

Vừa mặc quần áo, vừa nằng: "Đáng đời, ghét, đại sắc lang!"

Sau đó từng trận nóng hừng hực đốt nóng trên mặt, xấu hổ không chịu nổi, hừ một tiếng nghiêng đầu liền chạy ra khỏi phòng.

"Đáng tiếc." Nelson thở dài, ngay sau đó khoe miệng hiện lên một đường cung xinh đẹp, "Buổi chiều trở về nhớ mang chút điểm tâm ngọt ngào, com tôi muốn ăn cay, nếu như có canh uống tôi sẽ càng vui mừng."

"Nằm mơ!" Trước khi ra cửa thì Chiêm Hiểu Đường rống lớn một tiếng về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Thế nào đến trễ như vậy?"

Chiêm Hiểu Đường đứng buồn buồn, cau mày, muốn cô trả lời thế nào? Hoà giải một người đàn ông vận động ở trên giường, cho nên mới chậm? Cô mới nói không nói ra.

Đứng trước mặt cô, là con gái của ông chủ khách sạn, tên là Lâm Đạt, dáng dấp không tệ, mắt to, lông mày nhỏ nhắn, nhiều son dày phấn, đầu nhuộm thành *** tóc quăn, váy cực ngắn trễ ngực, bước đi càng thêm "Sóng lớn mãnh liệt".

Mà chỗ này, cũng là nơi cô đi làm lâu dài, mỗi sáng sớm và buổi chiều đều đây giúp một tay rửa chén quét sân.

Đây là một khách sạn vô cùng phong phú nổi tiếng ở khu thành thị, ông chủ là người Đài Loan, cho nên mới thuê cô, trừ ông ra thì con gái một khuôn mặt nữ công Phương Đông.

Mặc dù cô vẫn rất cố gắng làm việc, chưa bao giờ sẽ đi mượn hoặc là xin nghỉ, nhưng Đại tiểu thư này không biết là chuyện gì xảy ra, luôn không có việc gì cũng gây phiền phức cho cô, lần này tốt lắm, tám trăm năm mới đi mượn lần thứ nhất, lại còn vừa vận bị tóm.

"Phải biết, gia có gia quy, quốc có quốc pháp, cửa hàng cũng có quy củ của cửa hàng."

Chiêm Hiểu Đường ngẩng đầu nhìn cô một cái, mặt uất ức, đổi lại là nhân viên khác, lưỡi biếng cũng tốt, đi mượn cũng tốt, vô có xin nghỉ cũng tốt, cười đùa đánh chửi vài ba câu cũng liền cho qua, nhưng duy chỉ đến thời điểm phiên cô, làm sao lại như vậy.

"Nhìn cái gì vậy? Không phục sao?"

"Không có."

"Không có? Vậy mới vừa rồi cô trừng cái gì?"

"Tôi thật sự không có."

"Còn dám mạnh miệng?" Lâm Đạt vung tay lên, một cái tát giáng xuống.

Chiêm Hiểu Đường che má phải nóng bỏng, trong miệng mơ hồ có mùi máu tươi, không biết là uất ức hay là thật đau đớn, nước mắt lập tức liền dâng lên, ngen ngào nói: "Tôi thật sự không có!"

"Còn dám nói?" Lâm Đạt lại giáng thêm mấy cái tát nữa, có lẽ là đau tay, xoay người lấy một cây gậy to bằng ngón út thô bạo đánh lên trên người cô, mỗi một cái đều giống như lửa đốt, đau đến nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi xuống đất, nhưng cô không muốn chạy cũng không muốn tránh, càng không muốn cầu xin tha thứ, chỉ quật cường đứng tại chỗ, bởi vì cô ta đánh chửi.

Vậy mà cô càng như vậy, Lâm Đạt càng giận hơn, cây gậy trên tay cũng càng ngày càng nhanh, càng ngày càng dùng sức, từng dấu vết hồng đến bất mắt lần lượt xuất hiện trên cổ của cô, trên cánh tay, lên trên một chút, thậm chí trên mặt, nhưng cô đều không hừ một tiếng, chỉ cắn môi thật chặt, mặc cho cây gậy của cô ta đánh lên thân thể của mình, mặc cho nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Đau đớn như vậy có lẽ còn chưa bằng 1% của Nelson đi? Cô nghĩ thế, cho dù là như vậy cũng đã khiến cho cô đau muốn chết rồi, mỗi một cái cơ hồ cũng có thể làm cho toàn thân cô cũng co rúm lại.

Lâm Đạt vừa đánh vừa chửi nói: "Nếu như mà tôi là cô, tôi cũng không muốn sống rồi, cũng không nhìn một chút gương mặt mình là đức hạnh gì, cư nhiên cũng dám ra cửa? Cha mẹ đoán mệnh của cô thế nào lại sinh ra loại người như cô? Có hai người chị, còn đều là rõ ràng xú kỹ nữ, có chị tát sẽ có em, tương lai cũng chỉ là người bán thịt."

Hình như đánh mệt, cũng mắng mệt mỏi, Lâm Đạt đứng ở một bên thở hổn hển.

Lúc này, một người đàn ông cao lớn đi tới, ánh mắt thâm thúy, lộ vẻ không ai bì nổi mỉm cười, anh ta cười nói: "Thời đi, dù sao cũng xả giận, cần gì làm với người không hiểu biết?"

Lâm Đạt làm nũng nhìn về phía anh ta, "Vèo" một tiếng liền bật cười, ngay sau đó ôm cánh tay của anh ta liền tránh ra khỏi bên người cô. Lúc chuẩn bị đi, người đàn ông kia còn quay mặt về phía Chiêm Hiểu Đường quan sát một phen, có chút xem thường cong miệng, "Thế nào trong khách sạn của em có loại phụ nữ hạ đẳng này? Không sợ xúi quẩy?"

"Không có biện pháp, cha em muốn, nhìn về mặt đau khổ của cô ta sẽ làm cho em chán ghét vô cùng."

"Đó cũng là, em cho rằng mỗi người phụ nữ Phương Đông đều có vẻ mặt thủy mì như em sao?"

Hai người cười cười nói nói liền đi xa, Chiêm Hiểu Đường đứng nguyên tại chỗ, không thể nói là uất ức còn khổ sở, nước mắt càng rơi xuống nhiều hơn.

Một bên các nhân viên nhìn đủ náo nhiệt rồi, cũng đều cười trộm tản đi, cũng chỉ là những người đứng xem bàng quan (thờ ơ) thôi, dù cô bị đánh đến chết ở chỗ này, chỉ sợ ngay cả một người thay cô đau lòng cũng sẽ không có.

Kim lòng không được, trong đầu hiện ra khuôn mặt của Nelson, nếu như anh nhìn thấy mình như vậy, sẽ như thế nào? Sẽ an ủi mình mấy câu sao? Có thể bảo vệ cô hay không?

Chiêm Hiểu Đường nghĩ vậy, có chút ngây người, lập tức lại lắc đầu, ra lệnh mình không nên suy nghĩ bậy bạ.

Chiêm Hiểu Đường! Mấy nghĩ rằng mày là ai? Đáng đáp lại xấu xí, ăn mặc lại rách rưới, người nào sẽ thích mày, không nên nghĩ, không giải thích được mộng đẹp công chúa đi!

Sau đó lại nghĩ đến buổi sáng xảy ra mập mờ với anh, tay tự nhiên vuốt ve môi bị anh hôn qua, trên mặt một hồi nóng, thả tay xuống, nghiêng đầu chạy vào toilet.

Đúng lúc hai nữ phục vụ ăn mặc gọn gàng xinh đẹp cũng đi ra, nhìn thấy cô, len lén cười vài tiếng rồi mới rời đi.

Cô biết bọn họ là đang cười mình cổ hủ, giống như thói quen, cũng không nói gì, đi vào bên trong vốc nước rửa mặt, nhưng không dám đụng vào mấy cái vết thương kia.

Nhìn mình trong gương, gương mặt tái nhợt và tiêu tụy, tóc rối bù xốc xếch, mắt sưng đỏ vô hồn, áo sơ mi bạc màu được giặt sạch và quần jean, nhưng đã là quần áo tốt nhất của cô, đôi tay vốn là trắng nõn hôm nay lại có chút thô sần.

Lần đầu tiên có cảm giác đau lòng của mình, cô khóc, khóc đến rất thương tâm, chưa từng có như vậy.

Kể từ sau khi bố mẹ mất, gần mười năm rồi, đều là tự mình một người sống sót đến bây giờ, bất kể bị uất ức gì, bất kể khổ sở khó chịu cô độc như thế nào, đều chỉ có thể tự mình gánh vác một mình, chịu đựng một mình, ngay cả đối tượng có thể bày tỏ cũng không có, một bà vai để có thể dựa vào cũng không có, đột nhiên cô không biết mình còn sống đến tận cùng là vì cái gì.

Cô bé nào không muốn có một mái nhà ấm áp, cô bé nào không thích quần áo xinh đẹp, không thích hoa hồng, không thích búp bê vải đáng yêu?

Ai không muốn mỗi ngày ăn mặc thật xinh đẹp trước khi ra khỏi cửa? Ai không hi vọng có cuộc sống nhẹ nhõm tự tại, tự mình muốn đi làm việc?

Nhưng cô sống được thật quá mệt mỏi, mệt mỏi muốn buông tha tất cả, khóc đủ rồi, cũng giống như mệt là, nhưng tâm tình thay đổi tốt hơn rất nhiều.

Cô thở một hơi thật sâu, nhìn mình trong gương, nói: "Cười một cái!"

"Nếu như mà tôi là cô, tôi đã sớm không làm ở chỗ này rồi, không nhìn ra cô ta là cố ý gây khó khăn cho cô sao?" Thanh âm của một người con gái truyền đến từ sau lưng, Chiêm Hiểu Đường xoay người lại, là trưởng ban La Toa, là người xinh đẹp nhất trong cái khách sạn này, nhân viên phục vụ cực kỳ có khí chất, cũng là người mà Chiêm Hiểu Đường thường thức nhất ở chỗ này, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa nói chuyện với cô câu nào.

Chiêm Hiểu Đường ngơ ngác nhìn cô ấy.

"Chị của cô có lẽ biết vấn đề ở đâu, trong các cô có một người quyến rũ bạn trai trước, cũng là bạn trai đầu cô ta yêu ba năm."

Thì ra là như vậy! Chiêm Hiểu Đường lúc này mới chợt hiểu ra, khó trách cô ta đối với mình cuồng loạn như vậy.

Mới vừa rồi cùng rời khỏi với cô ta chính là bạn trai mới? Chị là bên người cô ta liên tục đổi bạn trai.

"Người đàn ông kia tên là Ngải Luân, nổi danh mỹ nam, nói năng ưu nhã, gia thế hiển hách, cơ hồ tất cả phụ nữ cũng lấy chung đụng với anh ta là vinh dự lớn, lần này lại còn coi trọng người phụ nữ này, càng ngày càng không biết thương thức rồi." La Toa nói.

"Anh ta chính là." Chiêm Hiểu Đường kêu lên: "Ngải Luân trong truyền thuyết kia chính là anh ta?"

Bạch mã hoàng tử trong lòng của vô số phụ nữ nhân, cái tên xuất hiện trong miệng phụ nữ nhiều nhất, cư nhiên chính là anh ta? Một người không có nhân phẩm như vậy!

Ngay từ mấy năm trước, Chiêm Hiểu Đường đã nghe qua không ít tin đồn có liên quan đến anh ta, đều nói anh ta là người đàn ông bí mật, cũng không phải là người gốc Athen, lại có rất ít người biết anh ta rốt cuộc đến từ nơi nào, có người nói là nước Pháp, có người nói là Italy cũng có người nói là Iraq, nhưng mà những thứ này Chiêm Hiểu Đường cũng không quá quan tâm, bởi vì những chuyện này căn bản không hề có quan hệ với cô.

Hiện tại có cơ hội gặp được người thật, mặc dù gương mặt đáng đáp không tệ, nhưng sau lại có đối lập, đột nhiên Chiêm Hiểu Đường cảm thấy anh ta chẳng qua cũng chỉ như thế.

"Cô cũng cảm thấy anh ta rất tuần tú mê người sao?" Chiêm Hiểu Đường hỏi.

La Toa nhún vai một cái, "Đích xác là một anh chàng đẹp trai, ít nhất gương mặt dài không sai, mặc dù quá mức hoa tâm, nhưng lý kỳ chính là, cư nhiên anh ta làm cho chưa từng có nữ nhân nào oán hận, bình thường những phụ nữ đã từng qua lại với anh ta không khỏi khen, cho nên anh ta lợi hại, cư nhiên có thể thành thạo qua lại không ngót với phụ nữ như vậy."

Không biết có phải nguyên nhân do Nelson hay không, kể từ sau khi anh xuất hiện, trong mắt Chiêm Hiểu Đường, tất cả những người đàn ông khác đã trở nên cũng chỉ thường thôi.

"Cô cũng thích anh ta? Nhưng nghe nói anh không phải cô cự tuyệt qua anh ta rất nhiều lần rồi sao?" Chiêm Hiểu Đường hỏi. Tin này đã từng trở thành một cái tin giật gân.

La Toa cười cười, không nói một từ, rửa tay xong liền đi ra ngoài, lúc sắp đi để lại một lọ thuốc mỡ, "Thử cái này một chút đi, hiệu quả rất tốt."

Chiêm Hiểu Đường sùng sốt một chút, vội lớn tiếng nói: "Cám ơn tiểu thư La Toa."

Gây nhiệt trên chợ, người đến người đi.

Hai cô gái quần áo ngắn nắp, nhiều son dày phấn, một trước một sau liều mạng chạy, vừa chạy vừa còn thỉnh thoảng nhìn về phía sau, oán trách lẫn nhau.

Người chạy ở phía trước, một đầu tóc ngắn quần màu vàng kim, đeo thắt lưng; sau đó là cái váy ngắn đáng yêu, thời điểm chạy uốn lượn thật mạnh mẽ.

Người trước mặt lớn tiếng mắng: "Đều do em, cái người đàn ông A Lỵ Tát này!"

"Điều này có thể hoàn toàn trách em sao? Chị cũng không có một chút xiù trách nhiệm!"

Người trước mặt đột nhiên ngừng lại, "Em còn dám nói như vậy? Nếu không phải là em chơi bản bị bắt đền, chúng ta lại xui xẻo như vậy sao?"

"Lạ Á, chạy mau á..., bây giờ không phải là lúc nói chuyện này." Sau đó cô em kéo cô chị lại bắt đầu chạy rất nhanh lên phía trước, thở hồng hộc nói: "Nếu như không phải là chị thua thảm như vậy, em sẽ bốc lên cái nguy hiểm đó sao?"

"Trời ạ! Nghe một chút! Cái người này là đồ phụ nữ vô sỉ nói gì? Chẳng lẽ cũng chỉ có một mình chị thua sao? Chẳng lẽ em thua không coi là ít? Cái người này là cái đồ phụ nữ vô sỉ tiện nhân, hiện tại làm liên lụy tới chị, lại còn muốn đem tất cả sai lầm cũng đổ lên trên người chị?"

"Đừng nói được không? Em cầu xin chị đừng nói! Chạy mau đi, chẳng lẽ chị nghĩ bọn họ không đuổi theo chúng ta sao?"

"Vậy thì đuổi theo tốt lắm, dù sao là em chơi bản, có quan hệ gì với chị? Con mẹ nó chị chạy hết nỗi rồi, đều tại em, đều tại em, tất cả đều là em làm hại!"

A Ly Tát đang muốn phản bác, đột nhiên lại dừng lại, nhìn sau lưng Lạp Á, lẩm bẩm nói: "Em nghĩ, chúng ta quả thật không cần chạy nữa."

Lạp Á hình như cũng cảm thấy xét đến, theo tầm mắt A Ly Tát xoay người lại, quả nhiên, hai gã đại hán vạm vỡ đứng ở phía sau của cô, mỗi người cầm một cây cầu bông, hung tợn nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Vừa nhìn chính là cao thủ đánh đấm, lưng hùm vai gấu, mỗi người đầu đều vượt qua 190 centimet, khí thế bức người, đem hai chị em bị dọa sợ đến muốn chết.

"Ách. Các anh hãy nghe tôi nói, chuyện này một chút xíu quan hệ với tôi cũng không có, thật, các anh nhất định phải tin tưởng tôi, đều là người phụ nữ này như vậy, không có quan hệ gì với tôi." Lạp Á cuống quýt phui sạch tất cả quan hệ, đẩy cô em gái về phía trước.

"Lạp Á! Cái người khốn kiếp này, làm sao chị có thể đổi đãi với của em gái của chị như thế? Làm sao chị có thể vô sỉ như vậy?" A Ly Tát la mắng, cũng đã bị đẩy tới trước mặt bọn hắn, chân lập tức liền mềm nhũn, cạ lồm nói: "Không, không nên tới! Tôi sẽ báo cảnh sát. Không nên tới, tôi kêu người, có nghe thấy không? Đừng cho là tôi đang nói đùa."

Lạp Á nhân cơ hội muốn chạy, nhưng một người người đàn ông trong đó cực nhanh chặn lại đường đi của cô.

Hai chị em lúc này mới phát hiện ra, trong cuống quýt, cứ nhiên chạy tới nơi vắng vẻ này không có một bóng người, nhất thời hối hận không thôi, ngay sau đó lại bắt đầu oán trách lẫn nhau.

Hai người đàn ông này đưa mắt nhìn với nhau, liền cất bước đến gần bọn họ, nhưng lại không còn là hung thần ác sát mới vừa rồi, mà là cười cười quan sát họ, nói thật, xác thực cũng là hai mỹ nhân xinh đẹp.

"Có gì có thể thương lượng tốt nha, đúng không? Vị tiên sinh này." Lạp Á thay đổi khiếp đảm mới vừa rồi, quỵn rũ mà đến gần một người đàn ông trong đó, trêu đùa xoa bộ ngực của hắn, thổi một hơi lên lỗ tai, rên rỉ: "Ngài mới vừa rồi dữ như vậy, người ta thật là sợ."

"Tiểu vi phạm lệnh cấm!" Người đàn ông nhân cơ hội ở trước ngực cô sờ soạng một cái, Lạp Á cũng nhân cơ hội rên một tiếng.

Bốn người liền bắt đầu điên cuồng ở bên trong đường hầm ****.

Hai chị em làm hết sức dùng kỹ xảo chính mình đã học được lấy lòng hai người đàn ông này, vọng tưởng dùng thân thể của mình đổi lấy cơ hội thoát thân an toàn.

Một giờ sau, hai tên tay chân rút cuộc thỏa mãn ham muốn, kéo quần lên, một gã nói: "Mặc dù các cô để cho chúng tôi rất vui vẻ, chỉ là công nhập vào của công, tư thuộc về tư, hôm nay chúng tôi còn phải báo cáo hai người các cô với ông chủ, nhưng mà chúng tôi không đánh phụ nữ, cho nên không muốn không nề tình."

"Liên. Không thể dàn xếp một chút sao?" A Ly Tát ngồi yên trên mặt đất, mặc dù biết rõ rất mong manh, lại vẫn ôm lấy một tia hi vọng cuối cùng.

Hai người đưa về mặt lẫn nhau, trầm ngâm một chút, một người trong đó lại nói: "Cũng không phải là không thể, chỉ là hai người các cô phải bảo đảm, ít nhất trong vòng ba ngày là có thể trả sạch toàn bộ tiền, gần đây ông chủ buôn bán không được tốt, đang nóng tính, ba ngày sau nếu như các cô còn không trả được, vậy chúng tôi không còn biện pháp nào, đến lúc đó thiếu cánh tay là không chạy thoát được đâu."

"Thời gian ba ngày, giết chết tôi rồi cửa cũng không tìm ra nhiều tiền như vậy, không thể dư dả hai ngày nữa sao?" Lạp Á hỏi.

"Không cần được voi đòi tiên!" Một người đàn ông khác nói: "Nói ba ngày đúng ba ngày! Tính cả tiền lãi, ba vạn tám ngàn Đô-la (nghĩa là 308.000 \$ các nàng ạ)."

"Cái gì?" Lạp Á kêu lên: "Không phải một vạn hai (102.000 \$) sao?"

"Đừng quên, đây là lãi suất cao." Nói dứt lời, hai người hừ lạnh một tiếng, cất bước tránh ra.

Trước khi đi, một người trong đó còn dừng bước chân lại, bỏ xuống một câu, "Ông chủ thích xử nữ, ông ấy có thể bỏ đến ba vạn mua một xử nữ, chỉ cần diện mạo, vóc người không phải quá tệ, ông chủ cũng sẽ thích."

Nhìn bóng dáng hai người đi xa, A Ly Tát tức chết mất dường như mềm nhũn ngồi xuống, lẩm bẩm nói: "Xử nữ? Đùa gì thế? Loại năm này, đi nơi nào tìm xử nữ? Trừ cô gái nhỏ ở vườn trè!"

Họ cũng biết ông chủ kia thủ đoạn lợi hại, tin đồn không ai gặp qua tướng mạo của ông ta, chỉ biết là một người xấu xa, vô sỉ, dùng mọi nhân vật thù đoạn hung ác, giết người đốt nhà đối với ông ta mà nói căn bản là chuyện thường như cơm bữa. Chơi bản, thiếu nợ không trả, riêng hai thứ này, thì có thể làm cho họ bị chặt không biết mấy lần, hai người rất rõ ràng hậu quả như thế, nhưng ba vạn tám ngàn Đô-la, đem các cô bán sợ cũng không lấy được số tiền này!

Ngay cả quý nhiều chủ ý nhất Lạp Á lúc này cũng là hoàn toàn không có biện pháp có thể nói câu nào.

"Hôm nay cuối cùng là tránh được một kiếp, không phải sao?" A Ly Tát tự an ủi mình.

"Đúng rồi!" Lạp Á giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, mắt mở cực lớn, nâng lên nụ cười ác ý, "Chị nghĩ, trời không tuyệt đường người nha!" A Ly Tát nghi ngờ nhìn cô.

Lạp Á bắt đầu nhìn cô một cái, "Em quên Hiểu Đường sao?"

A Ly Tát đầu tiên là cả kinh, rồi sau đó do dự, "Nhưng"

"Không có nhưng với nhị gì hết? Dù sao sớm muộn gì nó đều phải đi bước này, còn không biết sẽ tiện nghi xù đàn ông nào, thay vì như vậy, không bằng bán tốt hơn?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

"Này, làm gì?" Nelson miễn cưỡng nhận điện thoại, sau đó liền nghe điện thoại bên kia tiếng hét rất dài, vì vậy lập tức đem điện thoại cách xa mình khoảng ba thước.

Nhưng cho dù như vậy, thanh âm trong điện thoại vẫn lớn đến dọa người, cách xa 30cm, vẫn có thể nghe được rõ ràng.

"Cái người đàn ông này, ngu ngốc, nhục trí, đầu óc tối dạ, người ngu ngốc, rốt cuộc chịu nghe điện thoại sao?"

Gương mặt Nelson co giật một hồi, người em trai này, thật là càng ngày càng không biết lớn nhỏ rồi, cũng chỉ là anh có thể đoán được, hôm nay vừa mở điện thoại, liền phát hiện có hơn bốn trăm thông báo cuộc gọi nhỡ, trong đó hơn ba trăm cuộc đều là cậu ta gọi đến.

"Anh sợ không có điện, đương nhiên là muốn tiêu dùng tiết kiệm."

"Nói dốt! Anh lại làm chuyện khốn kiếp gì? Có biết em bị người đuổi đến thăm hay không? Thiếu chút nữa sẽ chết không ngẩng đầu lên được, anh xem ra tốt rồi, nói không chừng đang ngâm mình ở trong hương dụ dàng ngay cả mình họ gì tên gì đều không nhớ rồi chứ? Sao anh không chết luôn đi hả?"

Sau đó liền nghe tiếng súng truyền đến từng hồi, sau đó nữa là tiếng thở dốc nồng đậm và tiếng bước chân hoảng loạn của cậu ta.

Ngu ngốc quả nhiên là ngu ngốc, đoán chừng mới vừa rồi là nấp ở một chỗ nào đó, đột nhiên bấm điện thoại, thanh âm lớn liền bại lộ ẩn thân của mình.

Nelson chờ sau khi cậu ta lại ẩn nấp thật kỹ, mới từ từ nói: "Rõ ràng mặt dài giống nhau, nhưng tại sao trí thông minh chênh lệch nhiều như vậy chứ?"

"Con mẹ nó anh nói châm chọc cái gì? Có biết bao nhiêu người vây em hay không? Ít nhất năm mươi! Mẹ nó đều đeo súng có tốt hay không?" Đại khái đã có kinh nghiệm, cậu ta bắt đầu học được hạ thấp giọng nói tới nói lui.

Tiếp đó lại nghe vô số đạn trường một hồi lại một hồi bay tới, sau là giống như thanh âm bạo phá, vài phần tạp âm còn lại là tiếng động của máy bay trực thăng.

"Con mẹ nó anh rốt cuộc lại trêu chọc người nào? Thậm chí máy bay, đại pháo, ống phóng Rocket cũng xuất động! Đến cùng là anh đã làm cái gì?"

Rõ ràng có thể cảm giác được tức giận ở bên kia điện thoại, nhưng gương mặt Nelson còn không lo lắng, "Hoa Cách Nạp thân ái của anh, chú không thể sửa đổi một chút tính khí nóng nảy kia sao?"

"Anh đến nhìn một chút, em là lần thứ mấy chịu oan ức thay anh? Nếu như có thể lựa chọn, em muốn gương mặt giống anh nhau như đúc sao? Nói chuyện với anh có thể tìm được chút lương tâm của anh hay không?"

Nelson thờ dài, thấy tính khí người em sinh đôi như vậy là không sửa đổi được rồi, "Bây giờ chú ở chỗ nào?"

"Ba Cách Đạt!"

Ba Cách Đạt? Nelson nghiêm túc hồi tưởng một chút, gần đây hình như mình không có đi qua nơi đó, đúng rồi! Một người đứng đầu đảng Đầu Mục giống như chính là Ba Cách Đạt, trong lúc vô tình anh nhìn thấy bọn họ buôn bán phụ nữ, đột nhiên tinh thần trọng nghĩa dâng lên, cứu bọn họ đáng thương, sau đó không cẩn thận lại đụng phải thuyền buôn ma túy của bọn họ, không cẩn thận làm chìm thuyền, không cẩn thận lại gặp phải mấy chiếc thuyền vận chuyển vũ khí, sau đó lại không cẩn thận làm một chiếc thuyền trong đó bị cháy, sau đó liền nổ tung, sau đó một chiếc lại tiếp một chiếc, kết cục cuối cùng là toàn bộ báo hồng.

Sau đó liền bị truy sát, sau đó liền được Chiêm Hiểu Đường đáng yêu cứu. Đột nhiên nghe bên trong điện thoại truyền đến thanh âm đánh nhau, không tới hai phút lại yên tĩnh lại, ngay sau đó là thanh âm cậu ta ép hỏi.

Xem ra là hình như bắt được một tù binh.

Anh nghe thấy bọn họ nói mấy phút, sau đó không lâu Hoa Cách Nạp lại nhận điện thoại, "Có phải anh giết Nhị Đường Gia của bọn họ hay không? Anh ta chính là em trai người đứng đầu băng đảng Đầu Mực."

Em trai của băng đảng xã hội đen? Nelson lại nghiêm túc nhớ lại, bình thường anh sẽ không giết người, từ trước đến giờ anh cũng hiểu rất đúng mực, chỉ biết làm cho người nằm trên mặt đất đến đứng lên cũng không nổi nữa, chẳng lẽ là lỡ tay?

Vì vậy hỏi: "Hình dáng của em trai lão đại của bọn họ thế nào?"

Hỏi xong, lại nghe thấy bên kia iện thoại một đồng thì thầm, hình như là đang ép hỏi, ngay sau đó Hoa Cách Nạp lại nhỏ giọng nói từng câu từng chữ vào điện thoại: "Thân cao một 180 centimet, cân nặng đại khái tám mươi kg, đầu tròn, một bên má trái có hai vết dao, một lần vô địch quyền anh thế giới."

Lần nữa Nelson suy nghĩ một chút, sau đó rất tự nhiên nói: "Gặp qua!"

Anh bị đứt rời mấy cái xương sườn chính là lẽ vật do anh ban thưởng, cho nên có chút ấn tượng, nhưng khi đó anh chỉ là phế tay chân của anh, tuyệt đối tuyệt đối không có hạ sát thủ, làm sao sẽ chết được?

"Anh bảo đảm, anh chỉ là phế anh ta, anh bị oan uổng rồi."

Sau một trận trầm mặc, bên kia lại nói: "Anh thật giống như. Hại bọn họ tổn thất trực tiếp ba tỷ Đô-la, còn không bao gồm tổn thất gián tiếp, anh đến tốt cùng đã làm gì? Lão đại!"

Ba tỷ? Có nhiều như vậy sao? Dù Lục vương tử Điện hạ không có thói quen lo lắng lúc này cũng không khỏi có chút đau lòng, nhưng mấy giây trôi qua lại khôi phục bản tính, vô cùng không có chú theo chân bọn họ nói chuyện tốt một chút, anh thật sự không giết Nhị Đường Gia của bọn anh?" Anh nhàn nhã lắc lắc đầu ngón tay, ha ha cười.

Đầu bên kia điện thoại lần nữa rơi vào trầm mặc lâu dài, giấy lát, truyền đến tiếng đờ đờ sát khí, "Anh đi chết." Sau, liền cúp.

"Thật là, như thế nào tính khí nóng nảy giống em gái lớn như vậy? Tuyệt đối không giống như là sinh ba, hai người này nhất định là nhặt được ở đồng rác, không cần thận trọng lúc đáng đáp giống như mình." Nelson than thở, lắc đầu, lần nữa nằm trở về không lo lắng, không lo lắng cho người em ruột bị mười mấy người cộng thêm mấy bay ông phóng Rocket vây đánh chút nào.

Thời điểm Nelson chán đến chết, tiện tay liếc nhìn bộ sách bên trong gian phòng Chiêm Hiểu Đường, muốn tìm một cuốn sách giải trí tiêu khiển, tiêu hao chút thời gian nhàn chán, nhưng tìm khắp toàn bộ nhà, cũng chỉ có bài thi và mấy bộ phụ đạo sách.

"Học sinh rất chăm chỉ, không tệ." Nelson không khỏi cảm thán, tay không có chỗ để, đột nhiên nhớ tới triển miên buổi sáng, khoe miệng không khỏi hiện lên mỉm cười, cô gái nhỏ mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng các bộ vị trở mã ngược lại thật sự là không tệ, hơn nữa bộ ngực, đầy đặn, mượt mà, kiên trì, đầy đặn, quả thật quá mất hồn rồi.

Đội chút, Nelson chợt gõ gõ đầu, chuyện gì xảy ra? Trước kia có bao nhiêu thiếu nữ đảo quanh trước mặt anh, xinh đẹp hơn so với cô, có khối người khiêu gọi hơn so với cô, nhưng vì cái gì hiện tại anh cố tình vẫn muốn chỉ là cô?

Đáng ghét, chẳng lẽ mấy ngày nay anh chưa từng thấy qua những phụ nữ khác, chưa thỏa mãn dục vọng, cứ như vậy quan tâm cô gái nhỏ hôm nay nhìn thấy duy nhất?

Nelson lắc lắc đầu, muốn đem bóng dáng của Chiêm Hiểu Đường từ trong đầu của mình trừ tận gốc, nhưng là lúc ẩn lúc hiện trong đầu, làm thế nào bóng dáng của cô cũng không đi.

Nelson không thể làm gì khác hơn là chấp nhận, chợt ngẩng đầu nhìn thời gian một chút, cư nhiên cũng đã trễ như thế, cô gái nhỏ kia vẫn còn chưa trở về?

Trải qua sống chung mấy ngày nay, Nelson đã sớm quen với việc Chiêm Hiểu Đường ở bên cạnh anh chạy tới chạy lui, mới đầu cảm thấy phiền chết đi được, sau lại tập mãi liền thành thói quen, thời điểm không có cô, thậm chí có một loại cảm giác không hiểu không biết giống ai, nhìn ra phía cửa vô số lần, cô gái nhỏ này, cũng không biết trong nhà có người lo lắng cho cô sao? Trời đã tối rồi một cô gái cũng không biết về nhà, đáng đánh!

Đột nhiên Nelson cảm giác mình thật sự buồn cười, Hoàng tử Điện Hạ đa tình lại có thể biết nhớ nhưng như vậy, lo lắng với một cô gái nhỏ bình thường không có gì lạ, nói ra chắc là bị người nhà hung hăng khi dễ chết.

Chiêm Hiểu Đường quỳ trên mặt đất nghiêm túc lau hành lang sàn nhà.

Không biết là buôn bán quá tốt hay là có người cố ý trêu chọc, hôm nay lượng công việc của cô lập tức nhiều rất nhiều, thời điểm một mình cô làm xong trời đã hoàn toàn tối, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cư nhiên đã trải qua chín giờ, bụng cũng đã sớm đói đến không còn bất kỳ cảm giác gì.

Mới vừa đứng lên, đột nhiên cô cảm thấy có chút choáng váng, lão đảo thiếu chút nữa không đứng vững, nhìn bốn phía trống rỗng, trong lòng lại một trận mất mát, nhưng nghĩ đến trong nhà còn có người chờ đợi mình, trong lòng cô lại một trận ấm áp.

Mấy ngày gần đây, chỉ cần Chiêm Hiểu Đường về đến nhà, thì có đôi mắt dịu dàng nhìn chăm chăm mình, chưa từng có cảm giác trải qua, Chiêm Hiểu Đường cảm thấy, hình như nhà của mình sau khi bố mẹ qua đời lâu như vậy rồi cũng đã giống như nhà chính thức rồi, mặc dù là cái người lười lại khiến người chán ghét, hơn nữa còn là siêu cấp vô địch đại sắc lang, chỉ là đối với những cử chỉ thân mật của Nelson với Chiêm Hiểu Đường, Chiêm Hiểu Đường cự tuyệt đáy lòng cũng không cảm thấy ghét.

Cứ như vậy, một mối rã rồi cô còn một lòng nghĩ đến tên phiền toái đó ở trong nhà, chạy đông chạy tây, chạy mấy con phố, mới mua được com cà ri vị cay Ấn Độ, bánh trứng ngọt và canh xương, đều là do buổi chiều anh đòi muốn ăn gì đó, nhưng tốn không ít tiền lương của cô.

Nhưng không biết vì sao, cô chính là nguyện ý làm như vậy vì anh.

Hôm nay bóng đêm thật đẹp, thời điểm trước kia luôn là bởi vì cái nguyên nhân như vậy, cô chưa từng có thưởng thức qua bóng đêm thật tốt, nếu là vào lúc này, Nelson có thể cùng với cô cùng nhau là tốt, trong đầu mới vừa hiện lên cái ý niệm này, Chiêm Hiểu Đường đã cảm thấy kỳ quái, mới quen có mấy ngày, làm sao lại đột nhiên nghĩ đến muốn Nelson cùng mình xem trăng sáng?

Nhưng là vừa nghĩ tới nếu như quả thật có cảnh tượng này, trong lòng Chiêm Hiểu Đường liền lại cảm thấy đặc biệt mong đợi và ngọt ngào.

Tăng nhanh bước chân về đến nhà, vừa vào nhà, mở đèn, nhưng nhìn thấy tên kia từ trên giường ngồi dậy, nước mắt lưng tròng, giống như con chó con nhìn đến mặt cô, "Cô rốt cuộc trở lại, tôi cho là tôi sẽ sống cả đời đói chết ở chỗ này."

Vừa thấy được anh, trong lòng đã nói không ra thoải mái và tự tại, nhưng cô còn cố ý chu miệng lên, "Đều là anh muốn ăn, để cho anh đang sống đói bụng mà chết tốt lắm." Nói xong, liền đưa thức ăn cho anh.

Nelson vui mừng mở ra, đều là mùi vị anh thích, mặc dù nhìn qua không phải nuốt nước miếng như vậy, nhưng ăn vào trong miệng, cũng là mỹ vị không thể tưởng tượng nổi, không biết là thật đói bụng, hay là bởi vì duyên cớ do cô, tóm lại anh cảm thấy chưa bao giờ nếm qua mỹ vị như thế, mỗi một miếng cũng cảm thấy hạnh phúc khác thường.

Vốn là trên đường ngửi những mùi thơm của thức ăn này, tất cả con sâu thích ăn trong bụng Chiêm Hiểu Đường đều bị quấy rầy ra ngoài, bây giờ nhìn thấy anh ăn vui vẻ như vậy, liền cũng quên khổ cực của mình, chỉ là rất hưởng thụ, rất thỏa mãn nhìn anh.

Ngay cả dáng vẻ ăn com cũng ưu nhã như vậy, sẽ là một người thiếu gia nhà có tiền chứ? Chiêm Hiểu Đường nghĩ, không biết là người như thế nào, cũng không biết có bạn gái rồi hay không? Nói không chừng, đã trải qua kết hôn từ lâu rồi chứ. Ngừng! Cô nghĩ những thứ này làm cái gì? Chiêm Hiểu Đường cuồng quít lắc đầu một cái, đem ảo tưởng trong lúc vô tình hiện ra toàn bộ vứt bỏ, đối với cô mà nói, tình yêu chính là thứ xa xỉ đến mức không thể xa xỉ hơn nữa.

Có lẽ, chờ vết thương của anh hoàn toàn tốt, sẽ biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua, vừa nghĩ như thế, trong lòng không khỏi lại có chút mất mát.

"Ăn no rồi!" Nelson vui vẻ cười, "Không đói bụng, thì ra cũng là một chuyện hạnh phúc như vậy."

"Hiểu Đường."

"Làm gì?"

"Tôi cũng không phải là ác ma, có cần thiết cách xa tôi như vậy sao?"

"Hừ!" Chiêm Hiểu Đường hé mắt nhìn nghiêng mặt của anh, cách anh càng ngày càng xa, sau đó móc ga giường và thăm mông từ trong tủ quần áo ra, trải ra mặt đất.

"Hiểu Đường." Nelson tâm không chết như cũ kêu lên.

"Đừng có gọi lớn như vậy."

"Bảo bối làm sao? Tâm tình không tốt?" Nelson nói chuyện, lúc này mới phát hiện ra bên mặt phải của cô có hơi sưng đỏ, vội hỏi tới: "Mặt làm sao?"

"Không có gì." Nói xong ba chữ này, một bụng uất ức liền dâng lên.

Nelson cảm thấy rất không đúng, dùng sức lực, đột nhiên lật người xuống giường, đi tới trước mặt cô, lấy tay nâng mặt của cô lên, rõ ràng còn mơ hồ lộ ra vết ngón tay.

Anh bỗng nhiên cảm thấy không khỏi tức giận một hồi, nhỏ giọng: "Ai đánh hay sao?"

"Không có việc gì!"

"Cái gì gọi là không có việc gì?" Anh nắm bả vai của cô, vừa lúc đụng phải chỗ đau của cô, vì vậy một tiếng bị đau, anh vội vã buông cô xuống, một tay lấy áo choàng của cô kéo xuống, khắc sâu vào tâm mắt chính là từng vết thương kia khiến cho anh nhìn thấy mà đau lòng, trong bụng đau nhói, không

hỏi cô gì nữa, cẩn thận ôm cô vào trong ngực, ngay sau đó trong con người thoáng qua một ánh sáng lạnh.

"Đau không?" Nelson cẩn thận bôi thuốc cho cô trên cánh tay rồi lui xuống. "Bên trong cũng bị thương đến chứ?"

"Ừ." Anh không có nói chuyện, cũng không để ý cô phản đối rất tự nhiên đem áo sơ mi của cô vén lên, không dưới mười mấy vết thương khiến cho trong lòng anh trừng trợn đau đớn, có thể là do có quần áo, ngược lại vết thương bên ngoài không có nghiêm trọng.

Từ bụng bằng phẳng hướng lên trên, sau đó là? Áo lót màu trắng, nụ hoa mê người, thuốc mỡ lạnh lẽo thông qua ngón tay của anh từng điểm từng điểm vẽ loạn ở trên người của cô, trừu hình thoáng đau đớn, hơn nữa là một chút ngứa tê dại.

Anh một bên bôi thuốc, một bên dịu dàng hôn lên làn da bóng loáng nhẵn nhụi của cô.

"Ghét! Cũng biết anh không phải có ý tốt." Cô trên miệng tuy là nói như vậy, nhưng là cũng không có ngăn cản động tác của anh, ngược lại có chút hưởng thụ đáng về lại rất xấu hổ.

"Cũng không phải là bây giờ mới biết tôi không có ý tốt, bảo bối."

Thật may là nơi này không có bị thương, anh để thuốc mỡ xuống, hai tay đặt lên hai bộ ngực đầy đặn, thở dài nói: "Thật mềm, sờ rất thoải mái."

Êm ái hôn như mưa rơi vào trên mặt của cô, sau đó nhẹ nhàng ở vành tai nhạy cảm của cô, chọc cho cô không khỏi một hồi run rẩy, hai tay tự nhiên chui vào bên trong áo lót của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Hai người cứ ôm như vậy một hồi lâu, anh mới nghiêm túc nhìn về phía Chiêm Hiểu Đường, mang trên mặt một tia nụ cười cô cũng không hiểu.

Chiêm Hiểu Đường bị anh nhìn hai gò má ửng hồng, cúi đầu không dám nhìn thẳng anh, anh vuốt khuôn mặt đỏ bừng của cô, êm ái nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ còn đau không?" Cô chỉ lắc đầu một cái, chôn ở trong lồng ngực của anh, không nói được lời nào.

"Mới vừa rồi hai người chúng ta." Hồi lâu, Chiêm Hiểu Đường còn dựa vào trên người anh, ngửi được từng hồi xạ hương tản mát ra từ trên người anh.

Mặc dù một vô cùng, nhưng cô lại vẫn đắm chìm trong cảm giác kỳ quái kia khiến cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái: "Hành vi kia của chúng ta coi như là gì?"

Cô đơn thuần thậm chí còn không hiểu vừa mới hai người thân mật, đại biểu loại hàm nghĩa nào, chỉ biết là cô cũng không ghét làm cái chuyện khiến người thấy xấu hổ này với anh, thậm chí còn có một chút thích.

"Thoải mái sao?"

"Ừ." Chiêm Hiểu Đường then thùng gật đầu một cái, "Thì ra là người đàn ông và phụ nữ ở chung một chỗ sẽ kỳ diệu như vậy, khó trách các chị sẽ thích ước hẹn với người đàn ông như vậy."

"Lần trước nghe vị chủ nhà kia nói qua em có hai người chị, nhưng vì cái gì nhiều ngày như vậy cũng không gặp qua họ? Tôi còn nghe nói họ luôn khi dễ em, là thế phải không?"

"Hai người chị này của tôi, một người hơn tám tuổi, một người hơn chín tuổi, đều không có liên hệ máu mủ gì với tôi, là sau khi ba tái hôn đem chị về, mẹ chết không lâu, ba liền lấy vợ mới, sau đó hai người họ cũng trước sau qua đời, chỉ còn lại tôi và hai chị, họ thường không ở nhà, muốn đi sông bạc, muốn đi uống rượu hoặc là đi vũ trường, đi đến nhà người đàn ông khác qua đêm, về phần khi dễ, không có việc gì, tôi đã quen."

"Bảo bối." Anh thương tiếc nhìn cô, ở trên trán cô đặt xuống một cái hôn, "Thật xin lỗi, anh không biết, không nên nhắc đến điều này với em."

"Anh không cần phải nói xin lỗi, cũng không phải là lỗi của anh." Chiêm Hiểu Đường cười rục rờ một tiếng với anh, hiển nhiên không hề để ở trong lòng. "Vậy còn anh? Anh bao nhiêu tuổi rồi? Người ở chỗ nào? Chưa từng nghe anh nói chuyện của mình, tôi đều cho là anh là người trong kẻ đá đến rồi."

Nelson cười cười, "Không có gì đáng nói nha, anh phía trên có năm người anh, phía dưới có sáu em trai và ba em gái, cả ngày lẫn đêm đều gây gổ, nói trắng ra đúng là một đám người không có lương tâm gì."

"Cha anh cưới rất nhiều vợ sao"

"Không có, chỉ một! Hai người đến bây giờ tình cảm vẫn tốt khiến cho người ta ghen tỵ, anh trai lớn nhất ba mươi tư tuổi, em trai nhỏ nhất 24 tuổi! Em trai út của tôi chính là một người ngu ngốc, từ sáng đến tối cũng chỉ biết già bộ đáng yêu, hai mươi tư tuổi cũng chỉ có chí thông minh của người bốn tuổi, chỉ là ngu ngốc nhất thủy chung là anh- em trai thứ bảy, đây là công nhận của cả nhà!"

Chiêm Hiểu Đường tròn to mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt này, trong đầu hiện lên nghi vấn "Cả nhà bọn họ mọi người đều là quái vật sao?".

"Vậy cha anh không phải mỗi ngày đều phải rất cố gắng làm việc? Nếu không làm thế nào nuôi sống cả nhà người các anh? Mẹ anh còn thương, chỉ nghe các anh khóc có thể đều muốn điên rồi, còn phải cho các anh tắm tã."

Nelson cười ha ha, nhà bọn họ có thể cái gì cũng thiếu, duy chỉ có không thiếu tiền, ít nhất thay tã, bú sữa gì, hình như đối với mẹ anh cũng không sao.

"Không đúng! Thế nào lại là mười lăm, anh gạt người a, nếu như thực là mười lăm anh chị em, làm sao tuổi có thể kém ít như vậy?"

"Bởi vì có mấy cặp sinh đôi." Anh miễn cưỡng trả lời.

Mà trong đầu Chiêm Hiểu Đường lại không kìm hãm được liên tưởng đến trường hợp người một nhà bọn họ tụ chung một chỗ sẽ như thế nào, đáng đáp anh đẹp trai như vậy, những anh chị em kia của anh khẳng định tất cả đều là tuần nam mỹ nữ, hơn nữa trong đó còn có vài người đáng đáp giống nhau như đúc.

Nelson nhìn bộ dáng Chiêm Hiểu Đường hoàn toàn si ngốc, cảm thấy rất là đáng yêu, thoải nhẹ chớp mũi của cô một chút, "Tình huống nhà anh tương đối đặc biệt, sau này em sẽ từ từ biết."

"Sau này?" Chiêm Hiểu Đường ngẩng mặt lên, khuôn mặt tràn đầy chờ mong nhìn chăm chú vào Nelson, "Anh nói là sau này sao?" Giữa bọn họ chẳng lẽ còn có thể có sau này?

"Đúng vậy, anh muốn dẫn em đi gặp cha mẹ anh, còn phải dẫn em đi gặp anh em của anh, để cho bọn họ đều biết ân nhân cứu mạng của anh, anh nói rồi sẽ báo đáp em, mặc kệ em không lạ gì, mà anh còn đều nghe theo làm, lần trước mặc dù dùng chiếc nhẫn giúp em thanh toán tiền thuê phòng, thế nhưng còn chưa kịp báo đáp một phần ngàn em cứu anh một mạng, huống chi trả tiền phòng còn có một nửa là vì anh, em nói vậy còn dư lại 999 phần ngàn, anh làm như thế nào trả lại em cho phải đây?"

"Báo đáp tôi?" Về mặt Chiêm Hiểu Đường trong nháy mắt trở nên còn khó coi hơn so với khóc, "Nelson, chẳng lẽ anh tốt với tôi chỉ là bởi vì tôi cứu mạng của anh, chưa chấp anh bị thương, chỉ là vì báo đáp tôi, anh mới có thể làm như vậy?" Cô dùng sức tránh khỏi ngực của anh, tức giận nói: "Tôi không cần anh báo đáp, rốt cuộc tôi còn phải nói bao nhiêu lần, tôi cần bản cũng không cần!"

Chiêm Hiểu Đường cảm thấy lòng của mình, đột nhiên giống như là ngã bệnh, bắt đầu còn kích động khác thường, sau lại chỉ bởi vì trong miệng anh khạc ra hai cái chữ kia, thoáng qua đau xót nặng nề.

Nelson duỗi ra ngón tay, lại chà xát lỗ mũi Chiêm Hiểu Đường: "Bé ngốc, anh - Nelson phải báo đáp một người, có trên vạn phương pháp, em cảm thấy anh có tất yếu phải vì cảm kích đối phương liên đới với người kia vừa ôm vừa hôn sao? Anh đối với em tốt chỉ là bởi vì."

"Bởi vì sao." Chiêm Hiểu Đường khản trương hỏi đến, vô hạn khát vọng đáp án của anh.

"Chỉ là bởi vì anh muốn đối tốt với em, vui vẻ đối tốt với em, chỉ đơn giản như vậy, biết không?"

Chiêm Hiểu Đường nhìn Nelson, ngây ngốc cân nhắc lời của anh, muốn cô tốt, vui vẻ đối tốt với cô, đây là ý gì? Cái hiểu cái không, tìm đập mạnh và loạn nhịp, đầu gối lơ đãng vừa cử động, lại ngoài ý muốn đụng phải một cổ thô sấp, Chiêm Hiểu Đường chợt ah một tiếng sợ hãi kêu: "A, nó lại đã dậy."

Nelson xấu xa cười một tiếng, "Đúng vậy a, nó sợ em cô yên tĩnh, huống chi cô gái nằm xinh đẹp như vậy ở bên cạnh, không lợi dụng thật tốt, chẳng phải phí của trời?"

Chiêm Hiểu Đường nheo lại mắt, cắn răng nói nhỏ: "Tôi rốt cuộc biết nó tại sao luôn sưng lên."

"Tại sao?"

"Bởi vì anh là chủ nhân ráp tâm không tốt!"

Nelson cười to, lần nữa vòng ôm lấy cô, "Tiểu bé bỏng của anh, hôm nay anh sẽ chúc mừng em một chút rồi, rốt cuộc em cũng thông suốt."

Trong quán rượu, trai thanh gái lịch, ánh đèn mập mờ, hơi thở tràn đầy một cỗ chán chường.

Lạp Á và A Ly Tát ngồi ở trên quầy bar, uống Kê Vĩ Tửu, chờ các loại đàn ông đến gần giấy tính tiền.

Nơi này là nơi tốt xấu lẫn lộn, hơn nữa là lẫn vào chút hắc đạo không thể gặp nhân vật quang chính, buôn lậu thuốc phiện, hít thuốc phiện, đang chạy trốn, vào nhà cướp của, mạnh mẽ cướp bóc. Nhiều không kể xiết, cũng thường sẽ có tổ chức hắc đạo nào đó ở bên trên chỗ này phát ra truyền đơn đuổi giết bọn họ.

Hai tỷ muội đang nhàm chán ngồi, thương lượng chuyện làm thế nào đem em gái của bọn họ bán đi, đột nhiên truyền đơn bay đến trước bàn của họ, Lạp Á vừa cầm lên nhìn, to lớn là lệnh truy nã trên đường, phía trên vẽ một khuôn mặt người đàn ông anh tuấn, ngũ quan giống người phương Đông, một đầu tóc đen dài đến bả vai, có chút cảm giác tán mạn suy sút, nhưng là

Lại có loại khí thế không nói rõ được.

"Thật khốc! Lên giường với người đàn ông như vậy khẳng định rất mất hồn." Lạp Á thờ dài nói, đưa đến trước mặt A Ly Tát một cái xem thường, nhưng A Ly Tát cũng không nguyện ý đem ánh mắt rời khỏi trên tấm Lệnh Truy Nã, không khó nhìn ra cô cũng mê muội giống nhau với người đàn ông bề ngoài xuất sắc này.

"Nhìn phía dưới, treo giải thưởng mười triệu Đô-la, chỉ cung cấp đầu mối chính là hai mươi vạn Đô-la! Trời ạ, người đàn ông này đến tột cùng là trên người có lai lịch gì? Làm sao đáng nhiều tiền như vậy?" A Ly Tát kinh ngạc nói.

"Mười triệu, đủ chúng ta tiêu xài cả đời, không, tám đời!" Lạp Á một hồi cảm thán.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ ấm áp chiếu vào trên mặt Nelson, anh miễn cưỡng vòng vo cái đầu, ôm thật chặt bảo bối của anh, vừa dùng lực, làm cho Chiêm Hiểu Đường cũng tỉnh rồi.

Cô từ từ mở mắt ra, trước mắt là gương mặt xinh đẹp phóng đại, ngẩn ra, chuyện đã xảy ra đêm qua như mơ giống như trong sương mù, mơ hồ, lại chân thật như vậy đã phát sinh.

Chiêm Hiểu Đường an tĩnh mà nằm ở trong khuỷu tay của anh, cảm thụ nhịp đập của trái tim anh, điều này làm cho cô nhất thời cảm thấy an tâm, nếu như mỗi ngày tỉnh lại, đều có anh đang bên cạnh, cũng có thể giống như bây giờ cảm thấy hơi thở của anh, thật là hạnh phúc như thế nào?

Nghĩ như vậy, trên mặt Chiêm Hiểu Đường không khỏi đỏ lên, từ trong đáy lòng tràn ra đầy ấm áp, cô ngửa đầu nhìn anh, lông mi thật dài, sống mũi rất thẳng, góc cạnh rõ ràng, hình dáng A Lý Hán đây tất cả cũng làm cho cô vô cùng động lòng.

Cô không biết mình làm sao, mặc dù cứ nằm ở bên cạnh anh như vậy, trong đầu lại vẫn tràn đầy đều là anh, hình như trừ anh ra, cái gì cũng không chứa nổi.

Cô cố gắng nhớ lại lần gặp nhau với anh, cố gắng nhớ lại triền miên đêm qua, cảm thấy trước mắt tất cả giống như một giấc mộng không có thật, có lẽ chờ tỉnh mộng, tất cả cũng chưa từng xảy ra.

"Thật không phải là nằm mơ sao?" Cô nghi ngờ hung hăng bấm một cái trên mặt anh.

Chỉ nghe một tiếng kêu đau, Nelson lập tức liền tỉnh táo lại, mê mẫn nhìn thẳng vào mắt với cô.

"Quả nhiên không phải nằm mơ." Chiêm Hiểu Đường chợt nhớ tới mình thanh ngâm không chút kiêng kỵ như vậy, trên mặt càng thêm đỏ.

"Thế nào?" Nelson dịu dàng nhìn cô.

"Không có gì." Chiêm Hiểu Đường muốn xoay người, Nelson lại ôm thật chặt cô không để cho cô nhúc nhích.

"Nelson." Cô đỏ mặt.

"Cái gì?"

"Có thể hay không lấy nó ra ngoài. Như vậy. Thật kỳ quái nha." Chiêm Hiểu Đường cử động thân thể, đến lúc mới vừa rồi sao vừa động cái kia, mới phát hiện phản thân của anh vẫn còn chôn sâu ở bên trong mình.

Tối hôm qua sau khi bọn họ tán gẫu một lát, lại làm hai lần, mà anh liền để nửa dưới người mình đặt ở trong cơ thể cô, ôm cô ngủ.

Chiêm Hiểu Đường vừa cử động như vậy, anh lập tức lại cảm thấy, đêm qua là một đêm mỹ diệu đến cỡ nào, nghĩ đến tư vị ngọt ngào của cô, phía dưới nhất thời lại bắt đầu đầy máu sung lên.

Theo vật kia to lên, Chiêm Hiểu Đường không khỏi một hồi tê dại, gắt giọng: "Ghét, tối ngày hôm qua không phải mới."

"Ngày hôm qua thì ngày hôm qua, hôm nay là hôm nay, đến đây đi bảo bối, anh không biết mình cũng có thể cần cù như vậy."

Dĩ nhiên, vị Lục vương tử này khắp nơi gây chuyện thị phi, thuở nhỏ liền có thiên phú nổi bật xuất chúng, bất luận làm chuyện gì đều siêu việt hơn người thường rất nhiều, vô luận là làm cái gì, max điểm 100%, chỉ cần hợp cách, anh cũng sẽ lập tức thu tay lại, chỉ là, ngược lại lực phá hoại của anh cũng phải đạt điểm tối đa .

"Hiện tại không được!" Chiêm Hiểu Đường nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đẩy mặt của anh ra kêu lên, "Em đã trễ rồi!"

"Vậy thì thế nào?" Anh luôn luôn không có quan niệm thời gian gì, chưa bao giờ cho là đã trễ là chuyện nghiêm trọng cỡ nào.

"Hôm nay lại đến trễ, em nhất định sẽ bị đuổi." Cô cơ hồ muốn khóc, ngày mai sẽ là thời điểm phát tiền lương, nếu hôm nay bị đuổi, tiền lương nhất định sẽ bị giảm một nửa, nói không chừng trực tiếp cũng không cho.

"Vậy thì bị đuổi, cũng không phải là có chuyện gì mà không được!" Anh vẫn như cũ ôm chặt cô, vừa giở trò, vừa xem thường cười nói, căn bản không có ý tứ muốn thả ra.

"Như vậy em sẽ chết đói được hay không được?"

"Sẽ không, anh nghèo nàn chỉ còn lại tiền, sẽ để cho anh đến nuôi em tốt lắm." Nuôi một người tình bé nhỏ cảm giác rất mất hồn.

"Không nên nói đùa!" Chiêm Hiểu Đường lần này thật là nước mắt lưng tròng rồi, chưa đến hơn mười ngày nữa chính là ngày đóng học phí, cô còn trông cậy vào lần phát tiền lương này dùng để nộp học phí.

"Em cảm thấy anh đang nói đùa?" Nelson chột chích chú nhìn cô, "Nhìn ánh mắt của anh, anh nói đều là thật, nói muốn nuôi em sẽ nuôi em, anh là người đàn ông tuân thủ lời hứa."

Xác thực, anh là người đàn ông tuân thủ lời hứa, nhưng điều kiện tiên quyết là dưới tình huống anh nhớ.

Chiêm Hiểu Đường ngây dại, trong lòng là lạ, không biết là cảm động còn là tình cảm gì, cô đương nhiên mà đem cái chuyện 'bao nuôi' này hiểu trở thành câu hôn.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cùng với người đàn ông này cả đời, mặc dù cô biết đại khái sẽ cùng anh xảy ra chút gì, nhưng Cả đời. Có khả năng sao?

"Cái đó." Ngón tay của Chiêm Hiểu Đường vẽ vòng vòng ở trên lồng ngực nở nang của anh, "Em là người phụ nữ thứ mấy rồi?"

"Hà?"

"Em, em là nói Em, anh, cái đó, cái này." Đầu của cô thấp hơn rồi, đỏ mặt bừng bừng, căn bản cũng không có ý thức được động tác mình vẽ vòng vòng khiến hạ thể của người đàn ông trước mắt này càng thêm nhanh chóng bành trướng.

Anh cắn đầu ngón tay út của cô, vừa hôn vừa xấu xa cười nói: "Em cứ nói đi?"

Trước kia anh quả thật có qua mấy người phụ nữ không sai, chỉ là cái này cũng chỉ là nhu cầu phát tiết bình thường của mình, không liên quan đến tình yêu, một người đàn ông ba mươi tuổi nếu còn là một xử nam không phải quá kỳ quái rồi hả? Trước kia anh mỗi lần anh làm chuyện này giống như là đang làm nóng thân thể của mình, chưa từng bao giờ tự biến hóa vì tình cảm, chỉ vì đơn thuần tiết dục,

Nhưng duy chỉ có đối với cô, anh lần đầu tiên cảm nhận được khản trương, kích động thậm chí còn hoàn toàn say mê không thể khống chế được.

Vừa nghĩ đến điều này, anh lại lập tức liền đem cô ép đến ở trên giường, điên cuồng hôn cô, so với ngày hôm qua cẩn thận hơn một chút, hôm nay lại mang theo một phần cuồng dã.

Anh ôm cô bò lại trên giường, tỉ mỉ lau hạ thể cho cô, không để cho cô chịu một hồi xấu hổ.

Ánh mặt trời, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào trên người bọn họ, ấm áp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6

"Hiểu Đường."

"Hà?"

"Có người đến, hơn nữa còn là hai người, em nói có thể là chị của em hay không đây?" Nelson mỉm cười nhìn cô.

Cái gì? Chiêm Hiểu Đường cả kinh, "Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào? Mau! Anh trốn nhanh lên một chút, nhanh một chút!"

"Tại sao? Họ không cho em hướng lui tới với đàn ông sao? Nhưng không phải là em nói cho anh biết chính họ cũng sẽ qua đêm ở nhà người đàn ông sao?" Anh cười đến càng sáng lạn hơn.

Thật mê người, Chiêm Hiểu Đường bụm mặt, than thở khuôn mặt đẹp như vậy, đột nhiên cảm thấy có chút ngất xỉu, hai giây sau thần chí mới hoàn toàn thu hồi lại, lôi kéo anh, "Anh đi nhanh một chút, họ mới sẽ không trông nom em lui tới với người nào, nhưng em không muốn bị họ nhìn thấy cái dáng vẻ này của em, em không muốn!"

"Không sao, dù sao sớm muộn gì anh đều muốn gặp họ, cái dáng vẻ này cũng rất đẹp, không cần sợ bị nhìn, họ nếu dám khi dễ em nữa, anh liền giúp em khi dễ trở lại." Anh còn cười, lười biếng nằm ở trên giường, một tay chống thân thể.

"Hiểu Đường."

Đang lúc hai người lười kéo, ngoài cửa trước sau đưa vào hai cái đầu, trong nháy mắt, không khí giống như là động lại, tất cả mọi người trầm mặc, Nelson cũng không nghĩ đến hai người chị cư nhiên cửa không gõ sẽ trực tiếp xông vào phòng Chiêm Hiểu Đường.

Không thể nghi ngờ, xuất hiện tại bên trong phòng bọn họ chính là Lạp Á và A Ly Tát, trong lúc các cô nhìn Nelson cơ hồ lộ ra trọn vẹn, không khỏi nuốt nước miếng của mình một cái, tiếp cận vóc người hoàn mỹ, tiếp cận diện mạo hoàn mỹ.

Đợi chút, giống như có chút quen mặt. A Ly Tát đang nghĩ ngợi, liền bị Lạp Á kéo mạnh đi ra ngoài.

Bọn họ chạy đến gian phòng của mình, Lạp Á mới dừng lại, nhìn về phía cửa một chút, nhẹ nhàng đóng cửa lại, khẩn trương nhìn mặt của A Ly Tát, "Bầm ta ta một cái."

A Ly Tát không lên tiếng, đem hết tất cả sức lực của mình dùng sức bầm một cái trên cánh tay của cô chị, khiến cho cô chị đau đến oa oa kêu to, ngay sau đó tính trả thù bầm lại A Ly Tát mấy cái.

Hai người đùa giỡn một hồi mới yên tĩnh lại, Lạp Á chăm chú nhìn A Ly Tát, nói: "Em có phát hiện hay không?"

"Cái gì?"

"Người đàn ông kia."

"Anh ấy rất tuấn tú, cũng rất mê người."

"Không phải cái này!" Lạp Á muốn điên rồi, "Ngẫm lại, dùng cái đầu này suy nghĩ lại cho tốt!"

A Ly Tát vỗ tay một cái, "Đúng rồi, em ấy không còn là xử nữ rồi, chúng ta không thể đánh chủ ý của mình lên em ấy rồi."

"Đúng. . . ." Lạp Á trước gạt đầu, sau lại lật xem thường la ầm lên: "Không đúng! Không phải như thế, ngu ngốc! Người người đàn ông kia! Mười triệu, mười triệu Đô-la! Chỉ cần cung cấp đầu mối chính là hai mươi vạn Đô-la, không nghĩ đến sao? Ngu ngốc!"

A Ly Tát nghe xong thần sắc chậm chạp nửa ngày, khó trách cô cảm thấy gương mặt đó quen mặt như vậy, mười triệu Đô-la! Thượng Đế, hai mươi vạn.

"Em quả thật không thể tin được."

Cô cảm thấy mình sắp ngất mất, giống như nhìn thấy vô số núi vàng vúi bạc đè xuống mình, một đồng Đô-la hấp dẫn lòng người đang đưa ở trước mặt.

Lạp Á suy nghĩ một chút, ổn định tâm tư, "Rất tốt, như vậy hiện tại chúng ta cần hợp tác, hiểu chưa? Em! Đúng, chính là em, trừ em ra không có người khác, em đi xem bọn họ trước, chị đi tìm người."

"Tìm ai?"

"Chị tin tưởng đầu mối này có thể đổi về hai mươi vạn Đô-la, hai mươi vạn!"

"Nhưng anh ấy hình như là người yêu của Hiểu Đường, chúng ta làm như vậy có phải có chút không nhân đạo hay không? Bọn họ tìm được anh ấy nhất định sẽ giết anh ấy, mà em chính là đồng lõa." A Ly Tát có chút không nhẫn tâm.

"Em không phải muốn cuộc sống xã hội thượng lưu sao? Em không phải muốn sao? Chúng ta còn thiếu nhiều tiền như vậy, hoặc là em muốn bị bán vào kỹ viện hoặc là không còn đường lui? Không cần lãng phí thời gian, cái người ngu ngốc này!" Nói dứt lời, Lạp Á đẩy cửa liền nhẹ chân nhẹ tay chạy.

"Chuyện chính là như vậy." Đôi môi Lạp Á thần thần nhiên nhiên, hơi khô, cũng có chút khẩn trương.

Mỗi giải thưởng truy nã thành phố treo lên đều cần trải qua trung gian quan trọng ở giữa, như vậy hiện tại, ngồi ở đối diện Lạp Á là người đàn ông trung niên bụng bự chính là người phụ trách trung gian quan trọng ở giữa, lúc này mặt ông ta nghiêm túc, nhưng nội tâm đã cuồn trào mãnh liệt.

Mồ hôi lạnh trên đầu ông ta theo ánh sáng càng không ngừng chảy xuống, treo giải thưởng cao nhất tìm người đàn ông tồn tại giống như ác ma trong truyền thuyết kia, không ngờ nhanh như vậy liền có tin tức.

Ông ta không nhẫn nại được kích động nội tâm, sủa khi lần nữa xác nhận, liền xoay người rồi đi gian phòng này sang căn phòng thu hẹp khác, cầm điện

thoại đi động lên ấn xuống mấy mã số.

Nhưng mã số kia vừa mới ấn xong, một thanh dao găm sáng loáng liền chống đỡ đến cái hông của ông ta, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, dao găm né qua xương sườn, cắm thẳng vào phổi, người đàn ông kia một tiếng la lên cũng không có liền ngã xuống đất không dậy nổi, cặp mắt mở lớn như chuông đồng, co giật mấy cái, quả nhiên hít vào một hơi.

Người đến đem dao găm ở trên thân người đàn ông chà chà, nói với một cái bóng đen sau lưng: "Dọn dẹp sạch sẽ." Sau đó, liền đi về phía gian phòng nhỏ.

Tinh thần Lạp Á đang thấp thỏm ngồi ở bên trong, đôi môi một lần lại một lần thán nhiên.

"Cô nói, người đàn ông kia ở tại nhà của cô?" Thanh âm ưu nhã từ sau người truyền đến.

Lạp Á vừa quay sang nhìn, lại là Ngải Luân, cái người là bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả phụ nữ, cô nghi ngờ nhìn về phía sau anh ta, không có bóng dáng người đàn ông trung niên kia.

"Ông ta ý đồ liên kết với cảnh sát, dùng chuyện lần này bắt hết cả một tổ chức nào đó, cho nên đi đến địa phương."

Lạp Á che miệng, thiếu chút nữa kêu lên, tức là nói, người đàn ông kia ở mấy phút trước đã chết? Thân thể cô run rẩy, hàm răng vô duyên vô cớ run lẩy bẩy.

"Treo tiền thưởng là mười triệu Đô-la, đối với bất kỳ người nào mà nói, đều là sự dụ hoặc trí mạng, nếu như xác định cậu ta thật sự ở tại nhà của cô, như vậy cô có thể lấy được mười vạn tiền thưởng."

"Mười vạn?" Lạp Á khó có thể tin nhìn anh ta, "Không phải hai mươi vạn sao?"

Ngải Luân mặt không thay đổi liếc cô một cái, cúi đầu.

Thanh âm của Lạp Á lập tức thấp xuống, "Như vậy, không thể nhiều hơn một chút sao?"

"Khấu trừ cô nợ tôi năm vạn, cô có thể lấy được năm vạn khác."

Thì ra là người đàn ông xú danh rõ ràng chính là anh? Cái đó là màn che giả? Lạp Á lần nữa khó có thể tin nhìn anh ta, người đàn ông ưu nhã cao quý giờ phút này xem ra cũng là dữ tợn đáng sợ như thế.

"Tôi nhớ được buổi trưa ngày hôm qua mới hơn hai vạn một chút."

"Hiện tại, cô có thể lấy được 4 vạn! Có ý kiến gì không?"

Bốn vạn? Lạp Á cảm thấy cực kỳ không thể tưởng tượng nổi! Nhưng cô thật sự không dám nói thêm nữa, không thể làm gì khác hơn là khép miệng thật chặt, mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn.

Phòng khách đơn sơ, thức ăn đơn giản, Nelson da mặt dày và Chiêm Hiểu Đường đỏ hết mặt.

A Ly Tát đứng ở một bên, ân cần cho bọn anh thêm sữa tươi và trứng gà luộc, cô như vậy khiến Chiêm Hiểu Đường cảm thấy rất lo lắng, chị của cô nhưng cho tới bây giờ không biết làm chuyện như vậy, luôn luôn đều là do cô diễn vai chính cô bé lọ lem, chẳng lẽ Nelson thật có sức quyến rũ lớn như vậy?

Nelson vừa ăn đồ, vừa cảm thấy A Ly Tát này rất là cổ quái, thế nào không giải thích được khản trương thành cái dạng kia, vẫn càng không ngừng ngó ra ngoài cửa sổ, quan sát cẩn thận, còn có thể phát hiện ra hai chân cô ấy không ngừng run rẩy.

"Cái đó. . . ." A Ly Tát xoa xoa tay, không biết là có hay không nên nói cho bọn anh biết chuyện tình, nhưng lại cảm thấy luôn khó có thể mở miệng.

Khi cô rốt cuộc quyết định muốn nói thì cửa lại kéo ra, Lạp Á đi vào.

Cười đến không thể tự nhiên như vậy, sau khi chào hỏi với Nelson, cực kỳ thân thiết đem thiệp mời để đến trước mặt Chiêm Hiểu Đường, "Thời điểm vừa mới trở về, gặp phải mấy người của khách sạn, bọn họ đưa cho chị cái này, để cho chị chuyển giao cho em, hi vọng người cả nhà chúng ta cùng đi, là một bữa tiệc, tối hôm nay, em biết Mạc Lạp tiên sinh vẫn có cảm tình đối với em." Cô cố ý tăng thêm câu nói phía sau kia, hình như là muốn nói cho Nelson nghe.

Mạc Lạp là họ hàng xa của ông chủ khách sạn, đảm nhiệm đầu bếp ở phòng bếp, trừ đi thân thể của và diện mạo của anh không nói, trên căn bản coi như là một người tốt, dĩ nhiên, Chiêm Hiểu Đường chưa bao giờ biết anh có ý tứ đối với mình, mà trên thực tế, anh đối với mình cũng không có ý tứ gì, chỉ là Lạp Á cần nói những lời này mà thôi, cô cảm thấy nên dùng phép khích tướng đối với người đàn ông.

Khách sạn? Nói đúng là, người phụ nữ làm Chiêm Hiểu Đường làm bị thương cũng sẽ ở? Nelson nghĩ ngợi, hoàn toàn đem chuyện tình mình vẫn còn bị người đuổi giết quên mất không còn một mống.

Lạp Á đang trăm phượng ngàn kê mà nghĩ nói những gì, tốt có thể thuận nước đẩy thuyền khuyên Nelson cũng cùng đi tới, không ngờ chính anh lại mở

miệng, "Xin hỏi, tôi có thể đi cùng không?"

"Dĩ nhiên có thể, đương nhiên là không có vấn đề, tất cả liền giao cho tôi xử lý là tốt, chúng tôi sẽ chuẩn bị tất cả thật tốt, hai người chỉ cần đi đến đó là tốt rồi." Lạp Á mừng rỡ nói, thiếu chút nữa cảm động đến liền muốn khóc lên, nếu như cô không làm được tất cả chuyện này, chính là bỏ lỡ tính mạng của cô.

Đêm nay, màn đêm buồn xuống, ban đêm không có sao, tất cả đều có vẻ an tĩnh như vậy, yên tĩnh thậm chí có điểm quỷ dị, có thể nghe thấy trong không khí mờ hồ xuyên đến sát khí và máu tanh.

Nelson mặc xong một thân quần áo được cắt may đẹp đẽ, dáng người thon dài cao lớn khiến cho anh nhìn qua so với ban đầu càng thêm đẹp trai, phóng khoáng, trong ánh mắt lời nói thường nhìn qua ngược lại càng thêm hấp dẫn, mê người.

A Ly Tát ở một bên nhìn thiếu chút nữa chảy nước miếng, đáng tiếc một người đàn ông ý vị tốt như vậy lại có thể ở chung một chỗ với tiểu nha đầu nhà mình hình dáng không ra gì, không khỏi hoài nghi ánh mắt và tiêu chuẩn của anh.

"Đã xong chưa? Hiểu Đường?" Anh ở trong phòng mê neho hơn một giờ với Chiêm Hiểu Đường.

"Xong rồi, nhưng cảm giác là lạ." Chiêm Hiểu Đường từ từ mở cửa ra, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, vốn là ngũ quan tương đối thanh tú, hôm nay hơi trang điểm nhẹ, giống như đôi thành người khác, có chút lấp lánh động lòng người, thấy thế Nelson cũng có chút ngây dại.

Mắt phượng hẹp dài, sống mũi khéo léo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hồng đến làm cho người ta không khỏi muốn vuốt ve, ngay cả A Ly Tát nhìn cũng ngu, không cách nào nhớ được người này chính là cô gái ngày thường trong nhà có chút dơ dáy.

"Công lao của chị!" Lạp Á cười, tuy nhiên không phải tự nhiên, chuyện tình vịt con xấu xí biến thiên nga cho đến bây giờ cô cũng không thích, cho nên trong lòng không thể tránh mà có chút ghen tỵ.

Lạp Á đẩy cô ngồi xuống, trọng tâm cô không yên liền ngã xuống phía trước, Nelson vội đỡ lấy cô, si mê nhìn, "Không sao chứ? Công chúa của anh."

"Không có. Không có việc gì! Anh không phải muốn buồn nôn như vậy." Cô một tiếng nũng nịu, mặt đã nhuộm hồng, miễn cưỡng mới đứng thẳng người.

Đối với cô mà nói, giày cao gót là loại đồ có thể mưu sát cô.

Không tính là vóc người cao gầy lại vô cùng cân xứng, đi đôi giày cao gót cao ba tấc, cũng không sai biệt một trăm 70 centimet lắm, vừa lúc có thể đem đầu tựa vào bờ vai của anh, một bộ lễ phục màu đỏ để lộ lưng thon dài xinh đẹp như ngọc, tóc dài màu đen mềm mại khoác lên sau lưng, hiện ra một người con gái phương đông phương mới đặc biệt quyến rũ làm sao, cái rãnh nhỏ trước ngực như ẩn như hiện đủ để khơi lên dục vọng của bất kỳ một người đàn ông nào.

Đồ hở lưng? Đó chính là. Không mặc áo lót? Nội tâm của Nelson đột nhiên có một loại rục rịch.

"Như vậy, chúng tôi đi gọi xe, nửa giờ sau lên đường." Lạp Á cười, kéo A Ly Tát một trước một sau lần lượt đi mất.

"Được, làm phiền các cô rồi." Nelson ưu nhã cười một tiếng, đợi sau khi các cô đi xa, không có ý tốt nâng lên eo thon của Chiêm Hiểu Đường, từng bước từng bước ép cô từ từ ngã phía sau.

Chiêm Hiểu Đường giống như đánh hơi được hơi thở nguy hiểm, nhưng lại đứng không vững, hai tay chỉ có thể nắm anh thật chặt, "Anh muốn làm gì? Không cần loạn, em chính là thật vất vả mới ăn mặc đẹp, khó được mới có thể ăn mặc xinh đẹp như vậy, hơn nữa nửa giờ sau muốn đi."

"Làm loạn? Làm sao lại như vậy? Anh thật là không nghĩ đến muốn làm, nhưng mà nếu tiểu thư Chiêm Hiểu Đường nhắc nhở anh, như vậy hình như không làm chút gì, cũng rất xin lỗi tiểu thư Hiểu Đường của chúng ta rồi." Vừa nói chuyện, anh đã đem cô ép về phía phòng ngủ, Nelson đóng cửa lại, kéo rèm cửa sổ lên, liền cười tà ác đối với cô, nói: "Nửa giờ, nhưng mà cái gì cũng đủ!"

Một cái tay của anh vòng chắc hông của cô, một cái tay cách lớp vải may nhẹ nhàng như nắm bộ ngực của cô.

Nelson thở thật dài ra, ở trong cơ thể cô lại động mấy cái, mới lưu luyến không rời đem phân thân của mình từ trong cơ thể cô rút ra.

Lần nữa sửa sang lại quần áo xong, Nelson cẩn thận đỡ cô đi ra ngoài, không quên cười nhạo hai tiếng, "Chậm một chút! Đi quá nhanh căn bản không khác nào một con vịt, chậm một chút cũng sẽ không như thế nào, thật rất giống con vịt!"

"Không nói lời nào, không ai bảo anh cầm." Cô rất bất đắc dĩ, cũng có chút lúng túng, giày cao gót đối với cô mà nói, thật sự là rất xa lạ, hơn nữa vừa có một chút yêu đau nhức.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Ngoài cửa dừng một chiếc xe Jeep có vài phần nhìn qua có điểm cũ kỹ, thấy thế nào cũng không giống xe đi tham gia bữa tiệc khiêu vũ.

Hai chị em Lạp Á ngồi ở ghế trước, Nelson và Chiêm Hiểu Đường ngồi ở ghế sau.

A Ly Tát mỉm cười nói: "Tại sao lâu như thế?"

Lạp Á khởi động động cơ, cười như không cười nhìn Chiêm Hiểu Đường vẫn chưa hết đỏ mặt, "Không nên quá tiêu hao thể lực!" Nói xong trên mặt Chiêm Hiểu Đường vừa đỏ lên, có chút buồn bực liếc anh ở bên người một cái.

"Làm cái gì? Làm gì mà nhìn anh?" Nelson ở trên xe, cơ hồ một khắc đều không ngừng ngắm nhìn Chiêm Hiểu Đường, làm cho cô thấy cả người cũng không được tự nhiên.

Ánh mắt kia là lạ, thậm chí mang theo ti giả hoạt, cũng không biết anh lại có tư tưởng xấu gì rồi.

"Hiểu Đường." Anh êm ái gọi một tiếng, sau đó đưa thân thể nhích lại gần bên người cô, "Em hôm nay thật là đẹp!"

"Vậy sao? Cảm ơn." Cô hơi đỏ mặt, đang ngượng ngùng, lại cảm giác có thứ gì đó cọ xát vào bắp đùi, sau đó lại cọ đến bên trong bắp đùi.

Chiêm Hiểu Đường lập tức để lại tay của anh, sợ hãi nhìn đến mặt anh, nhưng thế nhưng anh lại rất dễ dàng mà dùng một tay bắt được hai tay nhỏ bé yếu ớt mềm mại của cô tay, một cái tay khác lại tiếp tục xâm chiếm xuống dưới hạ thân của cô.

Phía trước là hai chị, Chiêm Hiểu Đường không dám phát ra tiếng vang gì, chỉ có thể trầm mặc chống cự, hai chị em Lạp Á giống như sau khi nghe tiếng động, vội vàng chuyển người ngắm nhìn bọn họ, nhưng chỉ thấy bọn họ giương lên vẻ mặt cười và nửa người trên quần áo chỉnh tề không hề khác thường, căn bản không nhìn đến phía dưới hai người một mảnh cảnh xuân.

Vật dưới lễ phục của Chiêm Hiểu Đường đã bị anh vén đến bụng, da thịt trắng nõn như ngọc vẫn bị anh trêu đùa như vậy, hai ngón tay không ngừng trêu chọc ở trên đỉnh nhị hoa thơm, thỉnh thoảng cách quần lót lại đưa ngón tay vào, trêu chọc khiến cho bản thân cô bất lực, nhưng lại phải đè nén không dám lên tiếng.

Ái dịch cuộn cuộn không dứt từ trong cơ thể cô chảy ra ngoài, ngón tay nhấn mẫn của anh ở trong cơ thể cô cũng dễ dàng đâm vào hơn, động tác lật khuấy.

Anh cắn dãi tai của cô, nhỏ giọng nói: "Thật là nhớ muốn."

"Ghét. Không cần khi dễ em nữa." Cô liếc mắt nhìn hạ thân của anh, một tòa cái lều nhỏ đã chống lên thật cao, khoe miệng của cô nhẹ nhàng lướt qua một nụ cười mờ ám, đưa tay chậm rãi đến phía trên cái lều nhỏ của anh. Không ngờ cô cũng sẽ lớn mật như thế, Nelson cả kinh, cô đã tự nhiên dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy, ngay sau đó từng trận tê dại truyền khắp toàn thân anh.

"Cái người này cô bé chết tiệt." Trong lòng anh thầm mắng, nhưng lại xác thực thật thoải mái, thoải mái khiến cho anh không muốn ngăn lại hành vi ác ma này của cô.

Mặc dù là cách vài vóc, nhưng trong lòng bàn tay cảm thấy được vô cùng nóng bỏng, cô nhẹ nhàng nắm lấy một lần nữa, phát hiện hình như hạ thể của anh ở trong tay của cô lại lớn lên không ít.

Tay của phụ nữ cũng kỳ diệu như vậy, Nelson thật muốn đem vật nhỏ này hung hăng áp đảo dưới thân thể, mặc cho anh chừng trị.

"Tốt lắm!" Anh không vội vàng lấy tay của cô ra, tiếp tục trêu đùa nữa anh sẽ không nhận được phải phóng ra, dù sao đây chính là nơi công cộng, còn có hai người xem trước mặt anh bọn họ tùy thời cũng có thể quay đầu quan sát.

Anh cũng không phải là mãnh nam AV, mới không ngờ trước mặt mọi người biểu diễn ham mê, mà bây giờ Chiêm Hiểu Đường đã có chút không khỏi bội phục anh hơn, cư nhiên có thể thu phóng tự nhiên như vậy, một giây trước còn một bộ dáng hèn không đem cô cho ăn sống nuốt tươi, giờ khắc này lại đã ra vẻ đạo mạo đứng lên rồi.

Xuống xe, Lạp Á và A Ly Tát không theo chân bọn họ cùng đi vào, nói là còn có chuyện gì khác, liền đem xe lái đi tránh người.

Quả nhiên là có vấn đề, an nhìn thấy môi của A Ly Tát giống như đang nói..., cẩn thận.

Anh quần khi gió gí, bình đến tướng chặn, nước đến lấy đất ngăn, chuyện như vậy anh luôn luôn rất rộng rãi, lo lắng duy nhất, chính là sợ cô gái nhỏ bên cạnh này sẽ gặp nguy hiểm.

Một đường đi vào khách sạn, hai người cơ hồ đều là tiêu điểm của ánh mắt, người đàn ông anh tuấn tiêu sái, giữa lời nói thường có chứa mấy phần cuồng dã; người phụ nữ thanh thuần ngượng ngùng, đứng như trà xanh trong ngày mùa hè, mát mẻ, thanh nhã, mà một bộ nhiệt liệt đỏ rực, đem cô trang trí phải

mê người và quyến rũ như vậy, gió nhẹ thổi qua, tóc dài màu đen tung bay làm lay động lòng người, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Trong phòng khách của khách sạn, ánh đèn sáng choang, âm nhạc nước Mỹ tấu vang, mọi người mặc cao quý, hoa lệ, tay nâng ly cao cổ, ưu nhã bàn luận viên vông, trên bàn ăn khổng lồ bày đầy các loại cao lương mỹ vị.

Tay chân của Chiêm Hiểu Đường cũng có chút lạnh lẽo, nói thật, đến bây giờ cô đều không biết mình làm sao lại bị mời đến trường hợp như vậy, nơi này là chỗ cô đi làm, thường chỉ mặc quần áo đơn giản có chút ít mộc mạc ở đây rửa nền lau thủy tinh, hôm nay cũng là ăn mặc gọn gàng xinh đẹp như thế, đến chỗ này tham gia bữa tiệc khiêu vũ.

Những nhân viên nữ phục vụ kia đã từng nhạo báng qua cô, thấy cô không khỏi kinh ngạc con mắt trừng lớn, không thể tưởng tượng nổi bàn luận xôn xao.

Nelson giống như bầu trời sinh ra vốn là sinh ra trong những trường hợp như vậy, tất cả lời nói và cử chỉ đều là hài hòa ưu nhã như vậy, trong đám người hình như vĩnh viễn đều là một người bất mắt nhất, mặc dù anh hết sức muốn giữ vững khiêm tốn, căn bản chưa từng có cố ý thể hiện rõ bất kỳ cử động nào của mình, nhưng mà anh chỉ vừa xuất hiện, bất kể là khiêm tốn hay không, liền nhất định đều trở thành tiêu điểm của mọi người.

Đến chỗ này cơ bản đều là danh nhân nổi tiếng của tầng lớp trên, hoặc là nhân vật chính trị quan trọng, hoặc là con của các thương nhân, hoặc là cậu ấm tiểu thư gia thế hiển hách, vậy mà những người đó đều đã bị anh che mất âm đậm không có ánh sáng, chỉ có đám đương lâm nền.

Anh lấy cho mình và Chiêm Hiểu Đường ly rượu, hơi mỉm cười nói: "Loại địa phương này còn chán ghét như vậy."

"Ghét tại sao còn phải tới?"

"Người làm em bị thương tên là gì? Là người vừa nhìn anh si mê chảy nước miếng sao?" Anh giờ chén lên, gật đầu cười một tiếng về phía ả phụ nữ cách đó không xa.

Chiêm Hiểu Đường theo tầm mắt của anh nhìn lại, quả nhiên là Lâm Đạt, dáng người cao gầy đầy đặn mặc một bộ lễ phục màu đen đến gối, cũng có mấy phần về thủy mị, giống như cũng là một người phụ nữ hấp dẫn, gương mặt mặc dù không phải là khiến người ta chảy nước miếng, nhưng khí chất đó cũng làm cho không người nào có thể sao lãng.

Kể từ Chiêm Hiểu Đường bọn họ vừa tiến đến, ánh mắt của cô ta cũng chưa dời đi khỏi thân thể của bọn họ, quan sát hồi lâu cô mới phát hiện người phụ nữ mặc áo đỏ lại là Chiêm Hiểu Đường, sắc mặt tại chỗ liền thay đổi, thiếu chút nữa giận đến hộc máu.

Thấy Nelson chào hỏi về phía mình, cô ta lập tức đập giày cao gót, lắc mông đi tới, vừa đi còn ném ánh mắt quyến rũ, cô ta thật sự không cảm thấy một cái người hạ đẳng cũng có thể quyến rũ người đàn ông cô sẽ không đoạt được về tay, huống chi là người đàn ông xuất sắc như thế, anh mới là hoàng tử chân chính, người tình trong mộng của phụ nữ, mà cái người Ngải Luân đó, nếu như hiện tại đứng ở trước mặt anh, dĩ nhiên là không có một chút về vang rỏi.

Nelson cũng không có cự tuyệt quyến rũ của cô ta, thân sĩ mà nhìn cô ta.

"Anh có thể gọi em là Lâm Đạt." Lâm Đạt cười đến có chút ngượng ngùng, phần này nhiều năm đều chưa từng có, hôm nay lại không tự chủ được lộ ra bộ dạng thiếu nữ ngượng ngùng, khiến cho mình cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

"Vậy sao? Nhưng cô tên là gì có quan hệ gì với tôi sao?" Nelson hình như không quan tâm thân sĩ thế nào ... Từ ngữ, cố ý nói hơi lớn một tiếng, trong ánh mắt mang theo sự khinh bỉ rõ ràng, bỗng dưng nhường mảy, "Kỳ quái, thế nào bay đến một con ruồi? Ông ơng gọi, ghé thăm chết người." Vừa nói còn một bên lấy tay tại chính mặt của mình khoa trương giờ giờ lên.

Phục vụ một bên hay là khách nghe cũng cố nén cười, nhất là Chiêm Hiểu Đường, vì nhin cười cũng suýt nữa nội thương.

Điều này khiến cho mặt Lâm Đạt một cái liền xanh lá một nửa, xanh biếc có chút dọa người, cô ngờ ngác nhìn cái này người mỹ nam này vừa mới còn thân thiết như vậy, có vẻ mặt vô cùng không dám tin, cũng không đợi cô nói gì, Nelson rất thân mật mà ôm người Chiêm Hiểu Đường liền đi.

Không đến 5 phút, bữa tiệc khiêu vũ chính thức bắt đầu, âm nhạc tuyệt vời tung bay ở mỗi góc đại sảnh khách sạn, mỗi khách quý liền rối rít muốn mời bạn gái của mình khiêu vũ, ánh mắt Nelson có một tia bướng bỉnh nửa người cúi chào với Chiêm Hiểu Đường, nói: "Tiểu thư xinh đẹp, anh có thể mời em nhảy một điệu không? Xin em không nên keo kiệt hai tay của mình, khẳng khái đặt vào trên tay của anh thôi."

Chiêm Hiểu Đường có chút lúng túng, "Emem không biết khiêu vũ."

Nelson đến gần Chiêm Hiểu Đường, giọng điệu ở bên tai cô nhẹ nhàng, "Không sao, anh dạy em."

Rốt cuộc cũng không phải Chiêm Hiểu Đường làm chủ, Nelson đã lôi kéo Chiêm Hiểu Đường vào trong sàn nhảy mặt nhảy lên, mặc dù chân của Chiêm Hiểu Đường mấy lần dẫm lên chân của Nelson, nhưng trên mặt của Nelson thủy chung là nụ cười mỉm như ánh mặt trời ấm áp, chỉ thỉnh thoảng ánh mắt của anh mới có thể lộ ra đau đớn, điều này làm cho Chiêm Hiểu Đường không khỏi mỉm cười.

May mắn khả năng nhảy múa Chiêm Hiểu Đường thiên phú coi như không thấp, không bao lâu, cô đã có thể đuổi theo tiết tấu của Nelson, điệu nhảy cũng đã không hề không có chương pháp gì nữa, và lại càng nhảy càng tốt, Nelson thấy được biểu hiện của Chiêm Hiểu Đường, đáy lòng không khỏi tán dương, lần này, Chiêm Hiểu Đường có lòng tin, nhảy xuất sắc hơn, một đôi kim đồng ngọc nữ chói mắt như thế, vốn là đi đến chỗ nào đều là tiêu điểm thu hút chú ý của mọi người, huống chi còn là Nelson phi phàm đột nhiên cùng với anh bạn gái?

Chung quanh dần dần bao vây không ít người, điệu nhảy của bọn họ không thể nghỉ ngơi đã mê đảo một mảnh người xem, trong một khắc kia, Chiêm Hiểu Đường giống như cảm thấy mình thật thành công chúa, xinh đẹp và hạnh phúc.

Điệu nhảy kết thúc, tay Nelson kéo Chiêm Hiểu Đường ở trong đám người tha thiết nhìn soi mói rời khỏi sàn nhảy, "Nơi này quá ồn, chúng ta hay là đi ra bên ngoài một chút." Hai người thoát ra khỏi đám người, từ đại sảnh đi ra cửa sau khách sạn đến bên trong vườn phía sau.

Nelson cởi áo khoác tây trang xuống, khoác lên vai Chiêm Hiểu Đường.

Đi một đoạn, tìm chiếc ghế dài ngồi tạm.

Chiêm Hiểu Đường như chú chim nhỏ tựa vào trên người Nelson, nhắm mắt thờ dài nói: "Giống như là mơ."

Nelson hơi ngạc nhiên, "Cái gì giống như mơ?"

Chiêm Hiểu Đường cười ngọt ngào, "Tất cả, tất cả." Đem đầu của cô gối lên bả vai của anh, say sưa vô hạn ở giờ phút này tạo thành không gian yên tĩnh.

Trong lúc hai người ngày đều đắm chìm trong thời gian yên tĩnh tốt đẹp này thì ở bên trong, "A Thân ái anh, anh nhẹ một chút."

"Cục cưng bé nhỏ, bên trong em thật chật, để cho tôi chịu thể nào được?"

"Đòi Ghét, cũng biết anh xấu nhất rồi!" Không biết phát ra tiếng rên đứt quãng này, nhất thời nhiễu loạn không khí vốn là an bình.

Thanh âm này hình như là phát ra ở ngay gần bọn họ, hơn nữa. Đối phương hình như còn có một chút quen tai như vậy, giống như là. Chiêm Hiểu Đường nghe được những thứ âm thanh kỳ quái kia, mặt lập tức đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Nelson, có. Có người ở."

Nelson cũng rất nhỏ giọng nói: "Xem ra, chỗ này có người đến trước so với chúng ta."

"Vậy chúng ta không phải nên dời đi."

Nelson chột nhú mày, "Tại sao? Anh rất thích đợi ở chỗ này, tại sao muốn rời đi?"

"Nhưng."

Đột nhiên thanh âm của Nelson lớn tiếng điên cuồng gào thét nói: "Người đâu, mau đến xem có người đánh dã chiến ở đây, người đâu mau lại đây, đến chậm có thể không thấy được."

Chiêm Hiểu Đường kinh ngạc nhìn Nelson, "Nelson, anh."

Lúc này, trong bụi cỏ phía sau hai người cách không đến ba mét, ngay sau đó truyền đến tiếng quát tháo kinh hoàng cùng với tiếng mặc quần áo, sau đó một người liền nhanh chóng vọt ra khỏi bụi cỏ, thời gian mấy giây liền chạy ra khỏi phạm vi tầm mắt của Nelson và Chiêm Hiểu Đường.

Nelson vẻ mặt tươi cười nháy mắt về phía Chiêm Hiểu Đường mấy cái, "Đây không phải giải quyết?"

Giờ phút này, lại một người từ trong bụi cỏ không kín từ đất đứng lên, chỉnh chỉnh quần áo trên người, kêu lên với Nelson và Chiêm Hiểu Đường: "Này, hai người làm gì hù dọa bạn gái của tôi chạy?"

Nelson cười như không cười nói: "Như thế nào? Muốn tôi với anh sao?"

Nét mặt của người đàn ông hiện lên bất cần đời, nhìn lên nhìn xuống lần nữa đánh giá Chiêm Hiểu Đường bên cạnh Nelson: "Chẳng lẽ anh muốn đem vị này bạn gái này của anh cho tôi? Miễn, tôi đối với con gái thanh thuần xinh đẹp không có hứng thú."

Nelson hừ lạnh một tiếng, "Coi như anh đối với cô ấy có hứng thú, tôi cũng tuyệt đối sẽ không đem cô ấy cho anh."

Người đàn ông cười to nói: "Tôi chỉ là đùa một chút, toai đây từ trước đối với mấy cô em hấp dẫn mới cảm thấy hứng thú, loại nữ sinh nhỏ bé thanh thuần vậy thì anh tự mình giữ lại mà dùng đi." Đi ra khỏi bụi cỏ, phất phất bụi đất trên người, "Xem ra tôi chỉ có thể đến tiệc khiêu vũ tìm bạn gái mới một lần nữa rồi, đêm dài đằng đẵng nếu không có một mỹ nhân đi theo, vậy vượt qua như thế nào?"

Ánh mắt Nelson tốt bụng nhắc nhở anh ta nói: "Lần sau nếu không muốn lại bị người khác hù dọa bạn gái của anh bỏ chạy, phải đi lên trên phòng khách trên lầu khách sạn rồi hôn, đừng chọn loại địa phương này nữa."

Nhưng mà người đàn ông lại không cho là đúng cười hỏi: "Anh không cảm thấy đánh dã chiến mới có thể tương đối kích thích sao?" Người đàn ông bỏ lại những lời này liền cất bước trở về đại sảnh khách sạn.

Sau khi anh ta đi, Nelson đột nhiên tiến tới gần Chiêm Hiểu Đường, nheo lại mắt, "Hiểu Đường!"

"Anh lại muốn làm gì?" Chiêm Hiểu Đường đề phòng nhìn chằm chằm anh, thân thể không nhịn được rụt xuống.

"Chúng ta cũng nếm thử một chút tư vị đánh dã chiến có được không?" Một câu nói cuối cùng của người đàn ông kia không thể nghi ngờ lay động nột tâm từ trước đến giờ của Nelson, khiến cho anh không khỏi cũng nhao nhao muốn thử.

"Anh, anh." Chiêm Hiểu Đường tính phản xạ muốn từ bên cạnh anh né ra, "Anh muốn nếm, tự anh , đừng. Đừng kêu gọi em "

"Không gọi em đến, anh nếm một mình thế nào?" Nelson lắc đầu một cái, ngoài ý muốn hôn môi của Chiêm Hiểu Đường, thuận tiện ôm cô lên, ôm đến trong lòng cô sau lưng.

Chiêm Hiểu Đường bị anh đè ở sân cỏ, cơ hồ không thể động đậy, nhưng cô vẫn theo bản năng phản kháng anh.

Nelson căn bản không để ý tới phản kháng của cô, vén lên vạt váy lễ phục của cô, thành thạo kéo xuống quần lót của cô.

Chiêm Hiểu Đường ánh mắt lơ mờ, đôi tay nắm cỏ xanh hai bên, thân thể vô ý thức đung đưa, qua không lâu, lại một trận cảm giác vui thích giống như đợt sóng đánh úp đến toàn thân cô, thân thể ở giữa sáng khoái vô tận sáng khoái chìm chìm nổi nổi, anh cũng đồng thời xuất ra bản thân.

Khi hai người trở lại đại sảnh, tiệc khiêu vũ còn đang tiếp tục kéo dài.

Nelson vốn là muốn cùng Chiêm Hiểu Đường trực tiếp về nhà, dù sao bữa tiệc khiêu vũ này bọn họ coi như là đã tham gia, cũng không còn cần thiết trở lại nữa.

Nhưng Chiêm Hiểu Đường lại nói cô hơi đói bụng, muốn đi ăn vài thứ.

Cũng khó trách, trước khi đến khách sạn còn có vừa mới ở trong vườn cũng đã làm vận động kịch liệt lâu như vậy, làm sao có thể không đói bụng?

Hai người đi đến khu thức ăn, Chiêm Hiểu Đường cầm lên một khối bánh ngọt chocolate hình tròn, dùng đĩa xiên một phần nhỏ bỏ vào trong miệng.

"Ăn ngon không? Anh cũng muốn." Nelson hé miệng cười hi hi mặc kệ cô đòi hỏi mỹ vị.

Chiêm Hiểu Đường lập tức lại sầm một khối đưa đến bên miệng anh.

Vậy mà chờ anh còn chưa nuốt xuống, anh liền lơ mờ cảm thấy một cổ sát khí nồng đậm, lơ đãng liếc về bốn phía, quả nhiên phát hiện quanh mình có mấy người đàn ông ánh mắt không đúng lắm, nhìn kỹ, liền lại phát hiện trước ngực bọn hắn đều mang hoa hồng màu trắng, xem ra bọn hắn phân tán trình độ cơ hồ bày biện ra một vòng vây khó lọt.

Anh không chút hoang mang đem Chiêm Hiểu Đường bánh ngọt trên tay lấy đi, để xuống một bên.

"Nelson, anh làm gì đấy? Em còn chưa ăn xong "

"Đừng ăn, chờ sau này anh lại mua cho em ăn." Anh kéo tay của cô, kéo cô đi về phía cửa cầu thang, sau đó thừa dịp bốn bề vắng lặng, cư nhiên lại nhiệt liệt hôn cô, thậm chí kịch liệt, khiến cho cô có chút thở không nổi, anh toát ra một bộ dáng vô cùng đói khát, đối với cô giờ trò.

Chiêm Hiểu Đường mặc dù đối với bộ dáng này của anh cũng không xa lạ, lại cảm thấy rất đột ngột, không phải bọn họ vừa mới ở bên ngoài. Thế nào hiện tại anh lại.

Ước chừng sau một lúc lâu, anh gọi phục vụ đến, muốn một cái chìa khóa điện tử liền ôm cô lên tầng.

Chiêm Hiểu Đường muốn mở miệng hỏi anh đi chỗ nào? Lại bị anh dùng ánh mắt ngăn cản.

Đến hành lang, quanh mình một mảnh yên tĩnh, anh lần nữa không kịp chờ đợi hôn lên môi của cô, ôm nhau, thuê phòng đang lúc lao đảo nghiêng ngã tiến vào cửa.

Mở đèn, tắt đèn, Chiêm Hiểu Đường lại muốn mở miệng hỏi anh tính toán làm cái gì? Chẳng lẽ còn nghĩ. Nelson buông cô ra, đi đến bên bờ giường đem ga giường và túi chữ nhật xé thành mấy đoạn, buộc thành một đầu dây dài chắc chắn, một đầu buộc vào trên song sắt cửa sổ, một đầu là văng ra ngoài, bởi vì là tầng bốn, cho nên chiều dài vừa đủ.

"Tại sao? Chẳng lẽ. Chúng ta muốn từ nơi này leo ra sao?" Chiêm Hiểu Đường kinh ngạc hỏi.

Anh cười cười, từ một vị trí, ngay sau đó leo lên cửa sổ, đối với cô ý bảo, để cho cô đến sát vách cửa chờ, anh từ bệ cửa sổ chạy đến ban công sát vách, tiến vào gian phòng, từ bên trong mở cửa, kéo Chiêm Hiểu Đường vào.

Cô lúc này không thể nghi ngờ là không hiểu ra sao, đang nghi ngờ muốn há mồm hỏi chút gì nữa, thế nhưng anh lại đưa ngón tay chặn tại trước miệng, nói: "Ngao ngỗng đợi ở chỗ này, cái gì cũng không nên nói, cái gì cũng không cần làm, càng không thể mở đèn, cũng không thể phát ra bất kỳ tiếng vang, anh sẽ đến đón em, hiểu chưa?" Anh nhìn chăm chăm cô, cho đến khi cô gật đầu một cái.

Ngay cả vẫn là không giải thích được, nhưng cô vẫn lựa chọn nghe theo lời nói của anh, rất yên tĩnh ngồi ở trên giường, không nói thêm gì nữa, cũng không hỏi nhiều cái gì nữa, cho đến khi nhìn thấy bóng lưng của anh biến mất ở ngoài cửa, cửa phòng lặng lẽ bị anh đóng lại.

Gian phòng chợt tối đen như mực, chỉ có một mình cô ngồi ngơ ngác, trái tim đập quá nhanh khiến cho cô có chút cảm giác hít thở không thông, mí mắt

cũng vẫn nhảy không ngừng, không có nguyên do, cô đã nhận ra hơi thở nguy hiểm, hơn nữa thật sự là rất nguy hiểm.

Nhưng là, anh để cho cô đợi ở chỗ này, anh nói, anh sẽ đến đón cô.

Khi còn bé, ba cũng nói qua với cô như vậy, "Hiếu Đường ngoan, đợi ở chỗ này, ba sẽ đến đón con, hiểu không?" Nhưng ông vĩnh viễn đều chưa có trở về, thậm chí ngay cả thi thể đều không tìm được, bởi vì trận hỏa hoạn kia vô duyên vô cớ

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Lâm Đạt một mình ở ban công uống rượu buồn bực, chưa từng gặp qua sỉ nhục như vậy, thời gian cũng chỉ một giờ, cô đã nghĩ ra trăm ngàn chủng loại thù đoạn trả thù.

"Tiểu thư, một người uống rượu cũng không có ý tứ gì nha." Giọng nói trầm thấp, khêu gọi từ phía sau cô vang lên, cô quay đầu, lại là người đàn ông mới vừa rồi làm nhục mình, nhất thời lại một trận lửa giận nổi lên ở trong lòng.

"Tiểu thư Lâm Đạt, tha thứ tôi mới vừa mạo muội, tôi ở chỗ này thành khẩn nhận lỗi với cô." Nelson đến gần cô, vô cùng thân sĩ cầm tay của cô, một nụ hôn dịu dàng rơi xuống.

Gương mặt anh tuấn của anh thật ra thì chính là thuốc tốt nhất để hết giận, hướng chỉ lại là một người đàn ông không chỉ anh tuấn, còn phong độ và ưu nhã không ai bằng.

Cô thậm chí cảm thấy anh chính là ánh mặt trời, ánh mặt trời có thể khiến cho tất cả đều phải tự ti mặc cảm, nhưng tự ái bị sỉ nhục lại làm cho cô không có cách nào cứ như vậy đối với ánh mặt trời này cười một tiếng mà cho qua, lời nói dường như có gai: "Không dám nhận, tôi chính là sợ, nói không chừng phía sau ngài còn có chuyện cười gì chờ tôi."

"Làm sao lại như vậy? Tha thứ tôi mới vừa thất lễ, đáng đáp em thật sự rất giống người yêu đầu của tôi, cô ấy cũng có khuôn mặt xinh đẹp và khí chất cao quý như em, thậm chí ngay cả giọng nói cũng cảm động giống như em, rất dễ nghe."

"Nói như vậy, là ngài nhận làm người?" Không có người đàn ông tuyệt đối thành khẩn ca ngợi một người phụ nữ như vậy, phòng tuyến trong lòng cô dần dần bị đánh vỡ, "Nếu như tôi nghĩ không sai, vậy hẳn là người phụ nữ anh yêu chứ?"

Nelson đi đến trước lan can, lấy ra một điều thuốc, châm lửa, chậm rãi thở ra một vòng khói thuốc, ánh mắt nhìn qua rất bi thương, có thể thấy được bi thương khiến bất kỳ người phụ nữ nào cũng đau lòng.

"Vậy hẳn là chuyện xưa rất xinh đẹp." Lâm Đạt cũng có lúc là người phụ nữ thông minh, cô biết thời điểm như vậy, người phụ nữ tốt nhất giữ vững yên lặng, trầm mặc là lời nói tốt nhất, không thể phủ nhận chính là, thời gian cứ như vậy qua mấy phút, cô đã bị anh chinh phục, từ đáy lòng đau lòng thay anh.

Dĩ nhiên, nếu như anh chỉ là một người đàn ông không có đồng nào, cô khẳng định chính là một loại tâm tình khác.

Anh đến tốt cùng là người như thế nào đây? Lâm Đạt tưởng tượng không ra người đàn ông này sẽ có thân phận gì, nói không chừng mình thật là may mắn như vậy, câu lên được một chàng rể rửa vàng, trong lòng cô không khỏi âm thầm hả hê.

"Hiếu Đường bạn gái tôi nay của anh sao?"

"Cô ấy tên Hiếu Đường?" Anh giả bộ ngu.

"Đừng nói với tôi anh không biết."

"Quả thật không rõ ràng cô ấy lắm, chỉ nhớ rõ tên của cô ấy, tình cờ đụng phải, sau đó miễn cưỡng kéo tôi đi nhà cô ấy ngồi một lát, đại khái cho là tôi là hoàng tử tôn quý cỡ nào" Anh ưu nhã cười một tiếng, quả thật khiến cho cô thấy có chút ngượng người, cũng không biết anh đang nói những gì, chỉ cảm thấy than thở trên thế giới này vì sao lại có người có bộ dáng hoàn mỹ như thế.

Cho đến giọng điệu của anh đang ở bên cổ của cô thổi nhẹ, cô mới đột nhiên hồi hồn, nhìn gương mặt phóng đại của anh, không khỏi bắt đầu đỏ mặt tim đập nhanh.

"Khoảng cách nhìn em như vậy, cảm thấy mê người hơn, khiến cho tôi có chút khó kìm lòng nổi." Nelson yên tĩnh nhìn cô, tay dĩ nhiên đã có chút bất an phận, từ từ ở cô trượt lên, khiến cho cô từng trận thờ khê.

"Sẽ bị người nhìn thấy." Lâm Đạt vừa nói chuyện, nhưng cũng không ghét anh hành động như vậy, ngược lại càng thêm chủ động vuốt ve trên lưng của anh, móng tay màu đỏ chậm rãi quét qua trên mỗi anh.

"Tôi là người đàn ông lý trí, nhưng có thời điểm, lý trí lại không thể thần phục ở dưới dục vọng, em thật rất mê người, chỉ cần là đàn ông, cũng sẽ muốn đem em chiếm đoạt vì đã có."

Trong bóng tối, một người đàn ông ngồi ở trên ghế, hướng về phía bộ đàm nói một tiếng, "Chờ nó lần nữa tiến vào đại sảnh, lập tức vây bắt, bằng bất kỳ cách nào, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Dưới ánh đèn mờ, gương mặt của người da đen có chút dữ tợn thậm chí bỉ ổi.

Chiêm Hiểu Đường co quắp ở chân giường, run lấy bầy, trên hành lang truyền đến từng trận tiếng bước chân vụn vặt, sau đó tiến vào gian phòng cách vách, giống như là đang tìm đồ gì hoặc là người, sau một hồi lục soát y hệt như dò sông lấp biển, từ cửa sổ truyền đến thanh âm mơ hồ của bọn họ.

"Đáng chết, mẹ kiếp! Thì ra là chạy trốn từ cửa sổ, làm thế nào?"

"Còn có thể làm sao? Đương nhiên là đi về hỏi lão đại rồi hãy nói, không có người phụ nữ này làm con tin, cơ hội bắt được hán không lớn, hơn nữa tôi còn muốn sống thêm vài năm."

"Có khoa trương như vậy sao? Nếu ta nói, cũng chỉ là tiểu bạch thỏ hào nhoáng bên ngoài."

"Đồ vô dụng! Đàn độn cái gì cũng không biết, mày thì biết cái gì?" Sau đó lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân, từ gần rồi xa dần, sau đó bốn phía yên tĩnh trở lại.

Nhưng tim Chiêm Hiểu Đường không cách nào hồi phục lần nữa, cố đề xuống ý muốn đi ra ngoài tìm anh, ngoan ngoãn ngồi ở trong góc phòng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Chờ đợi lâu dài đối với cô mà nói là loại đau khổ sợ hãi, mỗi một giây thấy chậm chạp giống như một năm, cô thậm chí hoài nghi có thể gặp lại được anh hay không.

Lại nói, tất cả về anh, cô căn bản là không biết gì cả, gia đình của anh, anh ở chỗ nào, anh thích gì? Anh có quá khứ như thế nào, tất cả đều mê mang, nhưng cô lại phát hiện, mình đã bị rơi vào sâu như vậy rồi.

Nếu như anh thật biến mất như vậy, cô nghĩ cô có thể sẽ điên mất.

Đột nhiên, trên ban công truyền đến thanh âm, cô sợ hết hồn, cầm cái gối đầu lên lặng lẽ đi lại gần chỗ đó, quả nhiên, một cái đầu người đưa ra ngoài, cô vội vàng nhắm mắt lại, dùng sức mà đánh về phía anh.

Cho đến khi đối phương phát ra thanh âm, "Là anh..., ngu ngốc! Không nên đánh."

Cô đột nhiên mở mắt ra, dưới ánh trắng, có thể nhìn thấy hình dáng anh đẹp đẽ và ngũ quan không hết sức rõ ràng, còn lười biếng cười như vậy, còn một ánh mắt lười biếng trước sau như một.

Là anh, thật sự là anh! Chiêm hiểu đường ôm anh một cái, nước mắt trong hốc mắt không nhận được chảy xuống, nước mắt nước mũi lau lên trên người anh.

"Ai ui, được rồi..., nước mũi cũng chảy ra rồi."

Cô vừa khóc vừa cười nhìn chăm chăm anh, "Em còn tưởng rằng vĩnh viễn không gặp được anh."

Nelson gạt mình, tình cảm không khỏi xông lên, rất là ảm áp, ảm áp giống như muốn đem anh tan chảy .

Thật chặt ôm cô một cái, anh đi đến trước giường, quan sát một phen, mở cái đệm ra, sờ mọi nơi, lại phát hiện cái gì cũng không có, căn bản không có người gì như lời người đàn bà kia nói.

"Bị chơi xỏ." Anh bất đắc dĩ than thở, từ hai giữa lông mày cũng không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu tức giận, chẳng lẽ là già rồi sao? Mỹ nam kể lại đôi lấy tin tức giả.

Bất kỳ một khách sạn nào có một chút đẳng cấp, đang trong giờ làm việc, thăm nghĩ nhất định sẽ để lại một con đường thông đến một chỗ nào đó, biết chuyện này, rõ ràng cũng chỉ có chủ khách sạn, cho nên anh mới xuống tay đối với cô ta, thật vất vả lách đông lách tây mới lấy được một đầu mối ra ngoài lại là giả.

Ngay sau đó, chấn động rất nhỏ từ xa truyền đến gần, anh dùng ngón tay tìm tòi trên đất, đã có chút hốt hoảng, trên dưới 100 người không sai biệt lắm, đang chậm chạp từ hai bên trái phải trên cầu thang, tiến đến gần chỗ này.

Bản thân mình không có gì, may mắn, vẫn có thể an toàn mà thoát ra, nhưng mà hiện tại nhiều thêm một Chiêm Hiểu Đường, anh căn bản cũng không nên mang cô đến chỗ này, vừa rồi nên trước tiên đưa cô đến chỗ an toàn.

Lần đầu tiên anh cảm thấy mình là một người ngu ngốc, đệ nhất thiên hạ đại ngốc nghếch.

Mồ hôi lạnh toát ra bên ngoài, cửa đột nhiên mở ra, một cô gái vóc người thướt tha đi vào.

Chiêm Hiểu Đường đầu tiên là ngẩn ngơ, nhìn kỹ, vui mừng hô: "Tiểu thư La Toa? Làm sao cô đến chỗ này?"

Tiểu thư La Toa? Có chút quen tai! Đúng rồi, đây chính là cô gái cho Chiêm Hiểu Đường thuốc mỡ, vì sao cô ấy lại đến? Là địch hay bạn? Nelson không dám xác định, vội vàng muốn kéo Chiêm Hiểu Đường chạy đi, cô lại mỉm cười về phía La Toa.

La Toa cũng cười một tiếng, đi đến bên cạnh bọn anh, lục lọi hai bên vạt giường, sau vạt động tác, chỉ thấy vạt giường liền tách ra một cái động lớn vừa vặn hình vuông.

Thì ra là Lâm Đạt cũng không nói láo, trên giường mỗi gian phòng cho tổng thống quả thật đều có một lối đi bí mật.

Nelson một phen ôm Chiêm Hiểu Đường còn ngây ngốc lo lắng chiêm, nhét cô vào trong động, "Đại ân không lời cảm ơn nào hết được, để lại tên được không? Tương lai dễ dàng tìm cô."

"Không cần." Cô cười nhạt.

Nelson cũng không nói gì nữa, ngay sau đó nhảy vào động, thời điểm còn lộ một đầu cười nói: "Thuật Dịch Dung rất tuyệt, thật muốn nhìn xem đáng về khi cô khôi phục thành người đàn ông."

Sau đó, xuống ngay rồi.

La Toa nghe xong, đầu tiên là kinh sợ, lập tức nhú mày, bất đắc dĩ cười nói: "Không hổ là hoàng tử Nelson."

Trên hành lang, tất cả mọi người chậm rãi đến gần căn phòng này, hai người đi đầu đưa ánh mắt lẫn nhau nửa ngày, cuối cùng do chơi đoán số quyết định thắng bại, người thua chỉ đành phải xông lên trước, cầm thẻ từ điện tử quét xuống một cái, một cước đạp mở cửa phòng.

Cũng không phải là lá gan của bọn họ quá nhỏ, chỉ là đối mặt với một người đàn ông treo giải thưởng cao nhất trong truyền thuyết còn giống ác ma tồn tại bình thường như vậy, không cách nào không khiến cho người sợ, lại nói phía dưới vừa mới chết hơn ba mươi huynh đệ, hơn nữa là trong vòng hai mươi phút ngắn ngủn, ai còn nguyện ý trở thành người kế tiếp?

Nhưng cửa vừa mở ra, bọn họ lại sợ hết hồn, bên trong lại có người phụ nữ đang thay quần áo, chỉ nghe cô thét lên một tiếng, bọn họ liền vội vàng chạy ra, không cần hoài nghi, cô gái kia chính là "La Toa".

Lối đi hẹp, như mê cung, luôn là vô số ngã ba, khá tốt cấu tạo không tệ, không cần lo lắng vấn đề đường khí, mặc dù ánh sáng không đủ, nhưng cũng có thể miễn cưỡng nhìn rõ con đường.

Hai người họ đi gần nửa giờ, Chiêm Hiểu Đường đi thẳng ở trước mặt đột nhiên ngừng lại, hoang mang hỏi: "Làm thế nào, phía trước có ba con đường, chúng ta phải đi đường nào?"

Nelson trầm ngâm một chút, "Ở giữa đi, các con đường đều đến Roma, nếu như là trời muốn diệt chúng ta, vậy cũng không có biện pháp." Khi đang nói chuyện, hai người đã đi vào đường ở giữa như vậy.

Đi không bao xa, chính là một lối đi hướng xuống, chiều dài lối đi không quá nửa thước, tiếp nối với một cửa sổ nhỏ, hình như là một miệng thông gió ở giữa tầng hầm, nếu như mở ra, vừa lúc đủ một người ra vào.

Hai người đang muốn đi qua, đột nhiên nghe từ phía dưới cửa sổ truyền đến thanh âm của một người.

"Khốn kiếp! Cư nhiên để cho nó chạy rồi hả? Chúng mày là lũ vô dụng sao?"

Chiêm Hiểu Đường cảm thấy thanh âm kia có chút cách ly, nghĩ một lát, trước mắt lập tức hiện ra gương mặt của Ngải Luân.

Nelson biết trong miệng người nọ nói chạy nhất định là anh, nhất thời tò mò, liền tiến lên trước, thông qua miệng thông gió này nhìn vào bên trong một chút.

Chỉ thấy trong căn phòng mờ tối, một người đàn ông ngồi ở trên ghế, tức giận nhìn chằm chằm một thuộc hạ cúi thấp đầu ở trước mắt, cổ nín lửa giận nói: "Chúng mày nhiều người như vậy cũng không bắt được nó, phế vật, tất cả đều là lũ phế vật!"

Thuộc hạ kia vâng vâng dạ dạ, không dám nói lời nào.

Người nọ từ trên ghế đứng lên, giận không kềm được, "Tao nhớ được tao nói rồi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tao bỏ ra nhiều tiền nuôi chúng mày như vậy, không phải để cho chúng mày ăn không ngồi rồi!"

Nghe đến đó, Nelson không khỏi nổi lên nghi ngờ, anh hình như chưa từng đắc tội qua tên này, mặc dù nhìn hần đứng lên quả thật có một chút xíu giống như đã từng quen biết vậy. Đúng rồi! Nelson chợt nhớ đến Nhị Đương Gia băng đảng xã hội đen, lại nói, Nhị Đương Gia và người phía dưới này thật là có điểm giống nhau, chẳng lẽ là vì báo thù? Nhưng anh cũng không có giết người nha.

Nghĩ như vậy, lại thấy người nọ tâm tình kích động, một tay túm cổ áo của tên thuộc hạ, "Nếu Nelson không chết, người chết chính là chúng ta! Phải biết, chuyện giết chết anh trai của tao, tao và chúng mày đều có phần, chúng ta ngồi ở cùng một con thuyền!" Câu nói sau cùng giống như nghi thức xối nước lên hồ, Nelson đột nhiên hiểu được tất cả, thì ra là, chính là người phía dưới này giết chết Nhị Dương Gia, mặc dù anh không biết nguyên nhân cụ thể, chỉ là ít nhất anh đã biết chân tướng.

Lần này, anh rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, chỉ là Thất đệ đáng thương vô duyên vô cớ bị người đuổi giết ở Ba Cách Đạt. . . . Nelson quay đầu, cười một tiếng với Chiêm Hiểu Đường, "Đi thôi."

Nhưng Chiêm Hiểu Đường rõ ràng nghe được có chút đần độn, chỉ là ngu ngu hồ hồ nhìn Nelson, "Giết người? Giết người nào? Bọn họ giết người? Bọn họ giết người và muốn bắt anh có quan hệ gì?"

Nelson lạnh nhạt cười nói: "Không có gì, về sau có thời gian sẽ nói cho em biết."

"Cứ như vậy đi?" Chiêm Hiểu Đường vẫn mơ mơ hồ hồ nhìn anh, thấy anh đã bước đi, cũng rón rén đi theo.

Hai người lại đi nửa tiếng, đi đến trước một cửa sắt rất không bình thường.

Hình như thật lâu không có ai đi qua, cửa kia cũng rỉ sắt, anh dùng sức bẻ một cái, liền mở ra.

Quả nhiên là thoát ra! Hai người mừng rỡ, Chiêm Hiểu Đường vui mừng ôm anh, thiếu chút nữa hét ầm lên.

Bọn họ bỏ đi ra ngoài, phát hiện là nhà để xe bỏ hoang, Nelson ngẩng nhìn bầu trời, "Khó trách bụng đói thế này, hai giờ sáng, thời điểm suy yếu nhất " Nói dứt lời, anh lập tức gục xuống, Chiêm Hiểu Đường vội vàng xoa xoa anh, từ từ đặt anh nằm ngang, "Anh làm sao vậy?"

Tay ôm bên hông anh lại cảm giác một hồi ẩm ướt ẩm áp, cảm giác chẳng lành nổi lên trong lòng, cô giờ tay lên vừa nhìn, quả nhiên là máu.

"Sao, tại sao có thể như vậy? Cái người này tên đần độn! Tại sao vẫn không nói? Tại sao?"

"Không còn kịp nữa chứ sao." Anh còn không biết sống chết mà cười .

Xác thực, bị gần trăm người vây đánh, mặc dù không phải là phần tử tinh anh gì, nhưng muốn thuận lợi thoát thân cũng là rất khó có thể làm được không bị thương chút nào, huống chi vì Chiêm Hiểu Đường nhà anh, anh còn phải rất ương ngạnh anh đứng theo cái sợi dây ga giường kia leo lên tầng bốn, lại từ ban công len lén chạy tới gian phòng cách vách tìm cô, một đến một đi, anh làm sao có thời giờ xử trí vết thương? Lại không can đảm nói cho cô biết, sợ cô lo lắng cho anh.

"Không có việc gì, gọi xe cứu thương đến liền tốt lắm." Anh còn cười, gương mặt không sao cả, sau đó lấy điện thoại di động ra đưa cho Chiêm Hiểu Đường.

Cô nhanh chóng bấm điện thoại, đợi lát nữa xin giúp đỡ hết sức, cô đột nhiên rất lo lắng hỏi một câu: "Như vậy sẽ không chỉ rõ nơi ẩn náu chứ? Ngộ nhớ bị cái bọn người xấu kia phát hiện hành tung làm thế nào?"

"Phải ha, mới vừa rồi không có nghĩ đến, ngộ nhớ bị phát hiện làm thế nào? Sẽ chết ở bệnh viện nha."

"Nhưng không đi bệnh viện càng sẽ chết, anh chết em phải làm thế nào?" Nói xong, cô "Oa" một tiếng liền khóc.

Vốn là chỉ là muốn trêu chọc cô, Nelson đột nhiên có chút tay chân luống cuống, vội vàng giải thích: "Không có việc gì á..., anh mới vừa rồi đã báo cảnh sát, cảnh sát sẽ bảo vệ chúng ta."

Thật ra thì anh là gọi điện thoại đến đại sứ quán, do Đại Sứ Quán ra mặt báo cảnh sát, đoán chừng hiện tại đám người kia đã bị quân sự trấn áp, anh tính toán thời gian một chút.

Xác thực, đám người kia, bao gồm Ngải Luân, chờ đợi bọn họ, không phải là xử phạt quá dễ dàng, Đại Sứ Quán ra mặt, vô số phóng viên và tòa soạn báo tất nhiên tranh nhau viết báo, sau đó toàn thế giới cũng biết, xin hỏi còn ai dám bao che cái gì?

Cho nên anh sẽ cực kỳ an toàn, hơn nữa ngay từ thời điểm mới bắt đầu trò chơi, biểu cảm của anh cũng đã lừa gạt, như thế nào đi nữa, cũng sẽ không đột nhiên để lộ thân phận của mình, coi như chờ sau này liều mạng để lộ ảnh của bản thân, một kẻ tham gia vào Đại sứ quán, như vậy thông qua cảnh sát cấp cao của Athen ép xuống một cái, đương nhiên thần cũng không biết quỷ cũng không hay rồi!

"Hiểu Đường."

"Cái gì?"

Anh rất không biết sống chết xoa cô một cái, làm cho cô rống to một tiếng, "Lúc nào rồi hả? Nghiêm chỉnh một chút có được hay không? Ngoan ngoan nằm chờ xe cứu thương đến!"

Nelson lúc này cũng rất có tình ý mà nói muốn đi ngắm những vì sao, Chiêm Hiểu Đường thật tức giận không biết làm sao mới tốt, làm sao lại gặp người như thế, không biết đòi trước mình thiếu anh bao nhiêu thứ.

Không lay chuyển được kiên trì của anh, Chiêm Hiểu Đường đành phải dìu anh lên, hai người rất là vất vả đi đến một chỗ sườn núi nhỏ, Nelson ngẩng đầu nhìn bầu trời, thật là đẹp, Chiêm Hiểu Đường cũng đồng thời phát ra một tiếng cảm thán giống nhau.

Sao trên trời lóe lên rực rỡ, ở buổi chiều, vừa đúng ánh trăng bị che thấp thoáng, bầu trời mênh mông có màu xanh dương kỳ dị, người nhìn thoải mái vô cùng, nhưng vào lúc này, một ngôi sao băng không hề báo động trước xẹt qua, Chiêm Hiểu Đường thậm chí không nhận được kêu lên.

"Đáng tiếc, người ta nói nếu như thấy sao băng, nhanh chóng còi một nút ở trên quần áo, đồng thời ở trong lòng cầu nguyện, nguyện vọng có thể thực hiện, mới vừa rồi chậm một chút." Chiêm Hiểu Đường ảo não bĩu môi.

Nelson yếu đuối tựa vào trên người Chiêm Hiểu Đường, một tay vòng quanh hông của cô, "Em có nguyện vọng gì, chỉ cần nói với anh, anh nhất định giúp em thực hiện."

"Gạt người, anh cũng không phải là sao băng!" Chiêm Hiểu Đường vẫn còn vì không thể cầu nguyện mà canh cánh trong lòng.

"Bé ngốc, mặc dù anh không phải là sao băng, tuy nhiên so với sao băng còn có bản lĩnh, nguyện vọng em mong muốn nhất định liên quan đến anh đi? Để cho anh đoán một chút, có phải muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với anh hay không?" Nelson hình như đoán được ý định của Chiêm Hiểu Đường, cười đến rất chướng mắt.

Mặt của Chiêm Hiểu Đường thoáng một cái đỏ bừng, nhập ngừng phủ nhận nói: "Mới không phải, anh đừng đoán, em mới không muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với anh, người hư hỏng lại chỉ biết khi dễ em như vậy, em với anh ở chung một chỗ chẳng phải ngày ngày đều bị anh khi dễ? Em mới không cần!"

"Vậy sao?" Nelson lơ đãng cười nói: "Thật sự không liên quan đến anh? Chỉ là không cần gấp gáp, coi như thật sự không quan hệ với anh, không đổi phiên em cho phép chính là ý nguyện gì, anh cũng sẽ vì thực hiện vì em như vậy, nhất định vì em thực hiện."

Đáy mắt Chiêm Hiểu Đường lập tức tràn ra một tầng hơi nước thật mỏng, cắn môi dưới, cũng không nói ra nửa câu nữa.

Bởi vì, thật ra thì Nelson cũng không đoán sai, nguyện vọng của cô mong muốn, chính là có thể cùng với anh, vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Chỉ là nguyện vọng này, thật sự có thể thực hiện sao?

Cuộc sống ở bệnh viện thật là không tệ, yên tĩnh lại có người hầu hạ, mỗi ngày còn có thể dùng uống thuốc ăn chút đậu hũ ha ha, vui vẻ như thế, còn đòi hỏi gì hơn?

Ngày đó ở khách sạn đuổi đi hơn ba mươi tên tay chân, trở về bên cô, anh vẫn lo lắng muốn chết, căn bản không cảm tưởng tượng giống như nếu như cô xảy ra bất trắc gì thì anh sẽ như thế nào, khi đó anh liền lập lời thề quan trọng, nếu như cô an toàn, đời này kiếp này, anh cũng sẽ thời thời khắc khắc đều ở bên người cô, tuyệt đối không rời nửa bước.

Hiện tại, cũng có thể là lúc để cho lời hứa trở thành thực tế.

"Hiểu Đường." Vừa nghe anh gọi như vậy, Chiêm Hiểu Đường liền không nhận được đồ mặt, thời điểm anh vừa gọi cô Hiểu Đường, khẳng định chính là nửa người dưới của anh không an phận, người này đại sắc lang!

Nên nói như thế nào đây? Hiểu Đường, gả cho anh đi, để cho anh chăm sóc em cả đời; hay là nói, Hiểu Đường thân mến, anh muốn cưới em; hoặc là, Hiểu Đường anh có một đề nghị vô cùng tuyệt vời, chúng ta cùng đi lĩnh giấy hôn thú đi, sau đó sẽ sinh bao bảo, em nói có được hay không?

Suy nghĩ cả nửa ngày, anh vẫn cảm thấy ý nghĩ đầu tiên tương đối hoàn mỹ, đang mở miệng muốn nói, cửa lại mở ra, ba người đàn ông mặc vest đi giày da đi vào vào, khiêm tốn tiêu sái đi đến bên giường, quỳ xuống một chân, hai tay bắt chéo, nói một chuỗi ngôn ngữ Chiêm Hiểu Đường căn bản nghe không hiểu.

Sau đó chỉ nghe thấy Nelson nói riu ra riu rít với bọn họ rất nhiều, cũng không hiểu được đang nói những gì.

Cảm thấy đội nhầm chán, ngay sau đó cô chuyển ra phòng bệnh, muốn đi ra bên ngoài một chút, không ngờ mới ra khỏi cửa, lập tức giật mình hoảng sợ***** , từ chỗ cửa phòng bệnh đến cả tất cả lối đi của bệnh viện, cơ hồ cũng đã bị bao vây rất chặt trong ba tầng ngoài ba tầng, đồng phục đều là áo vest đen, những người đàn ông vốc người vô cùng to lớn cao ngạo.

Chưa từng gặp qua tình thế lớn như vậy, cô không khỏi có chút khản trương, Nelson rốt cuộc là ai? Giống như không phải con cháu nhà giàu bình thường, cô rất không hiểu, cũng mơ hồ phát ra một cổ chua xót, bất kể anh là thân phận gì, cô cũng chỉ là một tiểu dân chúng tầng dưới, một ngày nào đó, anh sẽ rời khỏi cô, vĩnh viễn biến mất ở bên người cô.

Ngay cả chuyện xưa cô bé lọ lem là êm đềm rực rỡ, nhưng không phải mỗi người cũng có thể có cơ hội giống như thế, Chiêm Hiểu Đường nhỏ nhỏ, chỉ là một cô gái bình thường, có lẽ rất khó có thể từ chìm sẽ biến phượng hoàng như thần thoại.

Chiêm Hiểu Đường vừa nghĩ như thế, trong lòng nhất thời đau nhức, như bị thứ gì cắn xé, một hồi tiếp một hồi đau.

Thấy cô ra ngoài, những người áo đen kia cúi xuống đối với cô, lập tức nhường ra lối đi, một người trong đó còn cực kỳ khiêm tốn mà khoa tay múa chân một phen, ý tứ hình như là dẫn đường cho cô.

Cô vội vàng cố gắng giao tiếp với bọn họ, dưới tình huống không hiểu ngôn ngữ, thật vất vả mới hiểu được ý tưởng lẫn nhau, cô muốn về nhà một chuyến, bọn họ muốn cùng xe với cô, dẫn đường cho cô, bảo vệ cô, cô đột nhiên rất bội phục cái tên Nelson kia, cư nhiên có thể không tốn sức chút nào nói ra ngôn ngữ bản xứ của nhiều quốc gia như vậy, hơn nữa thời điểm nói còn không chút nào không lưu loát.

Sau đó hai người đàn ông một trái một phải che chở cô đi đến một con đường khác, chỗ khúc quanh, vô số phóng viên xuất hiện, kế tiếp là ánh đèn flash và tiếng máy ảnh tách tách chưa từng trải qua chụp không ngừng nghỉ.

"Tiểu thư, xin hỏi cô và hoàng tử thứ sáu của Dolly hi Mia là quan hệ như thế nào?"

"Xin hỏi cô là người tình của anh ấy sao? Hai người có dự tính đính hôn không?"

"Tình trạng vết thương của Hoàng tử Điện hạ như thế nào?"

"Nghe nói Hoàng tử Điện hạ bị thương là bởi vì cô, xin hỏi cô đối với chuyện này có ý kiến gì không? Cụ thể quá trình rốt cuộc là như thế nào? Cô có thể nói một chút xem sao?"

"Cô chỉ là một người bình dân, hai người chung đụng hẳn sẽ không hợp sao?"

Cô cảm giác đầu hơi choáng váng, có điểm giống nằm mơ, thân thể nhẹ nhàng.

Hoàng tử? Ai là hoàng tử? Anh? Nelson? Làm sao có thể chứ?

Giữa lúc hoảng hốt, cô đã nằm ở trên giường, chăn, gối đầu, giường. Cũng còn lưu lại mùi vị của anh, khiến cho cô vô cùng quyến luyến mùi vị.

Hoàng tử. Ông trời, cô quả thật không thể tin! Làm sao lại biến thành Hoàng tử rồi? Đột nhiên, cô cảm thấy anh cách mình thật xa, cảm giác anh đứng ở chỗ thật là cao, trở nên chói mắt như mặt trời, mà mình thì sao? Nhưng chỉ là một hạt cát, một khi chết chỉ sợ cũng sẽ không có người phát hiện.

Con sâu nhỏ đáng yêu nữa vẫn là là một con sâu nhỏ, khi con sâu nhỏ này yêu mặt trời rực rỡ, thì như thế nào?

Nghĩ đi nghĩ lại, không biết từ lúc nào, nước mắt đã thấm ướt khăn phủ gối, rất lâu không có khóc đến triệt để như thế này, mệt mỏi như vậy, cô cảm thấy mệt quá, mệt mỏi vô cùng, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Đột nhiên cửa được mở ra, cô mơ hồ cảm thấy có người coi trọng cô, là anh sao? Cô ngồi dậy, lại là Lạp Á và A Ly Tát.

Chiêm Hiểu Đường lạnh lùng nhìn thoáng qua các cô, lại ngủ rồi, chỉ nghe họ ở bên tai cô riu rả riu rít nói nửa ngày, đại khái nói đúng là cô may mắn rồi, câu được con rùa vàng, về sau giàu có, coi như không làm được vương phi, cũng có thể có được một số tiền lớn.

"Cút!"

"Cái gì?" Hai chị em khó có thể tin nhìn cô, cô luôn luôn dịu dàng ngoan hiền, thế nào đột nhiên trở nên như vậy.

"Tôi nói, hiện tại mời hai người, ngay lập tức, cút ra khỏi gian phòng này!" Chiêm Hiểu Đường từng chữ từng câu nói.

Hai người sau khi nghe xong, hai mắt nhìn nhau cũng rất thức thời mà bước đi.

Hai người phụ nữ thấy lợi quên nghĩa, bởi vì các cô, Nelson thiếu chút nữa chết, cô nhắm mắt lại, trong lòng rất khó chịu, có loại sắp hít thở không thông và cảm giác nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ký ức hình như liền giống được thả ra khỏi lồng giam to lớn, một khi lấy lại tự do liền rất khó lại bị đưa về trong lồng.

Chiêm Hiểu Đường lơ đãng nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy anh, khi đó cả người anh bị thương, lại hiện ra bình tĩnh và vững vàng hiếm thấy, về mặt kia lạnh lùng và bướng bỉnh, khuôn mặt tuấn mỹ khác thường, bây giờ nhìn lại đều đã xa không thể chạm như vậy.

Tại sao muốn cùng nhau nhìn hoa trong sân? Tại sao lúc ông chú chủ nhà thu tiền thuê phòng lại giải vây thay cô? Tại sao phải có lần đầu tiên triền miên? Tại sao lúc buổi tối kia có sao băng xẹt qua, lại nói muốn vì cô thực hiện bất kỳ nguyện vọng gì?

Chiêm Hiểu Đường cũng không phải một người phụ nữ ái mộ hư vinh, nhưng nhiều năm cuộc sống gian khổ như vậy, đã sớm làm cho cô hiểu được cái gì gọi là thực tế, cái gì gọi là tàn khốc, anh và cô vốn không phải cùng một loại người, nếu không phải đêm đó có cơ hội và duyên phận, cô và anh căn bản cũng không thể gặp nhau, có thể biết anh đã coi như là vận may của cô, sao lại có thể hy vọng xa vời anh sẽ dừng chân vì cô nữa?

Nước mắt một lần lại một lần, thấm ướt bên gối, cuối cùng Chiêm Hiểu Đường cảm thấy mệt mỏi, từ từ ngủ.

Chiêm Hiểu Đường xụi lơ mà nằm ở trên giường, vẫn hiểu được cảm giác ở giữa cực khoái mãnh liệt mới vừa rồi giống như điện giật, khó có thể tự kiềm chế.

Nelson che ở trên người cô, vuốt tốt mồ hôi ướt sống lưng, cắn lỗ tai nhỏ của cô: "Ngày hôm qua tại sao đi cũng không nói một tiếng chứ? Em cũng không biết anh có suy nghĩ nhiều về em không?"

"Tại sao không nói cho em?"

"Cái gì?"

Thân phận chân thật của anh, tại sao anh phải gạt tôi? Nếu như anh sớm nói cho tôi biết, có lẽ, tôi sẽ không để cho được mình lún sâu như vậy rồi, tâm lý Chiêm Hiểu Đường lầm nhảm nói, lại một chữ cũng không nói ra khỏi miệng, chỉ lật người, áp đến phía trên anh, miễn cưỡng hiện lên nụ cười nhạt: "Không có gì, em cũng vậy rất nhớ anh." Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại buồn bã như vậy, bi thương như vậy, nhìn thấy anh một trận đau lòng.

Ngay cả nói láo cũng sẽ không, cô gái nhỏ này đang suy nghĩ gì lập tức liền nhìn ra, không phải anh cố ý che giấu cái gì, bởi vì em không hỏi! Trong lòng anh nói, ngay sau đó cúi đầu bắt được môi của cô, tỉ mỉ thưởng thức.

Anh ngậm vành tai của cô, giọng khàn đục mà hỏi: "Bảo bối, thoải mái không? Có thích anh muốn em như vậy hay không?"

Chiêm Hiểu Đường nghẹn ngào không có cách nào trả lời, cùng với thân thể dồi dào niềm vui thích, nội tâm lại càng đau đớn.

Anh hoàn toàn đắm chìm trong thân thể dung hòa tốt đẹp, không chút nào nhận thấy được Chiêm Hiểu Đường có gì không đúng.

Cảm giác giống như có lẽ đã đến lúc rồi, anh không nhanh không chậm lại cắm vào vài chục cái, mới ở giữa lúc tiếng cô khóc như mưa, lần nữa phóng ra chính mình.

Kết thúc.

Cô giống như một con mèo nhỏ vui ở trong ngực của anh, nước mắt từ trong mắt cô lần nữa chậm rãi trượt xuống, cô phát hiện sự tồn tại của anh với mình đã thành thói quen, đã mê luyến mùi vị của anh, nhưng cô rất sợ, thậm chí cô có thể tưởng tượng ra tương lai nếu anh một ngày tất cả, xa rời cô lúc ấy là vô tình như thể nào.

Mặt trời không thể nào yêu một con sâu nhỏ, sớm muộn anh cũng sẽ rời khỏi thế giới của cô.

Giống như chuyện xưa của Cô bé lọ lem và hoàng tử chỉ tồn tại ở trong đồng thoại (truyện nhi đồng) không có thật, mà cũng không phải cuộc sống thực tế.

Thay vì như vậy, không bằng mình xoay người trước, có thể có nhiều hồi ức với anh như vậy, cô đã cảm thấy mỹ mãn, cuộc đời này cũng không uổng.

Nghĩ như vậy, cô khóc đến càng lúc càng đau lòng, buông tay chỉ là bởi vì không muốn bị tổn thương.

Tình cảm trò chơi, cô không muốn chơi, cũng chơi không nổi.

"Tài xế, phiền toái đi đến sân bay." Chiêm Hiểu Đường ngồi lên tắc xi, cuối cùng nhìn thành thị nơi cô sinh sống 19 năm một cái, trong nháy mắt kia khi xe rời đi, trong bụng cô đột nhiên căng thẳng, lần nữa rơi lệ, dù sao nơi này có quá nhiều trải qua trong cuộc sống, bất kể là tốt đẹp hay là tiếc nuối, vẫn là lúc trước khó thừa nhận như thế, hiện tại nghĩ muốn thêm, thế nhưng tất cả đều làm cho người ta không muốn như vậy.

Cô khổ khổ cười một tiếng, đôi mắt cái vấn đề này cô đã từng rất nhiều lần muốn thoát đi thành thị, lần này rốt cuộc quyết định rời đi, tâm cũng đã rất chua xót.

Thật sự của cô không ngờ có một ngày mình sẽ lấy tâm tình như vậy rời đi.

Từ nay về sau, cô sẽ không trở về nữa, cô cũng sẽ vĩnh viễn biến mất trong cuộc sống của anh, người đàn ông đó cô vĩnh viễn cũng không thể yêu, vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về cô.

Sau này sẽ không gặp lại rồi, Athen! Sau này sẽ không gặp lại, Nelson! Cô ở trong lòng lặp lại những lời này, nước mắt cắt đứt quan hệ giống như những hạt châu, dọc theo gò má tách tách lăn xuống.

Chương 10

Nelson nằm ở trên giường, lật người, tay thói quen vuốt cái gì, đột nhiên mở mắt, phát hiện người bên cạnh mình đã sớm không có ở đây, vừa sờ giường lại có thể lạnh, mí mắt càng không ngừng nhảy lên, anh cuống quýt xuống giường, tủ treo quần áo rỗng tuếch, trong ngăn kéo chỉ phiếu, hộ chiếu, thẻ căn cước tất cả bóng dáng cũng không thấy.

Anh nhìn bốn phía, thậm chí một chữ một câu cũng không có lưu lại.

Nha đầu đáng chết, cô muốn như thế nào? Lần đầu tiên trong đời tức giận như vậy, anh mặc lại quần áo, vọt ra khỏi cửa phòng.

Lần đầu tiên đến chỗ này, Chiêm Hiểu Đường có chút không biết làm sao, dựa vào hỏi người khác, thật vất vả đến chỗ bán vé, nhưng cô căn bản không biết mình có thể đi chỗ nào, trong lúc nhất thời có chút mù mịt, cơ hồ dưới sự thúc giục của người bán vé, cô mới cuống quýt nói ra một cái tên, Đài Loan.

"Bay chuyến bay lúc nào?" Người bán vé xem thường nhìn qua quần áo của cô.

"Gần đây nhất đi."

Tiền gửi ngân hàng của cô mặc dù không nhiều lắm, nhưng mua vé máy bay một chiều đi Đài Loan còn miễn cưỡng đủ, mà nói đến mấy từ tương lai, cô căn bản không còn kịp suy nghĩ nữa, đến Đài Loan sau mình có thể làm cái gì? Có thể sinh sống hay không? Những thứ này đều là không biết bao nhiêu, nhưng cô có tay, có chân, lại không sợ chịu khổ, cô tin tưởng bất kể mình đi đâu ít nhất cũng sẽ không đói chết.

"Được, chờ."

"Cô ấy đi chỗ nào? Hay là cô ấy sẽ đi đến đâu?" Nelson lạnh lùng nhìn chằm chằm A Ly Tát và Lạp Á, sát khí đằng đằng không khỏi làm họ từng trận phát run.

"Chúng tôi thật không biết."

"Đúng vậy, coi như anh giết tôi, chúng tôi cũng không biết."

Nelson phiền não trong phòng dạo bước, trời mới biết cô sẽ đi đâu, trạm xe lửa? Sân bay? Bến tàu? Trời mới biết cô sẽ đi nơi nào? Đáng chết!

Anh cảm giác mình cũng sớm điên mất rồi, nếu đợi tìm được cô, nhìn xem anh không đem cô xé nấu ăn, tối thiểu cũng khiến cho cô ba ngày ba đêm không xuống giường được!

Nha đầu chết tiệt kia! Tinh táo một chút, mờ mịt, sau đó lại hơn trăm cuộc gọi nhờ, vừa nhìn phần lớn cũng là đại sứ quán gọi đến.

Bấm một số điện thoại dưới tình huống bình thường rất không muốn, chờ đợi sau chốc lát, là một thanh âm trong suốt của người phụ nữ.

"Hiếm lạ, hoàng tử Nelson điện hạ anh tuần của chúng ta lại có thể biết nghĩ đến gọi điện thoại cho tôi, trời muốn sụp sao?"

"Giúp tôi tìm người, người phụ nữ! Gọi là Chiêm Hiểu Đường."

"Mới câu được cái bỏ?" Thanh âm lười biếng làm cho người ta cảm thấy cô vừa mới rời giường, nổi danh Hắc Quả Phụ, giao dịch với cô không khác nào nói chuyện với ác ma, nếu như anh còn tìm thấy được một phù thủy có thể tin được, tuyệt đối sẽ không liên lạc với cô.

"Mười chín tuổi, sinh ngày hai mươi sáu tháng mười hai." Anh hỏi hai chị em Lạp Á, "Biết thời gian ra đời không? Thời gian rất cụ thể, còn có loại máu."

Thấy các cô mãnh liệt lắc đầu, Nelson không khỏi có chút căm tức, cố gắng đè xuống cảm giác phát điên này, anh lại lần nữa cảm điện thoại lên, "Không rõ thời giờ, không rõ loại máu, quốc tịch Athen, bộ dáng người Phương Đông, tóc dài màu đen, hiện tại chẳng biết đi đâu."

"Tư liệu ít như vậy có thể có chút phiền toái."

"Vậy cô còn cần cái gì? Móng tay? Tóc? Máu? Vân tay?"

"Có lời nói là tốt nhất!"

"Thúi lắm! Chỉ những thứ này, hôm nay tôi, hiện tại phải biết cô ấy ở nơi nào!"

Bên kia véo von mà cười mấy tiếng, "Quy tắc cũ, có điều kiện trao đổi."

"Ok! Nhưng xin không nên quá phận."

"Nghe nói anh trai anh là người đàn ông rất thú vị, người đàn ông trong người đàn ông."

"Sau đó thì sao?"

Thanh âm bên kia đột nhiên làm nũng trở lại, nói: "Người ta nha, không cần thận nhìn trúng anh ấy rồi."

Nelson trầm mặc một chút, "Cô muốn tôi chết sớm cứ việc nói thẳng!"

"Đột nhiên cảm thấy choáng choáng, ngủ."

"Chờ một chút!" Nelson chột rống lên.

"Một người con gái tuổi còn trẻ đáng yêu, một mình ở xa, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện không tốt gì đây?" Người phụ nữ làm bộ đáng vẻ như rất lo lắng.

Anh trầm mặc, một bên là anh trai khí phách khiến người sợ hãi lòng, một bên là người phụ nữ anh yêu mến, Nelson thở dài, nếu như cô ta xem trọng chính là anh hai này không có chút tính người nào, anh sẽ không chút do dự "Có khác phái không nhân tính", nhưng vì cái gì cố tình chính là anh cả đây?

"Ba, hai, một, cúp!"

"Đợi đã nào...! Có còn lựa chọn khác hay không?"

Người phụ nữ suy nghĩ một chút, ngập thơ nói: "Vậy thì để anh thay thế anh cả của anh, tôi cũng vậy cũng rất yêu thích anh."

"Đúng! Tám giờ tối hôm nay trên chuyến bay từ Athen đến Đài Bắc, tên Chiêm Hiểu Đường, quốc tịch là Athen. Tốt, cảm ơn."

Sau khi tắt điện thoại, anh lại lần nữa bấm một số điện thoại, chỉ chốc lát sau, điện thoại thông, "Xin nói lại với mẫu hậu và phụ vương, sáng sớm ngày mai thì tôi đến nhà, mặt khác còn có một chuyện."

Cúp điện thoại, anh thoải mái mà thờ ra, chỉ là đột nhiên nhớ tới anh cả, cảm thấy có chút áy náy, "Anh cả giống như rất thích ăn đồ ăn vặt Đài Loan."

Trên máy bay, chỗ ngồi Chiêm Hiểu Đường không có một bóng người hào hoa, cực kỳ không yên, cô thậm chí hoài nghi có phải mình bị bắt cóc rồi hay không.

Chín giờ trước, cô đang mua vé thì vị tiểu thư bán vé kia cho cô biết chuyến bay gần đây nhất vé máy bay đã bán hết, cô chỉ cần ngồi ở đại sảnh sân bay chờ đợi sau một giờ, một giờ trước, vị tiểu thư bán vé kia đột nhiên lại tìm cô, liên tục hỏi xem cô có phải là Chiêm Hiểu Đường không, cô gật đầu, cô ấy hình như vẫn không thể khẳng định, lại cầu xin muốn tra xét thẻ căn cước của cô kể cả hộ chiếu, sau khi hoàn toàn xác nhận, thái độ liền chuyển biến so với lúc trước 180°, thân thiết vô cùng, tiếp theo chính là cho cô đi cùng cô ấy, ngay sau đó liền lên chiếc máy bay chở hành khách này.

"Xin hỏi, đây thật sự là máy bay đi Đài Bắc sao?" Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi nữ tiếp viên hàng không trước mặt.

Tiểu thư kia sững sốt một chút, cười đến có chút xấu hổ, "Đúng vậy, xin hỏi cần tôi phục vụ cho cô sao?"

Cô rất khó tin được, cô gái nhỏ trước mắt này thế nào lại là vương phi tương lai của hoàng tử thứ sáu Dolly Hi Á.

Một giờ trước, máy bay bị hoàng tử Nelson ra số tiền lớn đi xuống, tất cả hành khách sắp lên máy bay cũng phải đến bồi thường kén thù.

"Ách. Không, không cần, cảm ơn!" Trả lời khẳng định khiến cho cô rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, có thể gần đây sân bay buôn bán cũng không được khá lắm, cô tự an ủi mình.

(Chiêm Hiểu Đường thật là thơ ngây a!)

Hành trình mười mấy giờ, trừ bỏ lỡ tai có lúc sẽ có chút cảm thấy ơng ơng không thoải mái, cái khác cũng thật không có gì có thể bắt bẻ, tùy ý ăn cao lương mỹ vị, tiết mục giải trí và các loại hình điện ảnh cũng do cô tùy ý chọn lựa.

Tất cả xu thế mới lạ dần dần giải tán mù mịt trong lòng cô vốn là khó có thể quên được.

Cô đang cầm các loại đồ ăn vặt thường ngày căn bản không được ăn, xem ti vi một hồi tiếp một trận cười thoải mái, không biết có người đang nhìn chăm chăm cô như hồ rình mồi, một bộ đáng sắp sửa đem cô ăn hết.

Không cần phải nói, người này chính là Nelson.

Trái tim an lòng đứng ở hàng dưới, ngồi cùng một chiếc máy bay với cô, vốn là tính toán sau khi đến Dolly hi Mia cho cô thêm một Đại kinh hi (niềm vui lớn), ai biết, thời điểm khi anh nhớ nhưng cô như vậy, cô lại còn có thể cười đến vui vẻ như vậy, vui vẻ như vậy!

Anh nhìn chăm chăm máy theo dõi, sắc mặt dần dần âm trầm xuống.

"Tiểu thư, rất đẹp mắt sao?" Thanh âm vô cùng từ tính của người đàn ông vang lên ở bên tai, Chiêm Hiểu Đường không chút nghĩ ngợi liền liếc mắg gật đầu, một lát sau, chợt phát giác có điểm không đúng, thanh âm này thế nào có chút quen tai.

Cô nuốt nước miếng, từ từ xoay đầu lại, gương mặt phóng đại, dáng dấp thế nào rất giống Nelson?

Cô lại nuốt nước miếng, cười khan nói: "Anh, anh dáng dấp rất giống một người tôi biết."

"Vậy sao?" Nelson cũng cười, sau đó ngồi vào bên cạnh cô, hỏi: "Người kia có phải hay không cũng rất thích như vậy chứ?" Nói xong, anh đã ngăn lại môi của cô, tư ma găm cắn, một tay cách áo sơ mi của cô nhẹ nhàng chà xát nâng bộ ngực sữa của cô.

Anh lại từ chỗ ngồi bên cạnh cô đứng lên, ôm lấy cô, hạ thân dán chặt cô, đề cô ở chỗ ngồi mềm mại.

Chiêm Hiểu Đường mềm mại nằm ở trên người của anh, trong không khí lưu động một cỗ hơi thở ham muốn mới vừa kết thúc.

Nelson sửa sang xong quần áo của mình, lại đưa khăn tay ướt cho cô lau lau rồi để xuống, thay cô mặc quần áo thật tốt, ngay sau đó đưa tay lên nhấn xuống một cái nút màu đỏ ở trên nóc một cái.

Sau vài giây, hai người phụ nữ xinh đẹp đi đến, cung kính nói mấy câu với anh, tiếp liền đem Chiêm Hiểu Đường mang đi.

Cô không biết vì sao nhìn họ, lại nhìn một chút Nelson, mặt mê mang.

Nelson chỉ nói một câu: "Đi đi, bảo bối, ngoan!" Cô liền yên tĩnh theo họ đi vào phòng thay quần áo ở một bên.

Đi vào bên trong vừa nhìn, sợ hết hồn, thợ trang điểm, thợ làm đẹp một nhóm người cư nhiên tất cả đều xúm lại đi lên.

Vén vén sau hai giờ, cô giống như búp bê bị dây vò đến gãy vò đi, cuối cùng, lại mặc cho cô một cái váy ngắn tương tự như áo cưới nhưng lại không có hoa lệ thế kia.

Khi cô thấy mình trong gương, không khỏi ngây dại, đây thật sự là mình sao? Giống như đổi thân xác khác, có vẻ thanh lệ thoát tục như vậy, xinh đẹp động lòng người, ngay cả nữ tiếp viên hàng không mới vừa rồi cũng không khỏi nhìn đến choáng váng mặt mày.

Nhưng. Đây tất cả, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra đây? Cô vẫn là cảm thấy mê mang.

"Tôi muốn biết, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra." Chiêm Hiểu Đường đi ra khỏi cabin, kinh ngạc mà nhìn xem đám người này nhiệt tình hoan hô, hình như chỉ có biên người đồng nghiệp mới có thể hình dung được hùng vĩ trước mắt.

Nelson đột nhiên quỳ một chân xuống, nâng lên một tay của cô, đưa ánh mắt thâm tình nhìn cô, "Tôi, Nelson • Dịch Khen Christine • Mai Cách Lôi Dịch, lúc này hướng tiểu thư Chiêm Hiểu Đường cầu hôn, mời làm thê tử của tôi, tôi thề, tôi đem một đời một kiếp chăm sóc em, bất kể bệnh tật, khôn khổ, đều vĩnh viễn muốn yêu em, tôi đều muốn cùng em ở chung một chỗ, xin tin tưởng anh, anh yêu em!"

Trên máy bay, đám đông bắt đầu khởi động, tuy nhiên đột nhiên nó yên tĩnh đến không thể tưởng tượng nổi, mọi ánh mắt cũng tập trung ở trên người cô.

Cô luống cuống, trước mắt tất cả giống như chỉ là mơ, nhưng vì sao lại chân thật như vậy?

Bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, một dòng nước ấm xông lên chóp mũi, bị nghẹn đến nước mắt rớt xuống.

Cô nghẹn ngào, thanh âm gì cũng không phát ra được, chỉ đành phải liếc mắg gật đầu, vừa khóc vừa cười nhìn người đàn ông này.

Chưa có từng nghĩ đến sẽ được người nào thương yêu như vậy, chưa từng mơ mộng làm công chúa Cô bé lọ lem, cô cho là mình vĩnh viễn đều sẽ chỉ là vịt con xấu xí không có thể bay lên.

Vậy mà, vào thời khắc này, tất cả lại đều đã lấy được.

Chỉ một thoáng, cả quảng trường cũng sôi trào lên, mọi người hoan hô, hô to tên tuổi hoàng tử và vương phi của bọn họ, kích động đến không kiềm chế được.

Nelson hôn khô nước mắt trên gò má cô, ghé vào bên tai cô thì thầm, "Bảo bối, anh nói rồi, nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng của em, như thế nào? Không có nuốt lời chứ?"

Nước mắt Chiêm Hiểu Đường thật vất vả mới ngừng lại lập tức tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tòa thành to lớn mạnh mẽ, vườn hoa xinh đẹp, sân cỏ mênh mông bát ngát.

Tất cả mọi người đều bận rộn, kích động, ngay cả Đại Vương Tử Allison • Dịch Tán Khắc Christine • Mại Cách Lôi Dịch thường ngày rất là trầm muộn lúc này cũng giống như là vui vẻ, mặc dù ngoài mặt không dễ nhìn ra được.

Anh khó có được buông xuống công việc và quyền sách trên tay, nhân nhả cùng với phụ thân của anh và mẫu thân ngồi ở trong đình viện thưởng thức trà.

Đây là vị phụ nhân trung niên xinh đẹp đoan trang, trong lúc vô hình giống như có một loại khí chất cao quý khiến người ta tôn kính, kiểu tóc quần màu vàng ở dưới ánh mặt trời lóe lên sáng rỡ, đôi mắt xanh biếc tổng lưu động ra một cổ dịu dàng và yên tĩnh giống như bất cứ lúc nào cũng hài hòa như vậy, yên tĩnh tựa như nước hồ, vĩnh viễn không có gợn sóng.

Bà uống một ngụm trà, cười với trượng phu sáng chói bên cạnh một tiếng, ông lắc đầu một cái, cũng cười nhìn đến người con trai này đến nay cũng không có tình cảm gì đối với bất kỳ cô gái nào, nói: "Nhìn đi, ngay đến lục đệ của con cũng có vợ rồi."

Ngày thường Quốc vương, chính là một vị lão nhân nhân từ như vậy, mặc dù tuổi đã là sáu mươi, nhưng thân thể như cũ, năm tháng cũng không lưu lại nhiều dấu vết ở trên mặt ông, có thể nhìn ra thời điểm khi ông còn trẻ phong thái mê người.

"Nha." Allison mặt không thay đổi lên tiếng.

Anh đương nhiên cũng sẽ kết hôn, sẽ cùng một vị công chúa hoặc là người phụ nữ thích hợp làm Vương Hậu kết hôn, vậy hẳn là một người phụ nữ đoan trang thanh nhã dịu dàng hiền, giống như mẹ của anh.

Về phần tình yêu, anh không biết là mình quá mức máu lạnh hay là đột biến gen, không di truyền chút nào các người đàn ông đa tình của gia tộc .

Anh không phủ nhận mình sẽ có nhu cầu sinh lý, chỉ là tình yêu, là danh từ anh vĩnh viễn cũng không lý giải được.

Anh đến bây giờ cũng không cho là mình sẽ vì người phụ nữ nào tới thiếu sót chính mình.

Nhưng mà anh rất vui mừng thay em trai của mình, thực sự không tưởng tượng được, này nổi danh hoa hoa công tử cũng sẽ có một ngày kết hôn.

"Còn nhớ ai nói qua, vĩnh viễn sẽ không kết hôn? Nhớ ai nói qua, vĩnh viễn sẽ không vì một thân cây mà buông tha cả tòa rừng rậm? Nhớ ai nói qua vĩnh viễn sẽ không vì một ngôi sao sáng mà buông tha khắp dải ngân hà? Nhớ ai nói qua hôn nhân là phần mộ của tình yêu, cho nên tuyệt đối sẽ không tự tìm đường chết nhỉ? Không tưởng tượng được, quá không thể tưởng tượng được! Vô cùng không tưởng tượng được! Làm sao sẽ tưởng tượng nổi đây? Làm sao sẽ làm người ta chắc lưỡi hít hà như vậy đây? Người phản đối hôn nhân như vậy, lại là đầu tiên, không đúng, thứ hai kết hôn, đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi đi?"

Trong nhà kết hôn đầu tiên chính là đứng hàng lão tam Kiều Ai Tư, nhưng bởi vì anh kết hôn cũng nhanh hơn ly hôn cũng mau, đoạn hôn nhân kia chỉ duy trì ngắn ngủn nửa năm có dư, cho nên căn bản không có người coi nó như thật, cũng cảm thấy chỉ là trò chơi thôi, thêm nữa có rất ít người còn có thể nhớ.

Nghe thanh âm này quen thuộc, Allison không khỏi nhúc nhủ, không cần hoài nghi, là lão Bát cái tên kia, cũng không biết là không phải thật ghen có vấn đề, tùy thời nói nhiều khiến người phát điên, coi như không người nào để ý anh, cũng vẫn có thể liên thoắng không ngừng, chính mình thoải mái vui vẻ, cũng vui vẻ chỗ kia.

Giống như vĩnh viễn cũng sẽ không có nói hết lời, nếu như ngày nào đó anh đột nhiên trầm mặc, đoán chừng loài người diệt vong cũng không xa.

So sánh với, anh cả Allison thật sự vô cùng trầm mặc, tiếc chữ như vàng, chữ chữ châu ngọc, giống như vĩnh viễn không có gì có thể nói, nếu như ngày nào đó lời nói của anh đột nhiên trở nên nhiều lên, đoán chừng loài người diệt vong cũng không xa.

"Đại ca, anh đối với chuyện này không có ý kiến gì sao? Anh không cảm thấy thật kỳ quái sao? Đây chính là Nelson, Nelson sát thủ của phụ nữ trong truyền thuyết, cậu ấy cư nhiên sẽ phải kết hôn! Hơn nữa còn là nhanh chóng kết hôn, anh không cảm thấy hôn nhân của nó vô cùng không đáng tin sao? Có lẽ chỉ là một hứng khởi nhất thời, có lẽ thời gian duy trì nói không chừng còn không bằng đoạn hôn nhân của Tam ca kia."

Nói xong, anh nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: "Em nghe nói thập nhị đệ lần này cũng muốn mang bà xã trở về! Em cảm thấy bọn họ là trùng độc, hoặc là sinh bệnh không kết hôn sẽ chết! Nếu không thật sự là không thể tưởng tượng nổi, hai cái người hoa tâm chuyên lừa gạt phụ nữ có thể tạo thành một quốc gia, cư nhiên lần lượt tìm đến một nửa kia của chính mình trong cuộc đời! Anh không cảm thấy như vậy rất quý đi? Có vết xe đổ của Tam ca, bọn họ lại còn nguyện ý từng người một ngày ngốc nhảy vào phần mộ tình yêu, nhất định là đầu óc không tỉnh táo rồi, em cảm thấy bọn họ nhất định chỉ là một lúc tò mò, ham đồ mới mẻ, có thể không qua được bao lâu sẽ chán nản, sau đó ly hôn, sau đó lần nữa tìm thêm người khác kết hôn!"

Tựa như Tam ca của anh vậy, nhưng mà chỉ là Tam ca của anh kể từ sau khi ly hôn, liền không hề gặp được người nói kết hôn lần nữa.

Anh tiếp tục một mình liên thoắng không ngừng, không chút nào cảm thấy hai ánh sáng lạnh sau lưng.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, anh ôm đầu ngồi xồm trên đất, uất ức khóc, đứng bên cạnh anh chính là Nelson một thân quần áo màu trắng tây, mỉm cười nói: "Tiểu Bát, cậu chính là khiến người chán ghét như vậy!"

"Rất đau nha, anh trai!"

"Đánh là tình cảm, mắng là yêu, ca ca biểu đạt tình yêu thật sâu đối với em nha!" Anh cố làm ra vẻ thâm trầm nói xong, hai quả đấm trên hai huyệt thái dương của anh càng không ngừng chuyển động.

"Thật ra thì lần này Beard cũng muốn mang bạn gái trở về kết hôn, ngày hôm qua lão Thập gọi điện thoại nói, đại khái tháng sau liền đính hôn, hơn nữa chuyện vui của Lão Thập có thể cũng sắp đến, nó và vị y tá tiểu thư chăm sóc của nó gần đây qua lại rất thường xuyên, mẹ rất coi trọng bọn họ, cũng coi là trong họa có phúc, một cuộc tai nạn xe cộ cũng thành một đoạn nhân duyên tốt đẹp." Mẹ của bọn anh nhàn nhạt cười nói.

Nhắc đến tai nạn xe cộ kia của Lão Thập, Nelson liền trong lòng không khỏi cảm thấy rất có lỗi, "Lại nói mọi người thật đúng là rất không được như cả bạn thân, Thập đệ xảy ra tai nạn xe cộ thì tất cả mọi người đều lên đường đi bệnh viện nhìn cậu ấy, đoạn thời gian trước tôi nằm viện, nhưng không thấy mọi người một người đến thăm, dù là thiên vị cũng không cần làm rõ ràng như vậy chứ?"

Lão Thập xảy ra tai nạn xe cộ đúng là lúc một tháng trước kia, khi đó anh cũng phải đi bệnh viện, nhưng vì cái gì thời điểm đến lượt anh, đối xử sẽ khác nhau nhiều như vậy?

Lão Bát liếc mắt, lãnh lạnh hừ lạnh nói: "Đó là bởi vì lúc ấy Thập đệ nguy hiểm đến tính mạng, mọi người không đến nhìn có thể về sau cũng không có cơ hội nhìn, anh là vì người phụ nữ bị thương, lại không chết được, lại nói không phải có câu nói Mẫu Đan Hoa Hạ Tử thành quý cũng phong lưu sao? Anh là quý phong lưu ai muốn lãng phí thời gian của mình, tân lực đi xem!"

"Àm" một tiếng vang thật lớn, lão Bát đầu lần nữa bị thương nặng, nước mắt của anh tiếp tục cuồng phong.

"Nói nhảm nữa, có tin anh phóng lửa đốt phòng thí nghiệm của em hay không."

Lão Bát chẳng những là người miệng rộng om sòm, còn là một người điên cuồng chế thuốc, trừ vây quanh người trong nhà nói nói nhảm ra, thời gian còn lại trên căn bản cũng ở trong phòng thí nghiệm thiết kế của anh, cùng một đồng cha uống ăn, bởi vì đều sợ bị độc chết.

Lão Bát nước mắt lưng tròng mắt nhìn Nelson, vì an toàn phòng thí nghiệm của mình, anh tạm thời quyết định khuất phục dưới oai phong của anh.

Mẹ của bọn anh lúc này lại mở miệng nói: "Lão Lục, mẹ có đề nghị, chờ Beard trở về, con và nó dứt khoát cử hành hôn lễ cùng nhau, nhiều người cũng nhiệt náo chứ sao."

"Đề nghị rất tốt." Nelson nghe vậy liền cười, hôn gò má mẫu thân của anh một cái, "Con cũng hy vọng là hôn lễ linh đình mà trọng thể, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần như vậy!"

Nghe xong một câu cuối cùng, lão Bát ở một bên nghi ngờ liếc qua anh, sau đó, huyệt thái dương lần thứ ba lại đụng phải khổ sở không phải người thường có thể chịu được.

Anh thế nào thảm như vậy, không lên tiếng cũng phải bị đánh, thật ra thì ca ca sẽ phải kết hôn, nói thật đúng là anh sẽ cảm thấy có chút tịch mịch.

Không biết lúc nào mình cũng sẽ gặp phải một nửa kia trong cuộc đời, nghĩ thế, anh đột nhiên khó chịu, ôm chặt lão đại Aly (Allison) liền khóc rống nói: "Chúng ta thật đáng thương! Thần tình yêu Cupid thậm chí đã đem hai huynh đệ chúng ta quên mất, người ta không chịu, thật đáng ghét a! Ngay cả thập nhị đệ đều muốn kết hôn, người ta cảm thấy thật không công bằng, nó là nhỏ tuổi nhất trong nhà, mới hai mươi bốn tuổi, cư nhiên cũng muốn kết hôn, tại sao? Quá không công bằng! Người ta cũng muốn kết hôn nha, coi như kết hôn rồi lại ly hôn cũng tốt." Nói xong, anh lại càng phát ra đau lòng.

Mọi người hình như cũng đối với anh tập mãi thành thói quen rồi, căn bản mặc xác cho anh tồn tại, Allison tiếp tục uống trà, Quốc vương, Vương Hậu và Nelson tự nhiên đang tiếp tục đối thoại của bọn họ.

Quốc vương hỏi: "Thế nào chỉ có một mình con? Cô dâu của con đâu?"

"Ở phía sau, con đến trước gặp hai người." Nói thật, anh cũng cảm thấy là nằm mơ, không ngờ mình lại nhanh như vậy liền kết hôn, mà người đó so với mình còn phải tôn thượng gấp mười lần hơn nữa ai đến cũng không cự tuyệt thập nhị đệ cư nhiên cũng nói muốn kết hôn.

Ngay cả anh cũng không nhìn được đang suy nghĩ, việc này Beard nhất định là tâm huyết dâng trào, nhất thời bị tình cảm làm váng đầu, khẳng định lại đang đùa bỡn tâm hồn thiếu nữ nào đáng thương vô tội rồi.

Không giống mình, thành thực, chừng chặc, đương nhiên có thể muốn một người vợ đáng yêu rồi, đương nhiên có thể cần một gia đình ấm áp, dĩ nhiên cũng muốn đến tuổi muốn làm cha rồi!

Đột nhiên, anh cảm thấy mình thật vĩ đại.

Bên kia Địa Cầu, Đài Loan.

Trên giường, hai thân thể người trần truồng đang nằm, trong phòng tràn ngập một cỗ mùi vị mập mờ.

"Cái gì? Làm sao có thể? Loài người có phải hay không muốn diệt sạch rồi hả? Nelson cái người đại thiếu hoa tâm đó lại muốn kết hôn? Thật không thể tưởng tượng nổi! Em cảm thấy được trời có thể mau sụp."

Beard cúp điện thoại, vẫn cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi, nhìn lịch một chút, cũng không phải là ngày Cá tháng Tư a! Lục ca nhất định là cảm xúc dâng trào, nhất thời bị tình cảm làm váng đầu.

Đây chính là Lục ca Nelson, cái người ai đến cũng không cự tuyệt Lục ca Nelson, làm sao anh có thể kết hôn?

Khẳng định lại đang đùa bốn tâm hồn của thiếu nữ đáng thương vô tội nào rồi.

Không giống mình, thành thực, chừng chạc, đương nhiên có thể muốn một người vợ đáng yêu rồi, đương nhiên có thể cần một gia đình ấm áp, dĩ nhiên cũng muốn đến tuổi muốn làm cha rồi !

Đột nhiên, anh cảm thấy mình thật vĩ đại.

"Thi Thi, A Thi, tiểu Thi, tiểu tiểu Thi, bảo bối Thi, tiểu bảo bối Thi, tiểu Thi thân ái, người ta thật yêu em a!" Anh đột nhiên ôm chầm Trình Thi Thi, càng không ngừng lặp lại các loại nick name, để cho cô một hồi buồn nôn, nhưng lại rất bắt mắt dĩ.

"Tôi hiểu biết rõ." Ngữ điệu bình tĩnh lạnh lùng.

"Không có lừa em, là thật a, anh thật sự thực vô cùng yêu em!"

"Tôi thật sự biết."

"Nhưng người ta vẫn là suy nghĩ muốn chứng minh người ta yêu em đến cỡ nào!" Mặt anh nghiêm túc nhìn cô.

Trình Thi Thi không khỏi có loại dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, một bàn tay to lại một lần nữa xoa xoa ngực của mình, mềm mại bóp nhẹ, không đợi cô nói gì, lật người một cái liền bị anh đè xuống phía dưới.

"Cẩn thận con của chúng ta." Trình Thi Thi khước từ dưới, chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở.

"Anh sẽ cẩn thận." Beard sờ sờ bụng của Trình Thi Thi vẫn còn rất bình thản, trên mặt hiện ra hạnh phúc vô cùng.

Nếu không phải là anh đủ chăm chỉ, ngày đêm lao động, không đến một tháng sẽ khiến cho Thi Thi mang thai con của anh, anh làm sao có thể khiến cho cô đồng ý gả cho anh nhanh như vậy?

Trong bụng của cô đầu già bộ không chỉ có kết tinh tình yêu của anh, anh càng thêm thuận lợi cưới được cô, anh nào dám khinh thường?

Nghi thức đính hôn tập thể, long trọng và nhiệt liệt, nhưng bởi vì làm quá nhanh, có huynh đệ cũng không kịp trở về.

Tỷ như, lão Thất trong chạy nạn, cũng chính là tam bào thai đệ đệ của Nelson Vương Tử Điện Hạ, Warner Cách, lúc này anh mới vừa tránh khỏi hỏa lực đuổi giết của hắc đạo, khắp người mùi mồ hôi ngổ ở một nhà khách nhỏ đơn sơ ăn món ăn đơn giản khó ăn.

Phía trước là cái ti vi trắng đen rất đơn sơ, đang trực tiếp truyền hình toàn cầu nghi thức đính hôn tập thể của Nelson, thời điểm khi phóng viên phỏng vấn, anh cư nhiên lâm mất dầy cười nói: "Cảm thấy rất hạnh phúc, tiếc nuôi duy nhất là Thất đệ của tôi chưa có đến, vô cùng tin tưởng anh, hi vọng thời điểm chính thức kết hôn có thể thấy sự xuất hiện của anh."

Warner ước chừng ngây ngô mất mấy phút đồng hồ, hết sức áp chế lửa giận hùng hực thiếu đốt đầy ngực, anh không biết vì sao sao người này cư nhiên có thể vô liêm sỉ đến mức này, Thượng Đế nhất định là làm cái gì, nếu không mình làm sao có thể sẽ tạo mặt anh giống nhau như đúc đây?

Bằng không chính là đời trước anh đã làm sai chuyện gì, cư nhiên lại có thể có một ca ca sinh đôi như vậy.

Anh ấy cũng không thể ngăn lại sao mình không có xuất hiện tại trong hôn lễ, anh ấy cũng không ngăn lại mình bị làm cho chật vật như vậy là do người nào ban tặng, anh ấy cư nhiên cũng không lo lắng cho mình có thể đã bị giết chết hay không, anh ấy cư nhiên có thể yên tâm thoải mái sống tốt như vậy!

Anh thật cảm giác mình sắp điên mất rồi, không chỉ một lần ở đáy lòng thề muốn lột da anh ấy (Nelson), ăn thịt của anh, uống máu của anh, nhất định!

"Warner đệ đệ, ca ca thật sự rất tin tưởng em!"

Trên ti vi, Lục vương tử ôm vị hôn thê mỉm cười hạnh phúc, một nụ cười đặc biệt lớn, trong mắt, còn lóe lên một chút nước mắt.

-----Hoàn chính văn-----

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

